

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
December 2021

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਕੰਡਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਕੰਡੇ ਨੂੰ ਕੱਡ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਫੁੱਲ ਬਣੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਿਹੜੀ ਆਥਤ (ਧੀਰਜ) ਦਿੰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਵਿਘਨ ਇੱਕ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਕਲਯੁਗੀ ਕੰਡੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਪਾਰਟ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਭਾਵੇਂ ਮੁਰਝਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਬੀਜ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ - ਇਹ ਬੀਜ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਨਾ ਵੇ ਹਮਸੇ ਜੁਦਾ ਹੋਗੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਤੋਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਗੂਹੀਏ ਰਾਜ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉਪਰ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਂਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਸਿਤਮ ਸਹਿਣੇ ਪੈਣ। ਸਿਤਮ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ (ਵਿਕਾਰ) ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਇਸਲਈ ਜਿਵੇਂ ਜਾਨਵਰ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਲੇਕਿਕ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਸ਼ ਕਾਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਨਾਮ ਮਾਤਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਜੀਵ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਜੀਵ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ? ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ? ਇਸ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਕੋਈ ਵਰਨਣ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਛੋਟਾ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਫਿਰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ। ਬਸ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਗੋਇਆ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਸਭ ਕੰਡੇ ਹਨ। ਨਾ ਰਚਤਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੂਰੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਤਾਂ ਤੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ। ਜੇਕਰ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਸਮਝਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ, ਪਰ ਇਵੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਮਿਲੇਗੀ ਨਾ। ਕਿੱਥੇ ਰਾਜਾ ਕਿੱਥੇ ਪ੍ਰਜਾ, ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਜਾ ਸਭਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖ, ਨਾ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ, ਪਰ ਮਰਤਬੇ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਧਾਰਨਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਡਾ ਲਗਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕਦੀ ਲੋਭ ਦਾ, ਕਦੀ ਮੋਹ ਦਾ... ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਦਾ ਬਾਪ ਕੌਣ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਬਾਪ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੰਕਰ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਹੋ ਗਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੰਕਰ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਕਦੀ ਗਤੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਕਰਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਯਗ ਦੀ ਸਥੂਲ ਸੇਵਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਬਜੈਕਟ ਦੇ ਵੀ ਮਾਰਕਸ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਅਮਰਕਥਾ, ਤਿਜਰੀ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬੁਦਬੁਦਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸਮਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਪਾਰੂ ਵਜਾਏ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਰਚਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੁਦ੍ਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਟੇਸ਼ਵਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਨਾਮ ਰੱਖ ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਰੂਵਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ ਰੱਖ ਬਹੁਤ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ। ਇਹ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਲਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦੇ। ਬਾਕੀ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਵਾੜੇ (ਕਾਰਪੇਂਟਰ) ਨੂੰ ਵਾਧੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਜੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਇਹ। ਮਾਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰ ਝੂਠ ਹੋ ਗਏ। ਝੂਠ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਖਾਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਝੂਠੇ ਪੱਥਰ ਹਨ। ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਰਸਪੁਰੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਰਕ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਨਰਕ ਅਤੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੋਵੇਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਰਗ ਗਿਆ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਸ੍ਰਰਗ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਨਰਕ ਦੀ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕੱਦੋ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੈਦਾ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਧੂ - ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਸੱਚੇ ਸੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪਾਰੂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਜੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਜਰੂਰ ਜਨਮ ਤਾਂ ਲਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬੇਗਰੀ ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੰਡਿਆਂ ਤੇ ਫੁੱਲ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਯੋਗ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਫੁੱਲ ਬਣਨਗੇ। ਜਦ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕੰਡੇ - ਪਣੇ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਬਣ ਗਏ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਸਭ ਕੰਡੇ ਹੀ ਕੰਡੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਕਹਿਣਗੇ। ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿੰਗ ਆਫ਼ ਫਲਾਵਰ, ਸਫੇਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਟੇਬਲ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਖਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਧਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਫੁੱਲ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਕਿੰਗ ਫੁੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਕਵੀਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। (ਰਾਤ ਦੀ ਰਾਣੀ) ਗੁਲਾਬ, ਮੋਤੀਆਂ ਆਦਿ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਫਲਾਵਰ ਸ਼ੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਲੈ

ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਤਨ ਜੋਤ, ਅੱਕ ਦੇ ਫੁੱਲ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕੋਣ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹਨ, ਕੋਣ ਮੇਤੀਆਂ ਹਨ, ਕੋਣ ਰਤਨਜੋਤ ਹਨ। ਕੋਣ ਅੱਕ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਛੀ - ਛੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅੱਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਣ ਹੀ ਕੰਡਿਆਂ ਮਿਸਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ ਕੰਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਇੱਕ ਕੰਡਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਨਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਮਾਲੀ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਢਕੇ, ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਪਾਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਕੰਡਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਾਡਾ ਬਣ ਗਿਆ ਨਾ...ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਇਹ ਜੇ ਪਾਟ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਫੁੱਲ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਕਲਯੁਗੀ ਕੰਡੇ ਸਭ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ ਫੁੱਲ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਪਾਟ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਬੀਜ ਬੇਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਰਝਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਬੀਜ ਇਕ ਵਾਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਨਿਡਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਲਿਖ ਦੇ ਕਿ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਇਹ ਮੇਲਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ ਵਿਖਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲੜਾਈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ। ਬਾਬਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲਵੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤੁਬਕਾ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੇ ਵੀ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾ। ਨਦੀਆਂ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹਨ। ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਸਨਾਨ ਕਰੋ। ਪਰ ਉਹ ਖਾਰਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਿੱਠੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਜੋ ਜਿੰਨੀ ਜਿਆਦਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ - ਇਹ ਚੰਗਾ ਫੁੱਲ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਚੰਗੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਦਾ ਫਿਰ ਰਿਗਾਰਡ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕਦੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵੋ। ਗੁੱਸਾ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੜਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਮਾਂ ਬਾਪ ਤੇ ਵੀ ਗੁੱਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਹੀ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਣਗੇ। ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਕਦੇ ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਕਰਨਗੇ ਕੀ! ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੀ ਹੈ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਣ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਪਦਮਾਪਤੀ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨੈਕਰ ਚਾਕਰ ਬਣਨਗੇ। ਗਰੀਬ ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਉਹ ਜਾਕੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਬਣਨਗੇ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਥੋੜਾ ਵੀ ਬੀਜ ਬੇਣ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣੇਗਾ। ਸੁਦਾਮਾਂ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਇੱਟ ਦੇ ਬਦਲੇ ਮਹਿਲ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਕੋਡੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਹੀਰੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਚਾਵਲ ਮੁੱਠੀ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਰੱਖਦੇ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਨਿਡਰ ਬਣ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬੀਜ ਬੋਏ

ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਗੁੱਸਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਕੰਡਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵ ਦੇ ਗੁਣ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਉਤਕੰਠਾ ਦਵਾਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕਰਸ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਗੁਣਮੂਰਤ ਭਵ:

ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕਰਸ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਵੀ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਉਤਕੰਠਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖੇ ਉਸ ਤੋਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਗੁਣ ਉਠਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਸਰਵ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਬਲ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਉਤਸਾਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਰਹੇਗਾ। ਉਤਸਾਹ ਘੱਟ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਵਰੂਪ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖਦੇ, ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਗੁਣ ਵੇਖਣ ਦੀ ਉਤਕੰਠਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕਰਸ ਉਤਸਾਹ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੇ ਗੁਣ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਖੁਦ ਵੀ ਗੁਣਮੂਰਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿ੍ਤੀ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਮਜਬੂਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ, ਜਿੰਨਾਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇਗੇ ਉਨਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਰਹੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਅਕਲ ਸਹਿਜ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ?
- ਉੱਤਰ:- ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖੀਏ, ਇਹ ਅਕਲ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਭਿਮਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਮੁਰਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ, ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ। ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਵੀ ਰੱਖੇ। ਜੇ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
- ਗੀਤ:- ਨਾ ਵੇ ਹਮ ਸੇ ਜੁਦਾ ਹੋਗੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਭਵ, ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੋ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਗੈਰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟੀ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ 5 ਤੁਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਿੰਡ (ਸ਼ਰੀਰ) ਜਦ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਚੇਤਨਤਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸੱਤ, ਚੇਤਨ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੇਤਨ ਹੈ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਗੈਡ ਗਾਡੇਜ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਗੈਡ ਫਾਦਰ। ਪਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਗੈਡ ਗੈਡਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਬਾਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਤੋਂ ਵੇਖੋ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਮਾਈ ਵੀ ਚੰਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਬਿਉਟੀਫੁਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿਸ ਇੰਡੀਆ, ਮਿਸ ਅਮਰੀਕਾ... ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਲੋਕ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨੈਚਰਲ ਬਿਯੂਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਕਿੰਨਾ ਸਭ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਕੋਈ ਐਕੁਰੇਟ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਤਾਂ ਨੈਚਰਲ ਬਿਯੂਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ... ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਬੇਸਮਝ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਯਾ ਕਰੋ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਉਹ ਜਰਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਤਾਂ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਨਣ ਇਸਲਈ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਨੇਤਿ - ਨੇਤਿ ਕਹਿ ਗਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਜਾਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ ਪਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੰਨਾ ਰਿਗਾਰ੍ਭ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਡਾ ਰਿਗਾਰ੍ਭ ਵੱਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦ ਪੂਰੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਰਿਗਾਰ੍ਭ ਵੀ ਰੱਖਣਗੇ। ਅਵਸਥਾ ਵੀ ਸੁਧਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇਗੀ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਘਰ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲਿਤੇ, ਉਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮਾਇਆ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਰਾ ਨੂੰ ਭਰਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਥੋੜੀ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਭਰਾ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲਵਾਂਗੀ। ਉੱਥੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇੱਥੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਕੇ ਬੈਠੋ। ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਟਰੀ ਨੂੰ ਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਹੋ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ... ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੇ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਆਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਾਜ ਭਾਗ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਵਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਚਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਿੰਦੀ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਵਾਂਗਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਰੂਰ ਪੁਰਾਣਾ ਤਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਖੜਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਅੱਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਖਾਤਰੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਲਾਓ ਪਿਲਾਓ... ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਰੂਰ ਖਾਤਰੀ ਕਰਨਗੇ। ਗੋਇਆ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਖਾਤਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਆਪਣੀ ਖਾਤਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ - ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ -ਮੈਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ। ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਾਵਨਰਾਜ। ਹੁਣ ਹੈ ਅੰਤ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਲੱਗੇਗੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਰਹੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ, ਉਸ ਨੇ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਮ ਲਿੱਤਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਮ ਨਾਲ ਫਿਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਬਨਾਵਟ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜੇ ਪ੍ਰਜਯ ਸੀ, ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪ੍ਰਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲਿੱਤੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਜੇ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਗੋਪੀ ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ, ਇਹ ਅੰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੀ ਰਿਜਲਟ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਜਿਆਦਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿਯ ਲੱਗਣਗੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਭੇਜੋ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਖੁਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰ੍ਭ ਵੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ - ਫਲਾਣੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ 100 ਗੁਣਾ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰ੍ਭ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੇ ਚਲਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ! ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਮੁਰਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਥੀ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੇਤੇ ਮੁਅਫਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ

ਰਹਿਣ, ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਚੜ੍ਹੇ। ਯੋਗ ਬਗੈਰ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਵ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝ ਯਾਦ ਕਰਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਸੱਚੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਬਹੁਤ ਡਿਫਿਕਲਟ ਹੈ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪਾਉਣਾ ਕੋਈ ਘੱਟ ਗੱਲ ਹੈ ਕੀ! ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਉਸ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਇਹ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਨੰਬਰਵਨ ਉੱਪਰ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਉਲਟਾ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਸੁਲਟਾ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ। ਰਾਏ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਵੀ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਯਾਦ ਪੈਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਇਸਲਈ ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਚਲਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਜੌਹਰੀ ਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਥੋੜੀ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ। ਗਿਆਨ - ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਨਾ! ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ। ਹੁਣ ਵੀ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਭਗਤੀ ਛੱਡੋ। ਜਦ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣਾ ਆਏਗੀ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ। ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਸਮਝ ਚਲਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਪਿਲਾਉਣਾ ਹੈ।
2. ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਤਤਪਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਲਕ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੇ ਬੈਲੇਂਸ ਦਵਾਰਾ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਭਵ: ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕਪਨ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮਾਲਿਕਪਨ, ਸੰਪਰਕ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕਪਨ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਲਿਕਪਨ, ਸਾਥੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕਪਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿੱਚ ਮਾਲਿਕਪਨ - ਇਸ ਬੈਲੇਂਸ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੀ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਥਿਤੀ ਇੱਕਰਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਰਵ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਵਿਲ ਪਾਵਰ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਵੇਰੇ -ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਗੁੱਡਮਾਰਨਿੰਗ ਜਰੂਰ ਕਰੋ, ਉੱਠਦੇ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਆਏ, ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਨਹੀਂ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਕਾਨਟ੍ਰੈਕ (ਠੇਕਾ) ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਨਟ੍ਰੈਕ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨਟ੍ਰੈਕ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਚੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਥਮਾਂਉਂਦੇ ਜਰੂਰ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਨਟ੍ਰੈਕ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਧੰਧਾ ਧੋਰੀ ਕਰਦੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਓ।
- ਗੀਤ:- ਯਹ ਕੈਣ ਅੱਜ ਆਇਆ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਨਾਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਗੁੱਡਮਾਰਨਿੰਗ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗੁੱਡ ਮੋਰਨਿੰਗ ਸੁਣਿਆ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਕੈਣ ਆਕੇ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਵੇਰੇ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਵੇਰਾ ਅਤੇ ਰਾਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਨ ਪਰ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗੁੱਡਮਾਰਨਿੰਗ ਕਰਨ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ, ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ, ਮੰਤ੍ਰ ਜੱਪਦੇ। ਉਹ ਸਾਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੂਰਤੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਜੋ ਪੁਜਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਵੱਡਾ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਂਗ। ਹੁਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਗੁੱਡਮਾਰਨਿੰਗ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਟੇਵ (ਆਦਤ) ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਅਧਾਕਲਪ ਦਾ ਬੋਝਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦੇ ਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਪਾਪ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਚੂਹਾ ਫੂਕ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਕੱਟਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਚੂਹੇ ਵਾਂਗ ਕੱਟਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਕੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਖੁਦ ਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਬਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਵੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਉੱਠਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਉੱਠਦੇ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ - ਸੰਬੰਧੀ, ਦੇਸਤਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਕੋਈ ਭਗਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੁੱਡਮਾਰਨਿੰਗ ਕਰਨਗੀਆਂ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਵੇਰੇ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਓ ਗੁੱਡ ਫਾਦਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਦੋਂ ਭਗਵਾਨ ਖੁਦ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਉਦੋਂ ਇਹ ਜਾਣ ਸਕਣ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕੈਣ ਹਾਂ? ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਥੀ ਸੈਂਟ੍ਰਲ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਸ ਲਵ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੁੱਡਮਾਰਨਿੰਗ ਕਰਨਾ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇ, ਪਰ ਮਾਇਆ ਚੜ੍ਹਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਿਤੇ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵਾਹਿਆਤ ਫਾਲਤੂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਬਣਨਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਦੇਖੋਗੇ - 30-40 ਵਰ੍ਹੇ ਵਾਲੇ ਵੀ ਟੁੱਟ ਪੈਣਗੇ। ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਉਡਾ ਦਵੇਗੀ। ਰਾਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਾਜਾਈ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਹ ਰਾਜ ਬਾਬਾ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਅਧਾਕਲਪ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਇਹਨਾਂ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਦੇ) ਵੀ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਦਾ ਭੂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਕੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਫਸਦੇ ਹਨ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ

ਅਵਸਥਾ ਬਣੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ, ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਯਾਦ ਬਗੈਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਨਾ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਣਗੇ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੋਰ ਵੱਲ ਭਟਕਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਾਨ, ਸਿਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰਕੇ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਕਿਵੇਂ ਉਤਰੇਗਾ। ਅਧਾਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾ ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਜਾਣੀਏ ਤਾਂ ਰਚਨਾ, ਬਾਪ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣੀਏ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰਾਏ ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਫਿਰ ਪਰਮਪਰਾ ਚੱਲਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੀਰੇ ਐਂਡ ਹੀਰੇਇਨ ਪਾਰੂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਚੰਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ। ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਟਾਪਿਕਸ ਤੇ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਟਾਪਿਕਸ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਨਵੀਂ ਕੱਢ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਵ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਨ।

ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬਾਬਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਉਣ ਤਾਂ ਜੋ ਪੈਸੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਸੇ ਡਿੱਗਕੇ ਪਾਈ ਦੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੀਲਾ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦੇ ਹੋ, ਬਿਮਾਰ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁਖਾਰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਕੱਚਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਟੁੱਟ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਫੁੱਫਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਕਰਦੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਰਾਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਬਣੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਛਿਪਿਆ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ। ਇੱਥੇ ਮੁੱਖ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਤਿੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੀ। ਬੁੱਢੀਆਂ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਬਾਬਾ ਜਿਆਦਾ ਮਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਉਲਟਾ ਲਟਕ ਕਿੱਥੇ ਉੱਲੂ ਨਾ ਬਣ ਜਾਣ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਉੱਲੂ ਮਿਸਲ ਉਲਟੇ ਲਟਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਸੁਲਟਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋ ਪਏ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਪ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਫੁੱਲ ਕਿਓਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਉਹ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਫਿਰ ਫਾਲੋਅਰਸ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣਨ ਤਾਂ ਫਾਲੋਅਰਸ ਕਹਿ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਫਾਲੋਅਰਸ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਫਾਲੋਅਰ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ, ਤਾਂ ਹੈ ਗੱਲ। ਜਦ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪ ਲਿਖਕੇ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਸੱਟ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲੱਗ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਤਿਤ ਨਾਲ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਫਰਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਟ੍ਰੈਕਟ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਕੇ ਹੀ ਵਿਖਾਵਾਂਗੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮੈਨੂੰ ਕੰਟ੍ਰੈਕਟ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਟ੍ਰੈਕਟ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਟ੍ਰੈਕ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮੈਂ ਆਕੇ ਇਹ ਕੰਟ੍ਰੈਕਟ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਇਹ ਕੰਟ੍ਰੈਕਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬਮਾਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਾਇਨ ਹੋਰਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਗੋਡ - ਗੋਡੇਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲਾਰਡ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਮੰਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਲਾਰਡ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫੁਰਨਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਫਥਕਾਤੀ (ਤੜਫਾਉਂਦੀ) ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਇਕਦਮ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਸਮਝੋ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਨਾਮ -

ਰੂਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਕੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ! ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਓ! ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਭਜਾਓ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਦੇ ਜਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੱਥ ਕਾਰ ਡੇ ਦਿਲ ਯਾਦ ਡੇ... ਮੈਂ ਪੁਰਾਣਾ ਮਾਸੂਕ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਆਏਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮਾਸੂਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰੋ, ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਉੰਨਾ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਟੁੱਟਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਜੰਮ ਜਾਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਣਗੇ, ਗ੍ਰਾਹਿਕ ਆਏਗਾ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਣਗੇ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਬੜਾ ਮਜ਼ਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਾਹਿਕ ਨੂੰ ਸੌਦਾ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ) ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾਮਲੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਜਿਆਦਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਬਾਬਾ ਮਿਸਾਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਭੋਜਨ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਨੇ ਇਕੱਠੇ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਝੰਡਟ ਇਸ ਬਾਪ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਵ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ੍ਰੀ 12 ਵਜੇ ਦੇ ਬਾਦ ਏ. ਐਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਸੋ ਜਾਓ - ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਉੱਠਕੇ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉੱਠਣ ਤੇ ਹੀ ਕਹੋ - "ਬਾਬਾ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ"। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਇਹ ਕਮਾਈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੋਹ ਵੀ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਪਰ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨਦੀਆਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਗੁੱਸਾ ਹੈ ਸੇਕੇਂਡ ਨੰਬਰ ਦੁਸ਼ਮਣ। ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਦਾ ਜੀ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੇਭੀ ਵੀ ਇੱਕ ਦੇ ਦਾ ਜੀ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੋਹ ਦਾ ਭੂਤ ਤਾਂ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੋਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਨਸ਼ਟੇਮੋਹ ਵਾਲੇ ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਾਨ ਤੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਉਠਦੇ ਹੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਹੈ - "ਬਾਬਾ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ"। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।
2. ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਅਟਕਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਵਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤੜਫਦੀ ਹੋਈ ਭਿਖਾਰੀ, ਪਿਆਸੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਖਜਾਨੇ ਤੋਂ ਸੰਪੰਨ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਡੁੱਬਦੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਤਿਨਕੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੱਭਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਆਉਣ ਦਵੇ ਫਿਰ ਵੇਖਣਾ ਕਈ ਸੁਖ - ਸਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਭਿਖਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੜਫਦੇ ਹੋਏ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਿਆਸੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ, ਸਰਵ ਖਜਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰੋ। ਸਰਵ ਖਜਾਨੇ ਇੰਨੇ ਜਮਾਂ ਹੋਣ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾ ਸਕੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖ ਸਿੱਖਿਆ ਦਵੇ ਤਾਂ ਦਿਲ ਨੂੰ ਲੱਗੇਗੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਹੂਕਾਰੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ਕਿਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਹੂਕਾਰ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ, ਐਵਰ ਵੇਲਦੀ ਬਣਨਗੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਰਾਯਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਭ ਖਾਮੀਆਂ ਕੱਢ ਦੇਣੀਆਂ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬੜੇ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਧੀਰਜ ਧਰ ਮਨੁਵਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਧੀਰਜ ਧਰੋ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਪਰ ਸਭ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਦੁੱਖਧਾਮ ਬਦਲੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਧੀਰਜ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਤਾਂ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਹਰਕੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਦ ਸੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਸੇ ਵੀ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਦਰਮਾ ਵੀ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਅਮਾਵਸ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਕਿਨਾਰੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਾਏ: ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ, ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁੱਖ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ 16 ਕਲਾ ਅਪੂਰਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਇਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਅਧਾਕਲਪ ਦਾ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤੋਪਧਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਬਹੁਤ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਹੋਰ ਵਿਕਾਰ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਛੁੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਛੁੱਟਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਪੱਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ (ਆਤਮਾ) ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਕਾਮ, ਗੁੱਸਾ ਆਦਿ ਸਭ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਉਹ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਝਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਸਭ ਪਤਿਤ, ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਯੋਗ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋੜਨਾ ਮਾਨਾ ਮਰਨਾ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਣ। ਇਹ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਹੀ ਸਮਝਾਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਸਿਵ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਸੇ ਵੀ ਜਦ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬੀ.ਕੇ. ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਦੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਵਾਰਾ ਮਿਲੇ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਲੈਣੇ ਹਨ ਸਾਕਾਰ ਦਵਾਰਾ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਈਏ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਈਏ। ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸੁਣਨਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਘਰ ਜਾਕੇ ਬੈਠੋ। ਪਰ ਇਹ ਜੇ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਨਗੇ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ ਨਾ। ਫਿਰ ਕਦੀ ਵੀ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਰੋਜ਼ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਿਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਘਰ ਬੈਠਕੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਗਿਆਨ ਧਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਅਤੇ ਦਾਨ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਧਨਵਾਨ ਬਣਨਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਐਵਰਵੇਲਦੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ।

ਮੁਰਲੀ ਦਾ ਵੀ ਆਧਾਰ ਜਰੂਰ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਸਿਰਫ ਲਕਸ਼ ਲੈਕੇ ਜਾਣਗੇ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਫਿਰ ਜਦ ਗਿਆਨ ਧਨ ਲੈਣ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਸ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਕੇ ਫਿਰ ਸੁਨਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਰਾਮ ਗਯੋ ਰਾਵਣ ਗਯੋ...ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਗ ਕਵੀਨ, ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਸਭ ਮਰਨਗੇ ਫਿਰ ਕੌਣ ਬੈਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਉਠਾਏਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਬੇਸਮਝੀ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸੈਸੀਬਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਕੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣਕੇ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਹੋਰ ਹੀ ਅਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਭਾਵਨਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇੱਥੇ ਦੇ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵੀ ਉਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਿੰਦਕ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੋਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ! ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਸੀ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ...ਸੇ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਗਿਆਨ ਵਸ਼ ਕਿੰਨਾ ਬਾਪ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਏ ਹੋਰ ਹੀ ਉਲਟੀ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਿਸ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਏ? ਤਾਂ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੈਵੀ ਕੁਮਾਰ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਘਰ ਬੈਠੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਭੱਜਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਰੂਰ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਵੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਨੈਕਸਟ ਗੈਡ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਬਸ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਸੇ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼੍ਵਰੀ ਫਿਰ ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼੍ਵਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਫਸਟਕਲਾਸ ਪੁਆਇੰਟ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਮੂੰਝਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹਨ - ਪਹਿਲੇ ਜਦ ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਦੇਵਤਾ ਬਨਣ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਹੈ ਰਾਤ। ਅਜਿਹੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਇੱਕਦਮ ਭੱਜਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਟਪਕਦਾ ਹੋਵੇ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੋਲੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੇ ਉੱਛਲ ਆਵੇਗੀ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਇੱਕਦਮ ਭੱਜਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕਣ - ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਲਈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ? ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਆਪ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਕੀ ਠਹਿਰਿਆ! ਥਰਡ ਗੈਡ। ਫਸਟ ਗੈਡ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਅਤੇ ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਜਦ ਗਿਆਨ ਕਮਪਲੀਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਨਨਯ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣਨਗੇ। ਮੁੱਖ ਹਨ 8 ਦਾਣੇ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਵੀ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਵੱਡੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਥੋੜੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗਰਵਮੈਂਟ ਨੂੰ ਫਿਰ ਨੈਕਰੀ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ, ਇਸਲਈ ਥੋੜੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣੋਗੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣੋਗੇ? ਜਾਂ ਗਰੀਬ ਬਣੋਗੇ? ਬੇਲੇ ਕੀ ਬਣੋਗੇ? ਮਹਾਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੇ ਫਿਰ ਦਹੇਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਚੰਗੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਭ ਕੋਈ ਬੁਲਾਉਣ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਆਪ ਥੋੜੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਥਰਡਕਲਾਸ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਨੈਕਰੀ ਦਾ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਨੈਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸ਼ੌਂਕ ਨਹੀਂ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਥੱਕ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ - ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਗਲੇ ਵੀ ਘੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਥਰਡਕਲਾਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਚੰਗੀ ਰਾਯਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੌਣ ਹਨ। ਪਰ ਕਈਆਂ ਵਿੱਚ ਖਾਮੀਆਂ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸਿਖਿਆ ਦੇਕੇ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਫਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮੋਟੇ ਹਿਸਾਬ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਐਕੁਰੇਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੜਾ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਬੀਜੀ ਰਹਿ ਫਸਟਕਲਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ, ਉਲਟੀ ਮਤ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਅਕਲਿਆਣ ਦਾ ਕਰੂਫ਼ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਤਮਿਕ ਉਨਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ ਕਈ ਸਾਧਨ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਆਤਮਿਕ ਉਨਤੀ ਦੇ ਵੀ ਸਾਧਨ ਅਪਣਾਓ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਜੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਕਾਲਮੂਰਤ (ਆਤਮਾ) ਸਮਝਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਕਾਲ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਾਲ, ਅਕਾਲ ਤੋਂ, ਸਰਵ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਨਸਿਕ ਚਿੰਤਾਵਾਂ, ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਭਾਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਂਦੇ ਜਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਜੇ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਫੀਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫਾਈਨਲ ਵਿੱਚ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

“ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਿਵੇਂ ਰਹੀਏ”?

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੀ ਵੇਖਿਆ? ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਖੁਦ ਹਰ ਵਕਤ ਕਿੰਨਾਂ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦਵਾਰਾ ਕਿੰਨਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸੂਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੀ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। “ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ” ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਅਤੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਸੰਪੰਨਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਖਾਈ ਜਰੂਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਖੁਦ ਨੂੰ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਫਲਦਾਇਕ ਬ੍ਰਿਖ ਆਪਣੇ ਸੀਤਲਤਾ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਮਾਨਵ ਨੂੰ ਸੀਤਲਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਨਵ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮ - ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਫਲ ਸੰਪੰਨ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਤਨ - ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨੂੰ, ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁਲਾਏ ਸੱਚੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖਰਚਾ ਕਰਕੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੀ ਖਰਚਾ ਕੀਤਾ? ਬਿਨਾਂ ਪੈਸਾ ਖਰਚੇ ਵੀ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਚਾਰਟ ਚੈਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੀ ਵੇਖਿਆ? ਇੱਕ ਹਨ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। “ਸਦਾ” ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵੀ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਖੀ- (1) ਖੁਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸੰਨ, (2) ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਵਾਰਾ ਖੁਸ਼, (3) ਸੇਵਾ ਦਵਾਰਾ ਖੁਸ਼। ਜੇਕਰ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਖੁਦ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਾਪ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਹੈ ਹੀ ਹੈ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਈ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਵੀ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਪਾਠ “ਮੈਂ ਕੌਣ” ਇਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਫੁਲ ਫੌਰਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਜਾਂ ਚੌਥਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕੀ? ਅੱਧਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅੱਧਾ ਲਿਆ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀਆਂ। ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੂਰੂਪ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਧਨ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਨਾ ਆਵੇ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਯੁਜ਼ ਕਰਨਾ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧਿਤ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਯੁਜ਼ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ - ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਵਕਤ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸ ਵਕਤ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਡੀ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਲੇਟ ਕੀਤਾ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਲੇਟ ਕੀਤਾ - ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਨਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਡੀ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਖੁਦ ਤੋਂ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ - ਖੁਦ ਨਾਲ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹਨ, ਇੱਕ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ, ਭਾਗ ਦੇ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਵੇਖ ਈਰਖਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ। ਹਿਮੰਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਈਰਖਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਵੀ ਕਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਵਾਲਾ ਵੀ ਕਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ “ਅੱਛਾ” ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਇੱਕ ਗੱਲ ਬੁਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਕਿ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਲਾ ਦਾ ਲਾਸੂ 16,000 ਵਾਲਾ ਦਾਨਾ ਹੋਵੇ - ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਚੱਲੋ - ਨੌਂ ਲੱਖ ਜੇ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਛਾਣੋ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਨੌਂ ਲੱਖ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਦੇ ਭਾਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣੋ ਅਤੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੋ। ਸਿਰਫ ਦੂਜੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਜਾਂ ਈਰਖਾ

ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇ। ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਫਿਰ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬਿੰਦੀ ਲੱਗਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ? ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਲਗਾਵੇ ਤਾਂ 10 ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਬਿੰਦੀ ਲਗਾਵੇ ਤਾਂ 100 ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੀਜੀ ਲਗਾਵੇ ਤਾਂ..., ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਵਧਣਾ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ। ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਵੇਖੋ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ "ਭੇਲੀ ਭੰਡਾਰੀ" (ਭੇਲੀ ਦਾਦੀ) ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕਦੇ ਆਵੇਗਾ ਲੇਕਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ ਉਹ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਈ। ਭਾਵੇਂ ਭੰਡਾਰਾ ਹੀ ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਮਿਸਲ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਮਧੁਬਨ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਦਾਦੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਭੇਲੀ ਦੀ ਵੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਭਾਸ਼ਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਲੇਕਿਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਖੁਦ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣ ਗਈ। ਦੂਜੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇ। ਤਾਂ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੂਰ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ - "ਸੰਪੰਨਤਾ"। ਜੇ ਖੁਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣਗੇ, ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਮਿਲੇਗੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਲੈਣਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਮੂਰਤ ਕਰੇਗੀ। ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ, ਕੀ ਚਾਰਟ ਵੇਖਿਆ! ਅੱਛਾ!

ਟੀਚਰਜ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਭਾਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਡਾ ਬਣਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਬਹੁਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਤੋਂ ਬੁਲਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭਵਨ ਤੋਂ ਬੁਲਾਉਣਗੇ। ਐਕਸਰਸਾਈਜ਼ ਚੰਗੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਤਾਂ ਪੈਦਲ ਕਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਦਾਦੀਆਂ ਵੀ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਮਾਨ ਦਾ ਥੈਲਾ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਚੱਲੀ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬਣੇ - ਬਣਾਏ ਤੇ ਆਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਲੱਕੀ ਹੋ ਨਾ। ਬਣੇ - ਬਣਾਏ ਸੈਂਟਰ ਮਿਲ ਗਏ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਮਕਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਜਮੁਨਾਘਾਟ ਤੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੀ ਕਮਰਾ - ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਦਾ, ਦਿਨ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਲੇਕਿਨ ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜੇ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਉਸੇ ਦੇ ਭਾਗ ਦਾ ਫਲ ਹੁਣ ਖਾ ਰਹੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਫਲ ਖਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਈ ਹੋ। ਬੇਇਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਾ ਤੁਸੀਂ ਰਹੀ ਹੋ। ਫਲ ਖਾਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਫਲਸਵਰੂਪ ਕਵਾਲਟੀ ਕੜੇ। ਸਮਝਾ? ਕਵਾਂਟਟੀ (ਸੰਖਿਆ) ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਨੌਂ ਲੱਖ ਤੱਕ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਵਾਂਟਟੀ ਅਤੇ ਕੁਵਾਲਟੀ - ਦੋਵੇਂ ਚਾਹੀਦੇ। ਲੇਕਿਨ 16,000 ਦੀ ਪੱਕੀ ਮਾਲਾ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਕਵਾਲਟੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਡਰਲਾਈਨ ਕਰੋ।

ਹਰ ਗ੍ਰੁਪ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰਜ਼ ਵੀ ਆਉਂਦੀਆਂ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਧੁਬਨ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਬੱਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਮਰਪਣ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਖੁਦ ਆਫਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਿਰਵਿਘਨ ਚਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਚਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਰੁਕਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ - ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਸਰੈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਸੋਚਦੀਆਂ ਹਨ - ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਹਰ ਰਹਿਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਜੇ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਕਈ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਏ। ਤਾਂ ਟੀਚਰਜ਼ ਆਪਣੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੋ ਨਾ? ਨੌਕਰੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੇਵਾ - ਦੋਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚੰਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਡੱਬਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਨਿਰਬੰਧਨ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਡੱਬਲ ਪਾਰਟ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ, ਦੂਜਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਈ। ਅੱਛਾ!

ਸੂਰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੰਪੰਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੈਸੀਬੁਲ ਅਤੇ ਇਨਸੈਸਫੁਲ ਅਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਵਾਲੀ ਮਹਾਨ ਅਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ।

ਆਗਰਾ - ਰਾਜਸਥਾਨ

ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਕਾਲਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਆਤਮਾ ਅਕਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਤਖਤ ਵੀ ਅਕਾਲਤਖਤ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ! ਇਸ ਤਖਤ ਤੇ ਬੈਠਕੇ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। "ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਆਤਮਾ ਹਾਂ" - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਵਰਾਜ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਖੁਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਵੀ ਜਦ ਤਖਤ ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਨਸ਼ਾ, ਰਾਜਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਮਾਨਾ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾ ਹਾਂ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਰਡਰ ਤੇ ਚੱਲਣਗੀਆਂ। ਜੇ ਅਕਾਲ - ਤਖਤ - ਨਸ਼ੀਨ ਸਮਝਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਦਿਲਤਖਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਬਾਪ

ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਾ ਦੇਹ ਹੈ, ਨਾ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਹਨ, ਨਾ ਪਦਾਰਥ ਹਨ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅਕਾਲ - ਤਖਤ - ਨਸ਼ੀਨ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ - ਤਖਤ - ਨਸ਼ੀਨ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ "ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ" ਹੈ। ਤਾਂ ਡੱਬਲ ਤਖਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੇ ਸਿਕਿਲੋਏ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਿਆਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਗੇ, ਉਪਰ ਬਿਠਾਉਣਗੇ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਖਤ ਤੇ ਬੈਠੇ, ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਆਓ। ਜਿਸਨੂੰ ਤਖਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬੈਠਣਗੇ ਕੀ? ਤਾਂ ਅਕਾਲਤਖਤ ਅਤੇ ਦਿਲਤਖਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਦੇਹ ਦੀ ਧਰਨੀ ਵਿੱਚ, ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਓ। ਦੇਹ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਮਿੱਟੀ, ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ - ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ! ਤਾਂ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਮਤਲਬ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ। ਜੇ ਰਾਇਲ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦੇ। ਪਰਮਾਤਮ - ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਰਾਇਲ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਤਖਤ ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ - ਥੋੜ੍ਹੀ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਖ ਲਈਏ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਆਦਤ ਮਿੱਟੀ ਖਾਣ ਦੀ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਖੇਡਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ! 63 ਜਨਮ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਖੇਡੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਖੇਡੋਗੇ, ਜੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮੈਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਮੈਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਵੱਛ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਇਸੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਮਰੱਥ ਬਣੇ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਮਾਯਾ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਆਉਣਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਦਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਗਏ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਚਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਅੰਤਿਮ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਆਤਮਾ ਪਾਵਰਫੁਲ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਡੱਬਲ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਸੇ ਡੱਬਲ ਤਾਜਧਾਰੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਸਾਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਨਾ! ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਕਦੇ ਅਪ੍ਰਸੰਨ, ਕਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ - ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਦੇ ਕਿਸੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਅੱਜ ਇਹ ਕਰ ਲਿਆ, ਅੱਜ ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਲ ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹੋ? ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ - ਮੈਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਹਾਂ। ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਫੈਲੇਗੀ ਜਰੂਰ। ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਸਕੇ - ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਤੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਠੀਕ ਹੋ? ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਫਿਰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੋਈ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦਾ ਪੱਤਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਭੇਜੀਏ ਨਾ! ਇਹ ਟਾਈਮ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਰੀਖ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ। ਹਾਂ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ - ਓ. ਕੇ. ਹਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਓ. ਕੇ. ਹਨ। ਇਹ ਦੇ ਲਾਈਨਾਂ ਲਿਖੇ, ਬਸ। ਮੈਂ ਵੀ ਓ. ਕੇ. ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਓ. ਕੇ. ਹਨ। ਇਤਨਾ ਖਰਚਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਤਾਂ ਦੇ ਲਾਈਨਾਂ ਕਾਰਡ ਤੇ ਹੀ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ। ਕਈ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਕਾਰਡ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਰੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਭੇਜਣਾ। ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰੀ, 15 ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਓ. ਕੇ. ਦਾ ਕਾਰਡ ਲਿਖੇ, ਹੋਰ ਕਥਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਣੀਆਂ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਸਮਾਉਣ ਅਤੇ ਸਾਮਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ
ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਖਸ਼ਮਤਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਨਾ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਰੈਸਟ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਇਸਲਈ ਬੈਸਟ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸਲੋਗਨ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਕਿ ਸਮਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਾਮਨਾ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੀ ਸਾਡਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਮਨਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਨਾ ਕਿ ਦੈਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਜੋ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪਾਵਰਫੁਲ ਵੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਓ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਦੀ ਵੀ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ, ਵਾਪਿਸ ਲਵੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸ਼ਾਪ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਜਾਏ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਆਪੋਜੀਸ਼ਨ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਜਾਏਗੀ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮਹੇ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ ਜਹਾਨ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਗੀਤ ਕੌਣ ਸੁਣਦੇ ਹਨ? ਬੱਚੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਅਰਥ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਜੇ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ, ਸਾਰੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਆਏ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਸੀਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਉਸ ਵਕਤ ਫਿਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਉਹ ਗੁਲਾਮ ਸੀ। ਰਜਾਈ ਸਾਰੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਰਾਵਣ ਨੇ ਖੋਇਆ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਾਇਆ ਰਾਜ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਸੈਨਾ ਲੜਦੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਇਮ ਮਨਿਸਟਰ ਦੇ ਲਈ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਤੇ ਉਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਭਾਰਤ ਸਾਡਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਪਰਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਮ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿਸ ਤੌਰ? ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਰਾਮ ਆਖਿਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਲੋਕ ਮੂੰਝਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁਲਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੀਆਂ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਮਹੀਨ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਭਰੀਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ, ਬਾਰੂਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਕੋਈ ਡਰਿੱਲ ਆਦਿ ਸਿੱਖਣੀ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਕਪੜੇ ਬਦਲੀ ਕਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸ਼ੀਰੀ ਬਣਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਅਦ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਜ ਕਰਦੇ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਇਹ ਭੁਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਚਾਰਟ ਲਿੱਖੇ ਜਾਂ ਨਾ ਲਿੱਖੇ। ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੀ - ਕੀ ਕੀਤਾ? ਜਿਵੇਂ ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਮੁਰਾਦੀ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਰਾਤ ਨੂੰ। ਇਹ ਵੀ ਵਪਾਰ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ? ਜੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਚੰਗਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਧੰਧਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਲਾਏਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣੇਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੂ ਮੱਚ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੋਟਲਾ ਖਾਣ ਤੇ ਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਤੇ ਰਹਿਮ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਗ਼ਰੀਬ ਦੇਖਣਗੇ, ਐਨਾ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਸੁਣੀਏ। ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣੋ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਜਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜਕਲ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਮਝਾਓ, ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਚੱਕਰੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਡਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਜੇਕਰ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਲ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗਾ? ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਤੇ

ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਏ, ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਜਾਏ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਜਾਏ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪੋਜਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਦੁਸਰੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੱਠ - ਪੰਥ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸੁਣਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਵੀ ਭਿੰਨ - ਭਿੰਨ ਅਰਥ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਫਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਦੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਓ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਹਿਣ ਵੀ ਕਿ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਏਮ - ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਲਟਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਸੱਚਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਥੋੜੇ। ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਕਰੇਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੀਏ ਪਰ ਮਾਇਆ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਫਿਰਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਖਿਆਲਾਤ ਲਿਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਬਹੁਤ। ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਬਹੁਤ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਭੂਤ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਦਿਲ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਕਰੇਗਾ ਕਰੋਧ ਦਾ ਦਾਨ ਦਵੇ ਅਤੇ ਖੁਦ ਕੋਧ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕੋਧ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕੋਧ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਪਵੇ। ਕੋਧ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਲੁਕਾਕੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਧ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ - ਕਰੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਸਨਮੁੱਖ ਬਾਬਾ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਕੋਧ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਫਿਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਦਵੀ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 5 ਵਿਕਾਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਕਿਉਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਫਿਰ ਕੋਧ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਛੁੱਟੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਫਿਰ ਵ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸ਼ਰਾਪ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਰੋਧ ਕਰਨਾ ਇਹ ਵੀ ਪਾਪ ਹੈ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਰੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਹਾਲੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕੱਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਲੋਭ ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਪੜੇ ਦਾ, ਜੁੱਤੇ ਦਾ, ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਲੋਭ ਹੈ, ਤਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਲੋਭ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਸਭ ਕੁੱਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਖਿਟ - ਪਿਟ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਗ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਪਤੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਇਸਤਰੀ ਸੂਦ੍ਰ। ਇਸਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤੇ ਪਤੀ ਸੂਦ੍ਰ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੰਸ ਅਤੇ ਬਹੁਲ, ਬਹੁਤ ਖਿਟਪਿਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਰੱਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਣਾ ਵੀ ਬਾਬਾ ਅਲਾਓ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਆਸਰਮ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਸਹਿਤ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਖਿਟਪਿਟ ਤਾਂ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿੱਧਰੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁਖ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਮੱਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਗਵਰਨਰ ਓਪਨਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਥੋੜੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਚੰਗਾ ਕਰਤਵ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਗੀਤਾ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗਾਈ ਹੈ। ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਹੋਰ ਜੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਸੁਣਾਓ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਦੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕੱਚੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਧੰਧੇ - ਧੋਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਜੇ ਕੁੱਝ ਮਹਾਂਵਾਕ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਰਤਨ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਤਨ ਵੀ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਾਰਤ ਸਾਡਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਨਰਕ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵ੍ਰਿਧੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਾਂਢ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਗਾਂਢ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਮਿਲਕੇ ਕਲਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ, ਤਾਕਿ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਣ। ਇੱਥੇ ਵਾਲਾ ਜੇ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਹੋਰ ਸਤਿਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਇਸਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ, ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ, ਪੁਰਸ਼

ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੈਰਮਿੰਟ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਪਰ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਇੰਟਰਫੀਅਰ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਵ-ਰਾਜ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤ -ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਮਬਜ ਆਦਿ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਸੁਖ, ਦਵਾਪਰ - ਕਲਿਯੁਗ ਦੁੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਕੇ ਨਵੀਂ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਨਵੇਂ ਮਹਿਲ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ। ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੋੜ - ਫੋੜਕੇ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਯਾਦਗਾਰ ਦੇ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਟੁੱਟ - ਫੁੱਟ ਜਾਏਗਾ। ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਮਹਿਲ ਬਣਨਗੇ। ਫਿਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਏਗਾ। ਕਈ ਵਧੀਆ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਕਈ ਘੱਟ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਈਏ, ਅਜਿਹੀ ਪੱਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਏ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਛੱਡੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਚੱਕਰੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਟੂ ਮੱਚ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀਆਂ ਹਨ।

2. ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਾਂਵ - ਗਾਂਵ ਜਾਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਰ - ਬਾਰ ਹਾਰ ਖਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਵਿਜੇਈ ਭਵ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕਦੀ ਵੀ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਹਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦੀ ਮਾਰ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਹਾਂ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਬਣਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ, ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਅਨੇਕ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਰ ਪਵਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ ਇਸਲਈ ਹਾਰ ਖਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਲਿਹਾਰ ਹੋ ਜਾਓ। ਆਪਣੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਜੇਈ ਬਣ ਜਾਓਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- "ਕਦੋਂ" ਸ਼ਬਦ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ "ਕਦੋਂ" ਕਰਾਂਗੇ ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦਿਲਵਾਲਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲ ਲੈਣ, ਇਸਲਈ ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਬਣੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਤਿਯੁਗੀ ਪਦਵੀ ਦਾ ਮਦਾਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੇ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਤੇ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ। ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ - ਸਿੱਖਦੇ ਜੇਕਰ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ, ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ, ਉਤਨਾ ਧਨਵਾਨ ਬਣਨਗੇ।

ਗੀਤ:- ਆਖਿਰ ਵਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਆਜ....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਦਿਨ ਫਿਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ? ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਲਿਬਰੇਟਰ ਗਾਈਡ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਲਿਬਰੇਟ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਫਸੇ ਕਿਵੇਂ! ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੇ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਡਿਊਟੀ ਵੀ ਵੇਖੋ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖੀ ਹੈ? ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਨੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਹੈ ਹੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਰਕੇ ਆਤਮਾ ਕੁਝ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਰਮਰਾਜ ਤੰਗ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਸਜਾ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਫਟ ਨਾਲ ਉਹ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਮੱਤ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਲਾਓ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਨੂੰ ਕੱਢੇ ਬਾਹਰ। ਇੰਦਰ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਕਰੋੜਪਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇ, ਸਭਾ ਵਿੱਚ 5 ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਪ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਅਲਾਓ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਅਲਾਓ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਭਾਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਵੀ ਬਾਬਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਕਈ ਪਤਿਤ ਆਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਲੁੱਕ ਕੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਮੰਦਿਰਾਂ, ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਿਗਰ ਸਨਾਨ ਕੋਈ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਸਥੂਲ ਸਨਾਨ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸਨਾਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਸੁੱਧ ਹੋਣਾ ਪਵੇ। ਕੋਈ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਵੀ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਟ੍ਰਿਕਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਭਗਤੀ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਜੋਰ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਆਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦਾ ਲਕਬ(ਟਾਈਟਲ) ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਦਿ ਸਿੱਖਕੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ, ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਤਿਤ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ, 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ। ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਉਸਨੇ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਦੀ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸਤੋ, ਕੋਈ ਰਜੋ, ਕੋਈ ਤਮੋ।

ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸਫ਼ਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਤੇ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਿਜਲੀ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖਲਾਸਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੱਡੀਆਂ ਕੋਈ ਨਹਿਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਗੇ। ਇੰਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਬਿਜਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਖਲਾਸਾ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਕਿੰਨਾ ਮਨੁੱਖ ਰੱਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੀ - ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਵਰਗ ਤੇ ਫਿਰ ਕੀ! ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ, ਝੂਠ ਖੰਡ। ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਝੂਠੀ ਕਾਯਾ, ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ... ਗੈਰਮਿੰਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਗਊ ਕੇਸ ਬੰਦ ਕਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਕੇਸ ਹੈ ਬੜਾ ਭਾਰੀ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣਾ, ਇਹ ਕੇਸ ਬੰਦ ਕਰੇ। ਇਹ ਕਾਮ ਮਹਾਸਤਰੂ ਹੈ। ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਊ ਬਲੱਡ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਨਿਊ ਬਲੱਡ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਨਵਾਂ ਬਲੱਡ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ! ਇੱਥੇ ਪੁਰਾਣਾ ਬਲੱਡ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਬਲੱਡ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਤੇ ਬਲੱਡ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ। ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਭ ਦਾ ਧਰਮ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਜੇਕਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਵਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਣ। ਇਹ ਕੋਈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੇ - ਕਦੇ ਬੱਚੀਆਂ ਆਕੇ ਉਥੋਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਿੱਖਣ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਕੋਈ ਲੱਖ, ਕੋਈ ਕਰੋੜ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਉਤਨਾ ਜਿਆਦਾ ਧਨਵਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਤੇ। ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇਗੀ ਨਹੀਂ। 5 - 7 ਰੋਜ ਆਕੇ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਖਤਮ। ਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ - ਸਿੱਖਦੇ ਜੇਕਰ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਆਵੇ। ਪਰਵਾਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਯਾਦ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਉਤਰੇ ਗਾ! ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਜੇ ਬਾਪ ਕਹਿਣ ਸੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ ਪਰ ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਬਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਬ੍ਰਹਮ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੀਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੁੱਧ ਵਾਪਿਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਉਸਨੇ ਜੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਾਲਣਾ ਫਿਰ ਕੌਣ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠ ਜਾਈਏ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਹ ਪਾਵਨ ਧਰਮ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਜੋ ਇਸ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਕਲਮ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਿੱਠੇ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਝਾੜ ਹੈ ਇਸ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਬਨਾਏ ਹਨ, ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਜੋ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਵੀ ਚਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਇੱਕ ਦੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਜੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ ਉਹ 84 ਜਨਮ ਭੋਗਕੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਯਾਦ ਵੀ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਵਿਭਚਾਰੀਪਨ। ਸਭ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਪਾਸੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਵੇਖੋ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ - ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ, ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ। ਫਿਰ ਦੇਵਤੇ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ! ਉਹ ਹੈ ਰਾਂਗ। ਝੂਠੀ ਮਹਿਮਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਵਿਖਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਕਿੱਥੇ ਹਨ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਚਿੰਤਰ ਚੁੱਕ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ ਵਾਲੇ ਵਿਖਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਈਟ ਦਾ ਤਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਈਟ ਦਾ ਤਾਜ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵਲ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਕਰੈਕਸ਼ਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਅਭੁੱਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੁੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਇਹ ਦਾਦਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਦੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡਾ ਨਵਾਂ ਘਰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਘਰ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿੰਨਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਦਾ

ਕੌਣ ਹੈ? ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਹੈ ਕਿੰਨਾਂ ਸਹਿਜ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਬੜੀ ਸਾਫ਼ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦਿਲ ਸਾਫ਼ ਤਾਂ ਮੁਰਾਦ ਹਾਸਿਲ। ਦਿਲ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਦਿਲਵਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਦਿਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਦਿਲਵਾਲਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਭ ਦਾ ਦਿਲ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਸਭ ਦਾ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਦਿਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਦਿਲ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਸ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਨਿਕਲੇ ਹਨ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਸੀੜੀ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਰੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੁਣ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁਭ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਵੋਗੇ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਆਵੋਗੇ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਵਰਗ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦਾ। ਮਹਾਰਾਜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਲਾਸ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਈਏ। ਧਨ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਸ ਰੱਖਕੇ ਆਏ ਹੋ? ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਥੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਦੋ ਬਾਪ ਹਨ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਰਾਜਾਈ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘਰ ਬੈਠੇ, ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦੋ ਦੀ ਦਿਲ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਲਾਸ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਦਾਨ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਖੁਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਅਲੰਕਾਰੀ ਭਵ:
ਜੋ ਅਲੰਕਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਦੇਹ - ਹੰਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅਲੰਕਾਰੀ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੱਧਜੀਭਵ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਸਵ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਭਾਅ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਵ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਭਾਵ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਭਾਵ - ਸੁਭਾਅ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਮਨਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਇੱਕ ਕਦਮ ਤੁਹਾਡਾ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਕਦਮ ਬਾਪ ਦੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੰਗਮ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਮੁੱਲ ਘੜੀਆਂ ਵਿਚ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਵੀ ਸਵਾਸ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਜਾਵੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨੁੱਖ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ ਕਿਵੇਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਸੇ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੋਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬੇਗਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਇੰਸਲਵੈਟ ਤੋਂ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸਾਲਵੈਟ ਬਣਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਸਵਾਸ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਯਹ ਵਕਤ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਜੋ ਇਸ ਵਕਤ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਅਮੁੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਵੇਂ ਇਹ ਸਮਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਕੋਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਮਤਲਬ ਬੇਗਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਇੰਸਲਵੈਟ ਤੋਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਵੈਟ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੋਰਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਕਤ ਆਪਣਾ ਸਵਾਸ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਵੇਂ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਾਸੇ ਸਵਾਸ ਯਾਦ ਕਰੋ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਅਨੇਕਾਂ ਦੀ ਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਸਵਾਸ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਸਵਾਸੇ ਸਵਾਸ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਪ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਹੀ ਹੈ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਅਸਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਇਥੋਂ ਦੇ ਲਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਫਲਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਸ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਬਹੁਤ ਫਾਸਟ (ਵਰਤ) ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਤੁਸੀਂ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ - ਘਾਤ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਘਾਤ ਕਦੇ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੀਵਘਾਤੀ, ਮਹਾਪਾਪੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਮਹਾਪਾਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਦਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਕਿਉਂ ਅਜਿਹੇ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਵਾਰਾ ਮੈਸੇਜ ਵੀ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦਿੱਲੀ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹੋ; ਸਾਹਮਣੇ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਸਵਾਸ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਪੌੜੀ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ - ਉੱਤਰਦੇ ਇੱਕਦਮ ਤਾਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਨਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ? ਉਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕੋਡੀ ਖਰਚਾ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਦਾ ਲਾਸ਼ ਜਨਮ ਹੈ। ਅਮਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ, ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੀਵਨ ਬੰਧ। ਇਹ ਭਾਗਵਤ ਵਿੱਚ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਨਕ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਚਿੱਤਰ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਬੇਰਡ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੀ. ਕੇ. ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਠਹਿਰੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕੀ? ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਮਾਰ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ

ਸਾਡੀ ਇਹ ਫੈਮਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਸ ਦਾ ਬੱਚਾ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਫੈਮਲੀ ਦੀ ਫੈਮਲੀ ਵੀ ਹੈ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਡੇਵਿਲ ਵਰਲਡ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਇਜ ਅਤੇ ਫਾਲ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੈਵਿਨ ਤੋਂ ਹੋਲ ਇੱਕਦਮ ਉੱਚ ਤੋਂ ਨੀਚ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਹੈਵਿਨ ਮਾਨਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਜੋ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਬਰੇਬਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹੋ ਕਿ ਡਿਟੀਜ਼ਮ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ..., ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਉਹ ਬਦਲਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਜਦੋਂਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਹ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੁੱਲ ਜੇਤ ਜਗਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਪਿੱਛੇ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਘੱਟ ਤਾਕਤ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਮਹਾਨ ਸੁਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਹੀ ਐਕੁਰੇਟ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਰਹਿਣਾ ਤੇ ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 10 - 12 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਜਾਕੇ ਰਹੇ, ਅਜਿਹਾ ਕੱਚਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣੀਏ। ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਵਧਾਈਏ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਖਿਆਲ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਗੂਹੀਏ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਤੇ ਬਣ ਹੀ ਜਾਵੇਗੇ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਵੇਖਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਕਹਿਕੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਰੂਰ ਆਵਾਂਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਬਿੱਲੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਲ ਬਕਾਵਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਖੇਡ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਹਿਣ ਜਗਤਜੀਤ ਬਨਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਤੇ ਕਹਾਣੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਬਿੱਲੀ ਪਾਸਾ ਫਿਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਲਬਕਾਵਲੀ, ਅੱਲਾਹ ਅਵਲਦੀਨ ਇਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅੱਲਾਹ ਹੀ ਅਵਲਦੀਨ, ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਤਮਤਾਈ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਬੈਠ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਕੁਝ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਾਸਟ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸਦਾ ਡਰਾਮਾ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੰਸ ਵੱਧ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੰਥਨ, ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਖੇਲ੍ਹ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵਿਚਾਰੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿਸਟਰੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੈਠੇ ਕਿ ਸਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਬੜਾ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੱਥ ਕਾਰ ਡੇ ਦਿਲ ਯਾਰ ਡੇ... ਦਿਲ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਬੁੱਧੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ, ਜੱਜ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਤੇ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿੱਖਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲਈ ਸੰਗਤ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬੈਕੁੰਠ ਦੀ ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਆਏ, ਕੀ ਕਰਕੇ ਗਏ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਨ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ ਫਿਰ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਕੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੇ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫੀਚਰਜ਼ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਫੀਚਰਜ਼ ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਰਹਿਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣ। ਪਤਾ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੀ.ਕੇ. ਟ੍ਰਿਪਾਠੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਹ ਵੀ ਆਵੇਗਾ, ਜੋ ਫੇਰਾ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਆਉਣਗੇ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਓਪੀਐਨੀਅਨ ਦੀ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਛਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਬੱਚੇ ਜੋ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖਿਆਲਾਤ ਰੱਖਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਝੱਟ ਕਹਿਣਗੇ ਭਾਵੇਂ ਬੀ .ਕੇ. ਆਕੇ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਭੁੱਖ ਹੜਤਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ 10 - 12 ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਦ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਤਨੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਅਤੇ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਠੀਕ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਗੁਰੂ। ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਪਤੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਕਥਾ ਸੁਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮੱਥਾ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਾਵਣ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਵਾਸ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਮੇਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ

ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬੇਸਮਝ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ -

ਕਿਸੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਕਿੰਨਾਂ ਵੇਸਟ ਆਫ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਆਫ ਐਨਰਜੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਵੋ। ਇਹ ਅਰਥ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਕੋਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ ਕੀ? ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰੇ ਬਹੁਤ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਈ ਬੱਚੇ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੁਝ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਭੋਜਨ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਚ ਦੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਹੋਰ - ਹੋਰ ਖਿਆਲਾਤ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਜਿਆਦਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਦਾ। ਕਈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਖੁਦ ਫਿਰ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸਤਿਸੰਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਫਿਰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਰ ਦੇ ਝੋਲੀ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਭਰੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ? ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਅਮੁੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰਤ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰਕਮਸਟਾਂਸਿਜ ਵੇਖੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੁਮਾਰ ਹਨ, ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਚੰਗੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਛੁੱਡਾ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ ਵੇਖ ਕੇ ਫਿਰ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਜਨ ਨਬਜ਼ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਰਾਏ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰਥ ਹੈ ਨਾ, ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਆਮਦਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਸ ਰਥ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸਾਂਵਰੀ ਬਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਟਾਈਮ, ਮਨੀ, ਐਨਰਜੀ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2) ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਦਾਨ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ।
ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਨੂੰ ਭੋਗਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਛਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਵੱਛਤਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਚਤਾ (ਸੋਚਨ ਵਾਲੇ) ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਵਿੱਖ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇੱਛਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅੱਛਾ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸਦਾ ਫਲੇਲੈਸ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਾਧਨ ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਬਣਕੇ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰਮਯੋਗ ਦਾ ਫਲ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ, ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੀਵਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਹੜੀ ਨਹੀਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕੋਈ ਤੀਵਰ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੀਦਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਦਗਤੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਿਨਾ ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਲੈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਣੇ ਬਣਾਏ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਯਥਾਰਥ (ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਅਤੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੇ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਓਮ ਨੂੰ ਅਹਿਮ ਮਤਲਬ ਮੈਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ, ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੇਰਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਪਰਮਧਾਮ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ 5 ਤੁਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਮਰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ? ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਫਿਰ ਹੈ ਸੂਰ੍ਯਮ ਦੇਵਤੇ, ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਕੀ ਹੈ? ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵਕਾਸ਼ੀ, ਸ਼ਿਵਕਾਸ਼ੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਲਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਉਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹੋ ਉਵੇਂ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰੂਪ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿੰਗ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਵੱਡਾ ਲਿੰਗ ਬਾਕੀ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਅਸਲ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਬਾਕੀ ਕੀ ਰਿਹਾ। ਸਭ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹਨ ਹੀ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਕੋਈ ਮਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੁਖ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਕੰਡਾ ਲੱਗਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਾ ਆਤਮਾ ਦਾ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਸੂਰਤ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੀਰਤ ਵਿਕਾਰੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਕਿਉਂਕਿ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਖਰ ਹੈ ਕੋਰਵ ਸੰਪਰਦਾਏ, ਪਾਂਡਵ ਸੰਪਰਦਾਏ ਅਤੇ ਯਾਦਵ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਰਾਜਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਕਰੁਣ, ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਦਾ ਕਰੁਣ ਵੱਖ, ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਦਾ ਕਰੁਣ ਵੱਖ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੇ ਬੋਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰੁਣ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਜਾਨਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਜੱਦ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁਗ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਰਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਸ ਦਵਾਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਹਾਰੇ ਹਾਰ, ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤੇ ਜਿੱਤ। ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਗੁੱਡੀਆਂ ਬਣਾਕੇ ਖੇਲਪਾਲ ਕਰ ਫਿਰ ਤੋੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾ ਮਾਨਾ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਅਸੀਂ ਨੀਚ ਪਾਪੀ ਹਾਂ... ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ, ਇਸਲਈ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਉਹ ਜੋ ਸਦਗਤੀ ਕਰੇ। ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਮਾਲੁਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਜਾਂਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ

ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਭਗਵਾਨ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭਗਵਾਨ। ਪੱਥਰ ਭਿੱਤਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ, ਤਾਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ, ਨਰਕਵਾਸੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗੀ। ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਾਹੀਨਾ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿੰਨੇ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ - ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ। ਆਤਮਾ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਤੀਵਰ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਦੀਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਕੀ? ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਦੀਦਾਰ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ, ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਲੈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਣੀ ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ... ਪਰ ਅਰਥ ਜਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ 84 ਲੱਖ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਦੁਰਲਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਤਾਂ ਬੜਾ ਪਾਰੂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਖੰਡ ਸੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਇੱਕ ਮੱਤ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਇਹ ਕੋਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਰਾਜਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ। ਗੀਤਾ ਤੋਂ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਮਹਾਭਾਰਤ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਪੂਜਯ ਸੀ, ਉਹ ਫਿਰ ਪੂਜਾਰੀ ਸੂਦ੍ਰ ਵੰਸ਼ੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਉੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ, ਜੇ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਰਚਨਾ ਹੋ ਗਈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਭਰਾ ਤੋਂ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਸੀ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖੇ ਸਨ। ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਸੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼ਿਵਾਲਾ (ਸੂਰਗ) ਰਚਿਆ ਅਤੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਮਰਿਆ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਜਰੂਰ ਗੋਡ ਨੇ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਰਾਜਾ ਵੀ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਬਣਨਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦਿਨ, ਸੂਰਗ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਤ, ਨਰਕ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਇਆ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡਾ। ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਫਿਰ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਅੰਨਿਆ ਦੀ ਲਾਠੀ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਯ ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪੂਜਯ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸੀ ਫਿਰ ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਹੋਏ ਫਿਰ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਪੂਜਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਗੈਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ। 5 ਤੁਵਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ - ਸੰਨਿਆਸੀ, ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਕੋਈ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਹੀ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਕੋਈ ਜਯੋਤੀ ਜੇਤ ਵਿੱਚ

ਸਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਥੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਹੋ ਸਜਨੀਆਂ, ਇੱਕ ਸਾਜਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੈ ਰਹਿਮਦਿਲ, ਲਿਬੂਟਰ। ਇੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਯੁਗ - ਯੁਗੇ ਅੱਖਰ ਰਾਂਗ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਲਵੇਗੇ? ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਏਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਰਸਵਤੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਬੇਟੀ ਹੈ? ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਰੀਸ਼ੀ। ਰਿਸ਼ੀ ਅੱਖਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ ਹਠਯੋਗੀ, ਉਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਗੀਤਾ ਵੀ ਜੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੀਤਾਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮੈਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਸ਼ਲੋਕ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਰਾਜਯੋਗ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ, ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।
 2. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡਾ ਬਣਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਅੰਨਿਆ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।
- ਵਰਦਾਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਵਾਰਾ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਕਮਪਲੇਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮਾਤੀਤ ਭਵ:
- ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਕੰਪਲੇਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਬਿਜ਼ੀ ਰੱਖੋ, ਸਮੇਂ ਦੀ ਬੁਕਿੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸਿੱਖੋ। ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਬੀਜੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਓ। ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ 4 ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਕਰ ਦਵੋ 1- ਮਿਲਣ (ਰੂਹਰਿਹਾਨ) 2- ਵਰਨਣ (ਸਰਵਿਸ) 3- ਮਗਨ ਅਤੇ 4 - ਲਗਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਮੇਂ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਦੀ ਕੰਪਲੇਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮ ਬਰਥਰਾਈਟ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦੇਹ -ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਪਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਮੈਨਰਜ਼ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਬੱਚੇ, ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀ ਬੈਂਕ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 21 ਜਨਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਉਣਗੇ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਦੇਵਾਲਾ ਨਿਕਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁਖਧਾਮ। ਅਰਥਕਵੇਕ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅੱਗ ਲੱਗੇਗੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪੈਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਿਸਕੀ ਦਬੀ ਰਹੇਗੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇਦੀ ਰਾਜਾ ਖਾਏ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਯਾਦ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਹਰਦਮ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਰਚਤਾ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜੋ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੀ ਭੁਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਫਿਰ ਤੁੰਤਾ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੇ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇਗਾ ਫਿਰ ਤੁੰਤਾ ਦੇ ਅੰਤ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਦਵਾਪਰ। ਦਵਾਪਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਣਾ ਹੋਣੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਡਿੱਗਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੱਕਰ ਤੇ ਫਿਰਨਾ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਬਾਦ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਹੈ ਕਲਿਯੁਗ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਸਹਿਜ ਤੇ ਸਹਿਜ ਗੱਲ, ਜੋ ਬੱਚਾ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਲਵੇ ਪਰ ਉਹ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤੇਤੇ ਮੁਅਫਿਕ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭਾਸਨਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ -ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਉਸਦਾ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਹੁਣ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਹੈ ਵੀ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰਾਯ ਲੋਪ ਹੈ। ਸਭ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕੋਈ ਕਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਉਹ ਧਰਮ ਹੈ, ਨਾ ਕਰਮ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਵਿਕਰਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕੋਈ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਪ੍ਰਾਯ ਲੋਪ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਤ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਣ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਬਣੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬੱਚੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਨਾ। ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਖੁਦ ਇਹਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਕੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਧਰਮ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਕਲਿਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਆਯੂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਇਸਲਾਮੀ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਆਦਿ ਸਭ ਧਰਮ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬੈਠ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਪਤਿਤ, ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਡਾ ਦੁੱਖ ਹਰੋ ਅਤੇ ਸੁਖ ਦਵੇ। ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਗਾਈਡ ਬਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਗਾਈਡ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ

ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਾਂਨਟਰਾਸਟ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਉਹ ਪੰਡੇ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਧੱਕੇ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡੇ। ਪਾਂਡਵ ਸੰਪਰਦਾਈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਪੰਡੇ, ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਆਤਮਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓਗੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਲੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਸਜ਼ਾ ਖਾਕੇ ਹਿੰਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰਣਗੇ ਜਾਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ, ਚੁਕਤੁ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਿਆਦਾ ਕਮਾਈ ਕਰਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਏਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਘਾਟਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਦੇਵਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਦੇਵਾਲਾ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਫੁਰਸਤ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬੈਰਿਸਟਰ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣਗੇ, ਫਿਰ ਪਦਵੀ ਵੀ ਘੱਟ ਜੇ ਜਾਏਗੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਗਰੀਬ ਦੀ ਇੱਕ ਪਾਈ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰੁਪਈਆ ਇਕੋ ਜਿਹਾ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਇਤਨਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਇਸ ਲਈ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਅਜਾਮਿਲ ਵਰਗੇ ਪਾਪੀ, ਅਹਿਲਿਆ... ਸਾਹੂਕਾਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਚੁੱਕਣਗੇ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਪਦਵੀ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਉਣਗੇ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਨਾ ਕਰੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ। ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਕੁੱਝ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਉਲਾਹਣਾ ਦਿੱਤਾ ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟਾਇਮ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਮੇਲੇ ਆਦਿ ਦੀ ਧੂਮ ਮੱਚਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਲਾਅਤ ਵਿੱਚ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਭੱਟੀ ਬਣੀ ਸੀ ਤਾਂ ਵਿਲਾਅਤ ਤੱਕ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਇਹ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਖੁਦ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੇੜੇ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ। ਕਈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਧਰਮ ਦੇ ਵੱਡੇ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਫਿਰੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਫਿਰ ਫਿਰੀ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਅਨੇਕ ਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਭਾਰਤ ਅਵਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਰਲੇ ਕਦੀ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।

ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਈਸ਼ਵਰੀ ਮਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਜੰਗਲ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਆਬੂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਸਭ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਣਨਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਠੰਡੀ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਹੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਆਕੇ ਹੀ ਅੰਨਾਯਾਸ ਹੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਨਗੇ ਅਤੇ ਦੇਖਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅੱਗ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰੇਡੀਓ ਵਿੱਚ, ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣੋਗੇ। ਟੀ. ਵੀ. ਵਿਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਇਹੋ - ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਿਕਲਣਗੀਆਂ ਜੋ ਘਰ ਬੈਠੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਪਵੇਗਾ। ਰੇਡੀਓ ਵਿੱਚ ਕਿਥੋਂ - ਕਿਥੋਂ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪੰਪ, ਉਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇ। ਉੱਥੇ ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਮਹਿਲ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਤੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਸਦੈਵ ਬਹਾਰੀ ਮੌਸਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਗਰਮੀ ਹੈ, ਠੰਡੀ ਹੈ ... ਸਭ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਣਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦਵਾਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਵੀ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫਿਰ ਅੱਧਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਦ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਈ ਫਿਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਏ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ

ਹੋਇਆ ਮਤਲਬ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਚਿੰਤਰਾਂ ਤੇ ਸਾਫ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਲੇ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚਿੰਤਰ ਰਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਗੁਪਤ, ਇੱਥੇ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਧਾਰਨ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਘੁੰਮਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ। ਬੇਲੇ ਹਾਂ ਜੀ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਨ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੀਨ ਸੀਨਰੀਆਂ ਸਭ ਨਵੀਂਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਓਪਿਨਿਯਨ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਪਰ ਆਪ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਰਵਿਸ ਤਾਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਢੇਰ ਪੂਜਾ ਬਣੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਹੈ। ਘਾਟਾ ਪਿਆ, ਦੇਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਰਥਕਵੇਕ ਹੋਇਆ, ਸਭ ਦੇ ਪੈਸੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਨ੍ਹਾ ਦੀ ਦਬੀ ਰਹੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ... ਸਫਲ ਕਿਸ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਜੇ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੈਂਕ, ਜੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਪਾਏ ਉੰਨਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਗੋਲਕ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਸ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲੇਗਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਗੋਲਕ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਸ਼ਨਭੰਗੁਰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲੇਗਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਨਰਜ਼ ਵੀ ਚੰਗੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਕਦੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਪਾਪ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖੇਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਆਕੇ ਸਿੱਖੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਟ (ਕਮੀ) ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਦੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਜਦ ਵੀ ਫੁਰਸਤ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕਮਾਈ ਜਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇਪਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮਾਨ ਸਾਥੀ ਭਵ:
ਜੇ ਵਾਇਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੇ, ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ - ਇਸ ਵਾਇਦੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੀ ਨਿਭਾ ਸਕੋਗੇ ਜਦੋਂ ਸਾਥੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਸਮਾਨਤਾ ਆਏਗੀ ਸਮਰਪਣਤਾ ਨਾਲ। ਜਦ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਵ ਸਮਰਪਣ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ, ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਦੇ ਲਈ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਸਮਾਨ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ, ਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰੀ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਚਾਬੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਚਾਬੀ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਚਾਬੀ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਚਾਬੀ ਨਹੀਂ।
- ਗੀਤ:- ਮਰਨਾ ਤੇਰੀ ਗਲੀ ਮੈਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਚਿਲਡਰਨ। ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਚਿਲਡਰਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਰੂਹ ਤੋਂ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਮਤਲਬ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਦੇਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋਵੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਅਤੇ ਵਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨੰਗੇ ਆਏ ਹਨ, ਨੰਗੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਵਸਤਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਜਦ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬਾਪ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹਾਂ। ਗੱਲ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।

ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਜਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਅਤੇ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਐਵਰ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 21 ਜਨਮ ਕਦੀ ਰੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੰਡਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤ੍ਰੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਖਾਸ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਆਮ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖਾਸ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੌਣ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਫਾਦਰ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੋ ਚਾਰ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਚੱਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਤੋਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਝਾੜੂ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾਈਏ? ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਸਟੇਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ ਸਤਿਯੁਗ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ ਤਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਿਟੀਜ਼ਮ, ਇਸਲਾਮੀਜ਼, ਬੁੱਧੀਜ਼ਮ, ਕ੍ਰਿਸਚਿਨਜ਼ਮ... ਇਹ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਯੁਗਾਂ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ 4 ਯੁਗ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵਤਾ ਸ਼ਤ੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਬਣਨ ਦੀ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ 24 ਕੈਰੇਟ ਸੋਨਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਏ 22 ਕੈਰੇਟ ਬਣੇ। ਫਿਰ ਰਜੇ ਵਿੱਚ 18 ਕੈਰੇਟ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ 9 ਕੈਰੇਟ ਬਣੇ। ਸੋਨੇ ਦੀ

ਡਿਗਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭ੍ਰਮਰੀ - ਛੀ ਛੀ ਕੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭੁੰ - ਭੁੰ ਕਰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਲਿਆ ਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਤ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਅਕਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਠ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੁਣਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਬੀਜ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ ਬਣਾਉਣ। ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕੰਨਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਇਸਤਰੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਏਡਾਪਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਦਾ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਜਦ ਤੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾਏ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ, ਉਹ ਉਤਾਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇਮਪਿਓਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਿੰਦੀ ਦਾ ਤਾਂ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕਣ, ਸ਼ੇਭਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਲਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਜਾਰਾਂ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਤੇਜੇਮਯ ਹੈ। ਕੀ ਲਿੰਗ ਤੇਜੇਮਯ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਅਰਜੁਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਤੇਜੇਮਯ ਰੂਪ ਦਾ, ਕਿਹਾ ਅਸੀਂ ਤੇਜ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਸੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਬੰਦ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਖਾਂ ਲਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਕਿਸ ਨੇ ਕਰਾਇਆ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਇਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਹੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਚਾਬੀ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਚੀਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਜਾਰੀ ਤੋਂ ਪੂਜਯ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੂਜਯ, ਪੁਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸੈਸੀਬਲ ਬਣੇ ਹੋ, ਚਲਣ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਟਾਪਿਕਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜੇ ਟਾਪਿਕ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨੇਟ ਰਖਣੇ ਚਾਹੀਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ ਟਾਪਿਕ। ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਣੋਗੇ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਬਿਨਾ ਘਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਂਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਗੌਰਮਿੰਟ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਦ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਸੇ ਵੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਖਿਆਲ ਕਰੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਗੱਦੀ ਚੱਲੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬੱਚਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਜਦ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਯੋਗਬਲ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ? ਬੋਲੋ, ਪਪੀਤੇ ਦਾ ਝਾੜ ਮੇਲ ਫੀਮੇਲ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੋਨੇ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬੱਚਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰ ਡੋਲ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬਰਡ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਤੋਂ ਗਰਭ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਸੀ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਨੇ ਵੈਸ਼ਲਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਤਾਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਜਯੰਤੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਕੇ ਫਿਰ ਦੁਸ਼ਹਿਰੇ ਦੇ ਦਿਨ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਵਣ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟਾਕਿਆਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਾੜਨਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਜੇ ਯੋਗ ਬਾਬਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗੀ ਭਵ, ਹੇਲੀ ਭਵ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਅੱਖਰ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਫਿਰ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੋਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਾਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ

ਹਨ ਪਰ ਕਾਸੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਤਿਤਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪਤਿਤਾਂ ਨਾਲ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪਾਵਨ ਨਾਲ। ਫਿਰ ਵੀ ਥੱਲੇ ਤਾਂ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦਿਨ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਤ। ਇਹ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ? ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਜਲਟ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 5 ਪਾਂਡਵ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਾਂਡਵ ਹੋ! ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡੇ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ। ਉਹ ਹੈ ਸੁਪਰੀਮ ਪੰਡਾ ਅਤੇ ਗਾਈਡ, ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਗਾਈਡ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਛਪੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਕੇ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਕੇ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪੈਣਗੇ। ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 4 ਭਾਗ ਹੋ ਇੱਕਵਲ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਉਮਰ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੈਰਮਿੰਟ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਕਹੇਗੀ ਕਿ ਬਰਥ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਹੈ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਯੁਕਤੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਕਈ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਇੱਕ ਮੱਤ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਇੱਥੇ ਥੋੜੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀਆਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਟਾਪਿਕਸ ਦੀ ਲਿਸਟ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਟਾਪਿਕ ਬਹੁਤ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਟਾ - ਟਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਟਾਪਿਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ, ਉਹ ਹੈ ਅਮਰਲੇਕ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ ਸਵੀਟ ਚਿਲਡਰਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪ ਸੈਸੀਬਲ ਬਣ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਰਾਯਲ ਅਤੇ ਮਿੱਠੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।
2. ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਤਤਪਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਚੰਗੀ ਟਾਪਿਕਸ ਨੋਟ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਟਾਪਿਕ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅੰਤਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ: ਜੇ ਬੱਚੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੰਤਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਦੀ ਕਿਸੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਲਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਸੰਬੰਧ, ਸੰਪਤੀ, ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਅਲਪਕਾਲ ਅਤੇ ਵਿਖਾਵਾ ਮਾਤਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ। ਅੰਤਰ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਖੁਦ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਜੋ ਗੁਪਤ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੀ ਸਵਰੂਪ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰੁਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਤੇ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ।

ਯੋਗਯੁਕਤ, ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਸਰਵ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੈ ਸਦਾ ਯੋਗਯੁਕਤ ਅਤੇ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ। ਦੂਸਰੇ ਯੋਗੀ ਹਨ ਪਰ ਯੋਗਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਵਤਾ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਨਹੀਂ। ਮਨਸਾ ਅਤੇ ਬੋਲ, ਕਰਮ - ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਨਹੀਂ। ਉਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਖੁਦ ਯੋਗਯੁਕਤ ਅਤੇ ਸਦਾ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਲੌਕਿਕਤਾ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਨਿਆਰਾਪਨ ਇਹ ਹੀ ਹੈ - “ਯੋਗਯੁਕਤ” ਅਤੇ “ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ”। ਪਰ ਕਈ ਬੱਚੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਨੇਚੁਰਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਅਟੈਸ਼ਨ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਦਾ ਦੋਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ? ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ ਵੀ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਈ ਲਕਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਦੋਨੇ ਲਕਸ਼ ਮਤਲਬ ਯੋਗਯੁਕਤ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਕਦੀ ਫਾਸਟ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਸਮੀਪ ਆਉਂਦੇ ਪਰ ਕਦੀ ਸਮੀਪ ਅਤੇ ਕਦੀ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਵਸ਼ ਰੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਲਕਸ਼ ਦੇ ਸਮੀਪ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਰਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਕਸ਼ ਤੱਕ ਨੰਬਰਵਨ ਸਮੀਪ ਕੌਣ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ। ਕੀ ਵਿਧੀ ਅਪਣਾਈ ਜੇ ਇਸ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ? ਸਦਾ ਯੋਗਯੁਕਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਰਲ ਵਿਧੀ ਹੈ - ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ “ਸਾਰਥੀ” ਅਤੇ “ਸਾਕਸ਼ੀ” ਸਮਝ ਚਲਣਾ।

ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਰੱਥ ਦੀਆਂ ਸਾਰਥੀ ਹੋ। ਰੱਥ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਰਥੀ ਹੋ। ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਖੁਦ ਹੀ ਇਸ ਰੱਥ ਮਤਲਬ ਦੇਹ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਹਭਾਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹਭਾਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਯੋਗਯੁਕਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਯੋਗਯੁਕਤ, ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਖੁਦ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਾਰਥੀ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਸਰਵ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਕੰਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਮਤਲਬ ਸਰਵ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਕਸ਼ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਨ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਸਮੀਪ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੰਟ੍ਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਖੁਦ “ਸਾਰਥੀ” ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮਿੰਦਰੀ ਦੇ ਵਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਉੱਪਰ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਇਹ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ - ਨਾ - ਕੋਈ ਸਥੂਲ ਕਰਮਿੰਦਰੀ ਮਤਲਬ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ - “ਮਨ - ਬੁੱਧੀ - ਸੰਸਕਾਰ” ਦੇ ਪਰਵਸ਼ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਥੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ, ਵੰਸ਼ੀਕਰਨ ਮੰਤਰ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਵੰਸ਼ੀਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵੰਸ਼ੀਭੂਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੰਸ਼ੀਭੂਤ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਰੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਯੂਨਿਟੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਭੂਤ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਆਹਵਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਫਿਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਭੂਤ ਸਾਰਥੀ ਤੋਂ ਸਵਾਰਥੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਸਰਥੀਪਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦੀ ਯੁੱਧ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਯੁੱਧ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਯੋਗਯੁਕਤ - ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਯੋਗਯੁਕਤ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਸਮੀਪ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਥੀ ਮਤਲਬ ਵਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਵਸ਼ ਕਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੌਣ ਹੋ? ਸਾਰਥੀ ਹੋ ਨਾ!

ਸਾਰਥੀ ਮਤਲਬ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਾਰਥੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਨੰਬਰਵਨ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਇਸਲਈ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਸਾਰਥੀ ਬਣਿਆ। ਸਾਰਥੀ ਬਣਨ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਬਾਪ ਨੇ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਇਆ। ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰੇ। ਸਾਰਥੀ ਬਣ ਸਦਾ ਸਾਰਥੀ - ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਤਿ ਨਿਆਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਕਰ ਬਾਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਮਤਲਬ ਸਾਰਥੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਇਸ ਲਈ ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਾਰਥੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ। ਚੱਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਰਥੀ ਮਤਲਬ ਸਰਵ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿਆਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹਾਂ? ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੀਤ ਜਾਏ ਫਿਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਿਆ ਤੇ ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਕਮਾਈ ਤੋਂ ਗਿਆ ਇਸਲਈ ਗਵਾਂ ਕਰਕੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਇਹ ਖੁਦ ਨੇਚੁਰਲ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਓ। ਕਿਹੜਾ? ਚੈਕਿੰਗ ਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਿੱਚ ਵਿਘਣ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਉਹ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਉਲਟੇ ਸੰਸਕਾਰ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਨੇਚੁਰਲ ਚੈਕਿੰਗ ਦਾ ਸੂਭ ਸੰਸਕਾਰ ਅਪਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਬਿਨਾਂ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਚੈਕਿੰਗ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਸਕਾਰ ਸਵਤਾ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਬਹੁਤ

ਬਿਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸ਼ੁੱਧ ਮਤਲਬ ਵਿਅਰਥ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ੁੱਧ ਸੰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਅਸ਼ੁੱਧ, ਵਿਅਰਥ ਸੰਸਕਾਰ ਭੁੱਲਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਹੀ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ ਫਿਰ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਸਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਸਾਰਥੀਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਖੁਦ ਹੀ ਸਵ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨੈਚੁਰਲ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਹਿਜ ਚੈਕਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਅਸ਼ੁੱਧ ਆਦਤ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਆਦਤ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਸਦਾ ਯੋਗਯੁਕਤ - ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕੀ ਹੋਈ? ਸਾਰਥੀ ਬਣ ਚੱਲਣਾ। ਸਾਰਥੀ ਖੁਦ ਹੀ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨਗੇ, ਦੇਖਣਗੇ, ਸੁਣਨਗੇ। ਸਾਕਸ਼ੀ ਬਣ ਦੇਖਣ, ਸੋਚਣ, ਕਰਨ ਸਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਵੀ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਣਗੇ ਮਤਲਬ ਮਾਇਆ ਦੇ ਲੇਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕੀਤਾ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੈ ਨਾ। ਪਿਆਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ “ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ” ਮਤਲਬ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ।

ਸਾਰੇ ਟੀਚਰਸ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ! ਬਾਪ ਸਦਾ ਟੀਚਰਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਮੀਪ ਸਾਥੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਫਾਲੇ ਟੀਚਰਸ ਕਰਣਗੀਆਂ ਨਾ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਇਹ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ ਕਿ “ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ”। ਈਰਖਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਉਹ ਹੀ ਹਨ “ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ” ਪਰ ਇੱਕ ਹੈ ਈਰਖਾਵਸ਼ ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ। ਤਾਂ ਇਸਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿੱਥੇ ਲਾਸ਼ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ, ਫਸਟ ਵਿੱਚ ਲਾਸ਼ ਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਵਿੱਚ “ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ” ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਫਸਟ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫਸਟ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਫਸਟ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਹ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ ਕਿ ਟੀਚਰਸ ਮਤਲਬ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਨੰਬਰਵਨ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ ਕਿ ਟੀਚਰਜ਼ ਮਤਲਬ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਨੰਬਰਵਨ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ। ਸਾਰੇ ਟੀਚਰਜ਼ ਅਜਿਹੇ ਪੱਕੇ ਹੋ ਨਾ, ਹਿਮੰਤ ਹੈ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਟੀਚਰਜ਼ ਮਤਲਬ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲੀ, ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹੋ। ਤਾਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿੰਨੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ! ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨਿਮਿਤ ਰਹੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਿਆਰ ਹੋਏ! ਇਵੇਂ ਹੀ ਟੀਚਰਜ਼ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋ - ਭਾਵੇਂ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀਆਂ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਸਫਾਈ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ - ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, “ਜੇ” ਅਤੇ “ਜਿਵੇਂ” ਮੈਂ ਕਰਾਂਗੀ - ਮੈਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹੋਰ ਵੀ ਕਰਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੈ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ ਬਰਤਨ ਮਾਂਜਨਾ। ਦੋਨਾਂ ਹੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਯੁਕਤ। ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਹੀ ਯੋਗਯੁਕਤ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀ ਯੁਕਤ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਯੋਗਯੁਕਤ ਰਹੋ ਅਤੇ ਬਰਤਨ ਮਾਂਜਨਾ ਮਤਲਬ ਸਧਾਰਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਸਧਾਰਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹਰ ਵਕਤ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਸੁਣਿਆ!

ਅੱਗੇ ਬੈਠਦੀ ਹੋ ਨਾ ਤਾਂ ਬੈਠਣ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿੰਨਾਂ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇਗਾ! ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੜਾ ਸੰਸਕਾਰ ਪਿੱਛੇ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀਨ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਜਦੋਂ ਅੱਗੇ ਬੈਠਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪਿੱਛੇ ਰਹੀਏ? ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿਮੰਤ, ਉਮੰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਪਿੱਛੇ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਪਿੱਛੇ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਨਾ। ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ! ਪ੍ਰਜਾ ਯੋਗੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਰਾਜਯੋਗੀ ਹੋ ਨਾ! ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਅੱਛਾ

ਫਾਰਨਰਸ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰੋਗੇ ਨਾ! ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਗੇ? ਸਾਰੇ ਫਰੰਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਆਏ ਹਨ, ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰ ਫਾਸਟ ਅਤੇ ਫਸਟ ਆਉਣਾ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਫਸਟ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਆਏਗਾ ਪਰ ਫਸਟ - ਗ੍ਰੈਡ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਏਗਾ। ਪਰ ਫਸਟ ਗ੍ਰੈਡ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਥੀ ਰਹਿਣਗੇ, ਇਸਲਈ ਫਸਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ। ਇੱਕ ਫਸਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਸਟ ਗ੍ਰੈਡ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ, ਇਸਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ - ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਤਾਂ ਫਾਈਨਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਸਲਈ ਸੈਕਿੰਡ ਹੀ ਆਵਾਂਗੇ, ਸੈਕਿੰਡ - ਗ੍ਰੈਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ। ਜੇ ਓਟੇ ਸੇ ਅਵੱਲ ਅਰਜੁਨ। ਅਵੱਲ ਨੰਬਰ ਮਾਨਾ ਅਰਜੁਨ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਫਸਟ ਆਉਣ ਦਾ ਚਾਂਸ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਸਟ ਗ੍ਰੈਡ ਬੇਹੱਦ ਹੈ, ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਫਸਟ ਵਿੱਚ ਆਵੋਗੇ ਨਾ, ਪੱਕਾ ਹੈ? ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਵਤਾ ਯੋਗਯੁਕਤ - ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਾਰਥੀ ਬਣ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਮੰਜਿਲ ਦੇ ਸਮੀਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਸ੍ਰਵਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਜੇਨ ਵਾਇਜ਼ ਉਚਾਰੇ ਹੋਏ ਮਧੁਰ ਮਹਾਂਵਾਕ - ਇੰਦੋਰ ਜੇਨ

ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਨੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਗਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ - ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਜਿਵੇਂ ਮਤੀ ਉਵੇਂ ਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗਤੀ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਅੰਤ ਗਤੀ ਉਵੇਂ ਮਤੀ ਇਹ ਕਿਉਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਚੱਕਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ “ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੋ ਗਤੀ” ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਨਾਲ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮਾਂ ਤੱਕ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਗਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਸਾਰੇ ਯਾਦਗਾਰ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਯਾਦਗਾਰ ਕਿਉਂ ਬਣੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹਰ ਕਰਮ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਉਠਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਵੇਖੋ,, ਤੁਹਾਡੇ ਯਾਦਗਾਰ ਚਿਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਨ ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਪਰ ਕਿੰਨੇ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਉਠਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਖਵਾਉਂਦੇ, ਸਵਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਖਾਣਾ ਵੀ ਵਿਧੀ ਪੂਰਵਕ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਭੋਗ ਲਗਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ? ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਭੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਵੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਮਜਬੂਰੀ ਹੈ - ਤਾਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾ ਵੱਖਰਾ ਹਿੱਸਾ ਜਰੂਰ ਕੱਢੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਵਾਕੇ ਪਿੱਛੇ ਭੋਗ ਲਗਾਓ। ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਖਾਣ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਸਹਿਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਰਾਤ ਤੱਕ ਜੇ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰੋ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਿੱਧੀ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਿੱਧੀ ਹੈ - ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਅਤਿਇੰਦਰੀਏ ਸੁਖ ਦੀ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋਣਾ। ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਭਵਿੱਖ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਅਨੇਕ ਭਵਿੱਖ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਨਾਲੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਨਹੀਂ ਖਾਦਾ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਹੁਣ - ਹੁਣ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਹੁਣ ਮਿਲਿਆ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ ਉਹ ਇਸ ਜਨਮ ਦਾ ਮਿਲੇਗਾ, ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਜੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਮਤਲਬ ਹੁਣ - ਹੁਣ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਸਦਾ ਫਲ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਦਾ ਭਾਗ ਕਦੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ? ਭਗਵਾਨ ਦਵਾਰਾ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ - ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ! ਤਾਂ ਜੇ ਗੱਲ ਖਿਆਲ- ਖਵਾਬ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ! ਅੱਜਲਕ ਦੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਲਾਟਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ! ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਭਵਿੱਖ ਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਕਦੀ ਘੱਟ ਤੇ ਕਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਸਦਾ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਚੱਲੇ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉੱਡਣਾ ਸਿੱਖ ਗਏ ਹੋ ਨਾ ਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ - ਇੰਨੀ ਫਾਸਟ ਗਤੀ ਹੈ? ਅੱਛਾ!

ਇੰਦੋਰ ਜੇਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਨਾ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ? ਕਦੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੈਕਿਕ ਦਵਾਰਾ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ? ਕਦੀ ਤੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਕਦੀ ਚੰਚਲ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਤੰਗ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤੰਗ ਹੋਵੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੰਗ ਕਰਨਗੇ, ਇਸਲਈ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣਕੇ, ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਮੇਰਾਪਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਇਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਤੰਗ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਤੇਰਾ - ਤੇਰਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਤੈਰਨ ਲੱਗਦੇ। ਤਾਂ ਤੈਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ! ਮੇਰਾ - ਮੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਮਾਨਾ ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣਾ, ਤੇਰਾ - ਤੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਮਾਨਾ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਤੇਰਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ - ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਡਬਲ ਫਾਰਨਰਸ ਵੀ ਸਿਕੀਲੋਧੇ ਹਨ। ਥੋੜੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹੱਦ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਲੋਕ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਸਮੀਪ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣੇ, ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਕੀਤੀ ਨਾ! ਤਾਂ ਡਬਲ ਲੱਕੀ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਨਾ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਨਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਅੱਛਾ! ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਆਪਣੇ ਮਸਤੱਕ ਦਵਾਰਾ ਤੀਸਰੇ ਨੇਤਰ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਯੋਗੀ ਭਵ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗੀ ਦੇ ਮਸਤੱਕ ਤੇ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਯੋਗੀ ਬੱਚੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਸਤੱਕ ਦਵਾਰਾ ਤੀਸਰੇ ਨੇਤਰ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਦਵਾਰਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਸਰੇ ਅਸੀਂ, ਤੀਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ, ਜਦੋਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਤੀਸਰੇ ਨੇਤਰ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੀਸਰਾ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਇਸਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹੇ - ਇਸਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਤੀਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਪ੍ਰਸ਼ਨਚਿੱਤ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਸ਼ਾਨ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਚੱਲੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚਲਣਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖਾਮੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚੋਂ ਗਿਆਨ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਰਗਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਰਵਕਾਰੀ ਨਾ ਬਣਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਖਾਣ - ਪਾਉਣ ਵੀ ਗੰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਇਆਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਗਲਾ ਹੀ ਘੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮਹੇ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਗੀਤ ਕੌਣ ਗਾ ਰਹੇ ਹਨ? ਜਿਸਨੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਤਿੰਨੇ ਜਹਾਨ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਜੇ ਕੁੱਝ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਹਟਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਲ ਖਾ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੀ ਰਾਜਾਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਮਾਲਿਕ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕੁੱਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਮਾਲਿਕ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੀ ਹੈ? ਕੁੱਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਮਾਲਿਕ ਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਉਹ ਹੋਇਆ ਰਚਤਾ। ਅਸੀਂ ਹੋਏ ਰਚਨਾ। ਬਾਬਾ ਰਚਦੇ ਹਨ ਵਾਰਿਸਾ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਬਾਪ ਦੀ ਜੇ ਜਾਈਦਾਦ ਹੈ ਉਸਦਾ ਮੈਂ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜਾਈਦਾਦ ਦਾ ਮੈਂ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਸੈਨਸੀਬੁਲ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਤਨ ਠਹਿਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਜਦੋਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਤਾਂ ਹੀ ਰਤਨ ਠਹਿਰ ਸਕਣ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਕਹਿਣਗੇ ਮੇਰਾ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁੱਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਦੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮੇਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ, ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਧਾਰਨਾਯੁਕਤ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਨ ਖਾਮੀ ਹੈ - ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਨਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਇਸਲਈ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਬੋਰਡਾਂ ਤੇ ਲਿੱਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ, ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਹੀ ਜਾਣਗੇ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਲਾਮ ਮਾਲੇਕਮ ਬੱਚੇ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਲੇਕਮ ਸਲਾਮ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਬਲ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ। ਅਸਲ ਇਹ ਕਾਇਦਾ ਸੀ - ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅੱਜਲਕ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਉਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਲਿਖੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤੀ? ਜਰੂਰ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੀ ਦਵੇਗਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਨਵੀਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਗੇ। ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਇਹ ਵਰਸਾ ਪਾਇਆ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਰਾਜਯੋਗ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਮਰਤਬਾ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਕਿੱਥੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੋਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਏਗਾ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਫਾਰਗਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ, ਖਾਣ - ਪਾਉਣ ਵੀ ਗੰਦਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਾਇਆਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਘੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਵਿੰਦਾਵਨ ਵਿੱਚ ਰਾਸ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਮਨਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ ਤੇ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਜੇਕਰ ਫਾਰਗਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਾਕੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿੰਦਕ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ, ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਰਤਵਿਆ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਉਲਟਾ ਹੀ ਕਰਨਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਲਟੀ ਮਤ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਲਟੀ ਮਤ ਪਤਿਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਅੱਖਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ।

ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਸਾਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੀ ਗਤੀ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਮਤ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਜਰੂਰ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੇ ਭਗਤ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਨੰਦੀਗਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੰਦੀਗਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੈਲ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ। ਰਾਜਯੋਗ ਬੈਲ ਦਵਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਵਾਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬੈਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਕੀ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਸ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਾ ਸਕੇ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੂਫਾਨ ਲੱਗ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਅਮਰਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ ਹੈ। ਅਮਰਨਾਥ ਬਾਬਾ ਹੀ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਹਿਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਾਰਵਤੀਆ ਹੋ, ਮੈਂ ਅਮਰਨਾਥ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕਦੀ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਅਮਰਪੁਰੀ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬੈਕੁੰਠ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਬੈਕੁੰਠਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਬਹੁਤ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਬੈਕੁੰਠ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮਰਨਗੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਣਗੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹੀਏ, ਇਸ ਦਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਸ ਇਸਵਰੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਵੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਆਸੂਰੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਵਿਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹਨ ਪਰ ਜਨਮ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉੱਥੇ ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ, ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਲਿਬਰੇਟ ਨਾ ਕਰਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗਪੇੜਾ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਫਲਾਣਾ ਨਿਰਵਾਨ ਗਿਆ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਾਓ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ! ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣਾ ਆਏਗਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂਕਿ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੈਠੇ। ਬਰੇਬਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ, ਜਾਓਗੇ? ਉੱਥੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਵੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੀਆਂ ਲਿਖਦੀਆਂ ਹਨ ਬਾਬਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਬੰਧਨ ਕਦੋਂ ਟੁੱਟੇਗਾ। ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਬੰਧਨ ਟੁੱਟੇਗਾ ਆਪਣੇ ਟਾਇਮ ਤੇ। ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਇੱਕ ਬੰਧਨ ਭਾਵੇਂ ਟੁੱਟ ਜਾਏ ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁੱਧੀ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਜਿਆਦਾ ਮੋਹ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਮੋਹ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੋਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਹੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਉਹ ਡਰਾਮਾ। ਅੰਮਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਹਲੂਆ ਖਾਣਾ, ਬੀਬੀ ਮਰੇ ਤਾਂ ਵੀ ਹਲੂਆ ਖਾਣਾ ... ਕੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਝੱਟਕਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਠਹਿਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚਲਣ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਵੋ। ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਅਨੇਕ ਮਤ ਹਨ, ਇਸਨਾਲ ਭਾਰਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੀ ਮਤ ਨਾਲ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਈ ਡੁਬੇਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਢੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬੀ. ਕੇ. ਹੋ, ਵਰਸਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਕਥਨੀ ਹੈ, ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕਥਨੀ ਨਾਲ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਪਰ ਖੁਦ ਦੀ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਵੇਗੇ ਉਹ ਚੜ੍ਹ ਜਾਏਗਾ। ਖੁਦ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਵਿਲ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲਾਇਕ ਬਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਖਾਮੀਆਂ ਕੱਢ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਕੇ ਕਰਨੀ ਹੈ।
2. ਆਪਣੀ ਕਥਨੀ ਅਤੇ ਕਰਨੀ ਇੱਕ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਵਿਚੋਂ ਮੋਹ ਕੱਢ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮੋਹ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦੇ ਸਾਥ ਦਵਾਰਾ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਮੂਰਛਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਇਆਜੀਤ, ਜਗਤਜੀਤ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਥੀ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਮੂਰਛਿਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਸ਼ੁਰੂ - ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਜੋ ਵਾਇਦਾ ਹੈ ਤੁਮਹੀ ਸੇ ਖਾਉ, ਤੁਮਹੀ ਸੇ ਬੈਠ, ਤੁਮਹੀ ਸੇ ਰੂਹ ਕੋ ਰਿਝਾਊ ... ਇਸ ਵਾਇਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਾਰੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੰਮ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਡਿਸਟਰਬ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਉਸਦਾ ਡਿਸਟਰੈਕਸ਼ਨ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਤਾਂ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰੱਖੋ, ਸਾਥ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆਜੀਤ, ਜਗਤਗੀਤ ਬਣ ਜਾਓਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਵਿੱਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਿੱਤੀ ਦੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚੈੱਕ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਖੁਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਕਿ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇਗੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਆਪੇ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਆਖਿਰ ਵਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਆਜ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਗੀਤ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਡੀ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਤੇਤੇ ਮੁਆਫਿਕ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਰਥ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਹੈ ਜਦਕਿ ਕਲਯੁਗ ਬਦਲ ਸਤਿਯੁਗ ਜਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੀਤ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਲੋਕੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਕਲਟ ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੀਤੀ ਉਤਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੋ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ 14 ਕਲਾ ਬਣੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ 16 ਕਲਾ ਜੋ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ 14 ਕਲਾ ਬਣਨਗੇ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ! ਤੁਸੀਂ 16 ਕਲਾ ਸੀ ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਕਲਾਵਾਂ ਘਟਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਕਲਾ ਘਟਦੀ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ 84 ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਵੀਂ ਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਚਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਵਾਂ ਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਤਿਸੰਗ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਸਤਿਸੰਗ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਗਾਇਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ - ਇਹ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਸਤਿਸੰਗ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਝੂਠ ਸੰਗ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਤਿਸੰਗ ਹਨ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੇ ਡਿੱਗਣਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਤਿਸੰਗ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤਿਉਹਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੱਤ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਤ ਬੋਲਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਝੂਠ ਖੰਡ। ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ... ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਝੂਠ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਝੂਠ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਉਲਟਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਝੂਠ ਤੋਂ ਝੂਠ ਸੱਚ ਦੀ ਰੱਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਕਹਿਣਾ ਝੂਠ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਆਕੇ ਸੱਚਖੰਡ ਨੂੰ ਝੂਠਖੰਡ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਾਂ। ਸੱਚ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਸੱਤ ਮਾਰਗ ਮਤਲਬ ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਸੈਗਾਤ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਹੈਵਿਨਲੀ ਗੀਡ ਫਾਦਰ। ਹੇਵਿਨ ਹਥੇਲੀ ਤੋਂ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸੱਚਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੀਅਰ ਨੇ ਈਵਲ, ਸੀ ਨੇ ਈਵਲ... ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਕਬਰੀਸਤਾਨ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਗੋਇਆ ਸਵਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਨਲਾਇਕ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਪਵੇ, ਫਿਰ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਸਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਉਠਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਮੱਤ ਦੇਣਗੇ ਉਹ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੀ ਹੀ ਦੇਣਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋਇਆ, ਕਹਿਣਗੇ ਡਰਾਮਾਅਨੁਸਾਰ ਹੋਇਆ। ਗੱਲ ਹੀ ਖਲਾਸ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਵਾਬਦਾਰ ਆਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਦੰਡ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਮੰਨਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ

ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੇ। ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਜਦ ਸਮਝਣ ਫਿਰ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਕਣ।

ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਪਨਾ ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਅੱਖਰ ਵੀ ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਲਿਖਣਾ ਪਵੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਾਲਣਾ, ਵਿਨਾਸ਼। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਭਾਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਚੰਗਾ ਹਨ ਪਰ ਹੱਡੀ ਉਹ ਸੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੇਤੇ ਮਿਸਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਡੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਜੋ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਜੱਜ ਕਰੋ ਸੱਤ ਕੀ ਹੈ। ਸੱਤ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਦੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਸੱਚਖੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਅਮਰਕਥਾ ਅਤੇ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਦਾ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਫਰੈਸ਼ਮੈਂਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਰਿਏਲਾਈਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮੇਂ ਵੀ ਆਉਣ ਨਾਲ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗੋਰਖਧੰਧਾ ਆਦਿ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਆਤਮਾਓ, ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਹਨ। ਕਾਗਜ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖ ਕੋਈ ਤਾਂ ਫਾੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੇਖੇ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਜਾਕੇ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੱਖੇ ਹਨ ਨਾ। ਫਿਰ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਜਾਕੇ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਹ ਫਾਲਤੂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਗੋਰਾ ਜਾਂ ਸਾਂਵਰਾ ਪੱਥਰ ਦਾ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਗਨਨਾਥਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਸੀ, 5 ਤੁਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਤਵ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਾਂਵਰੇ, ਕੋਈ ਟੈਂਫਾ, ਕੋਈ ਲੁਲਾ, ਲੰਗੜਾ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਰਕ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪੰਪ ਹੈ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਬੱਤੀਆਂ ਇਵੇਂ ਹਨ ਜੋ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੱਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਮਾਨ ਆਦਿ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਇੰਸ ਘਮੰਡੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਇਹ ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਸਭ ਬਣਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਕਾਰੀਗਰ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਆਕੇ ਨਾਲੇਜ ਲੈਣਗੇ। ਥੋੜੀ ਵੀ ਨਾਲੇਜ ਲਿੱਤੀ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁਆਫਿਕ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਹੁਨਰ ਤਾਂ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ ਨਾ। ਟੇਲੀਵਿਜ਼ਨ ਆਦਿ ਤੇ ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਮੁਸਾਫਰੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਕਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਨੈਚੁਰਲ ਕੈਲੇਮੀਟੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੰਨੇ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਫਲੱਡ ਆਦਿ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਮੁੰਦਰ ਵੀ ਉੱਛਲ ਖਾਵੇਗਾ। ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੇ ਵੀ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਟਾਈਮ ਕਿੰਨਾ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਰੋਜ਼ ਹੋ। ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਇੰਨੇ ਖੰਡ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਕੰਮ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਨੈਕਰੀ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ। ਕੁਦਰਤੀ ਆਪਦਾਵਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕੈਨਾਲਸ ਆਦਿ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਕੈਨਾਲਸ ਖੋਦਦੇ ਹਨ। ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕੰਠਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮਹਿਲ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਬੰਬੇ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਬੰਬੇ ਥੋੜੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਨਰਕ ਰਹੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਪੁਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਪੈਰ ਧਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਜਦ ਚੌਜ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪੈਰ ਧਰਣਗੇ ਇਸਲਈ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਜਦ

ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਫ਼ਾਈ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਲਕਸ਼ਮੀ ਦਾ ਆਹਵਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚਿੱਤਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਈਡਲ - ਪ੍ਰਸਥੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕੀ - ਕੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਰਿਯਲਈਜ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਚਲਣ ਜਿਵੇਂ ਜਾਨਵਰ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸੀਤੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸੇ ਵੀ ਹੱਡੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਫਿਰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦਾ ਟਾਈਮ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੂਰਲੀ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪੁਆਇੰਟ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਆਇੰਟਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਬਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਵਾਸੇ ਸ਼ਵਾਸ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਯਾਦ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਤਾਂ ਝਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਰਜੇ ਕੋਈ ਤਮੇ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਾਰਟਫੇਲ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿੰਗਡਮ ਪੂਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਹੈ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਜੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਗੁਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਝੂਠ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸੂਰਜਵੰਸੀ ਚੰਦਰਵੰਸੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਫਿਰ ਕੀ ਜਾਨਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੋ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਘੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਹੱਡੀ (ਜਿਗਰੀ) ਸੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਜੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਹਿਯਰ ਨੇ ਇਵਿਲ, ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ...। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਹੈ।
ਵਰਦਾਨ:- ਕਮਬਾਈਂਡ ਰੂਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਵਾਰਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮੀਪ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਮਬਾਈਂਡ ਰੂਪਧਾਰੀ ਭਵ: ਸਿਰਫ ਆਵਾਜ਼ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਬਣਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰ ਅਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਓ, ਅਵਿਯਕਤ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ - ਅਜਿਹੀ ਕਮਬਾਈਂਡ ਰੂਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਏਗੀ। ਆਵਾਜ਼ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਆਵਾਗਮਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਕਮਬਾਈਂਡ ਰੂਪਧਾਰੀ ਬਣ ਕਮਬਾਈਂਡ ਰੂਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕਿਸੀ ਵੀ ਰੂਪ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗਵ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਮਰਜ਼ ਹੋਣ ਨਾ ਦਵੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੈਲਪ ਕਰ ਲਵੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਗੁਹੀਏ ਰਾਜ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ? ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਜੋ ਗੁਹੇ ਰਾਜ ਹੈ, ਉਹ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਜ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਸਮਝ ਮਤਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਪੁਰਸਾਰਥ ਬਿਨਾਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।
- ਗੀਤ:- ਭੋਲੇਨਾਥ ਸੇ ਨਿਰਾਲਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਭਭਕੇ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੁੱਡ ਮੋਰਨਿੰਗ ਕੀਤਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰਿਸਪਾਂਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਜਿਆਦਾ ਆਵਾਜ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਹੁੱਲਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਵਾਹ ਬਾਬਾ! ਆਖਿਰ ਵਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਆਜ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਕਾਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਉਹ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਸਾਨੂੰ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ ਹੈ, ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਹੈ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਸਨ ਆਫ ਗੋਡ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਪੈਰਾਮਬਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਭਗੀਰਥ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਦਵਾਰਾ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬੈਠ ਸਭ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਾਰ ਨਿਕਾਲਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਲਕ ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਕਿੱਥੇ? ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਤੁਮ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ... ਪਰ ਅਰਥ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਐਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਾਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਦੈਵੀ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਐਡੋਪਟ ਮਦਰ ਹੈ। ਉਹ ਫਾਦਰ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਫਿਰ ਨੰਦੀਗਨ, ਬੈਲ ਵੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਊ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕਈ - ਕਈ ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਸ਼ਰੂਡ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 30 ਵਰ੍ਹੇ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਮਹੀਨੇ ਵਾਲੇ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਗੈਲਪ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਯਾਦ ਤੇ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਫਿਰ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਪਾਰੂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਇਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ 50 - 60 ਐਕਟਰ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਕਿੰਨੇ ਸਾਹੁਕਾਰ ਸੀ। ਅਧਾਕਲਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਦਵੈਤ ਰਾਜ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਧਰਮ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ, ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀ ਰਾਜ ਕਹਾਂਗੇ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਦੀ ਮਾਲਾ ਜੱਪਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਰਾਮ ਦਾ ਰਾਈਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੀ ਹੈ? ਮਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮੁਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਕੋਣ ਹੈ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਣ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਵੀ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ।

ਇਹ ਸਾਇੰਸ ਸੁਖ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਹੈ। ਸੁਖ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ ਪਾਵਰ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੈ ਸਾਇੰਸ ਪਾਵਰ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਰਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਰਜਾਈ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਹੂਬਲ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਭ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਗੀਆਂ। ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਦੈਵੀ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੀ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਯ ਗੁਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਵਿਚੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਇਸ ਚਿੰਤਰ ਦਾ ਅਰਥ ਦੱਸੋ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮ, ਬ੍ਰਹਮਾਪੂਰੀ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ ਚੋਟੀ। ਇਹ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਖਾਸ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਡਿਟੀਜ਼ਮ ਫਿਰ ਇਸਲਾਮਿਜ਼ਮ, ਇਹ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਇਸ ਸੰਗਮ ਦਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੋਸ਼ਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਮਰਤਾ ਭਾਵ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਪੱਕੇ ਕਾਂਗ੍ਰੇਸੀ ਸਨ ਉਹ ਤਾਂ ਝਾੜੂ ਆਦਿ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੋਹਤਰ ਆਦਿ ਦਾ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅੱਗੋਂ ਜੇ ਪੱਕੇ ਸਨ ਉਹ ਚੀਨੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਾਂਦੇ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋਇਆ ਉਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੂੰਝਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਜੇ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧਿਆ ਹੋਏਗਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪੇਹੀ ਰਾਜ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਆਪੇਹੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਮਤਵਾਲੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬਿਨਾਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਪੇਹੀ ਥੋੜੀ ਹੀ ਪਾਣੀ ਆਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਏਗਾ।

ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਉਹ ਆਕੇ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਰ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਮੁਕਰਰ ਹੈ। ਇਹ ਬਦਲੀ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਨੁੱਧ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਲਈ ਮੁਖ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੇਨਾ ਨਾਲ ਥੋੜੀ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਵੀ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਵਯ ਆਲੋਕਿਕ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਆਉਣ ਦਾ ਪਾਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬੁਲਾਉਣ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਥੱਲੇ - ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕੁਰੇਟ ਟਾਇਮ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਰਗਨਸ ਹੀ ਕਿੱਥੇ ਹਨ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣਾਂਗਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਰੜ੍ਹਈਆ ਕੋਈ ਭਗਵਾਨ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਣ ਹਾਰ ਹੋ, ਦੱਸੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਰੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ। ਮੇਰਾ ਜੇ ਪਾਰੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਹੀ ਵਜਾਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣ ਥੋੜੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰੂ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਰੂਰ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਜਾਸਤੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ। ਪਰ ਸਜ਼ਾ ਖਾਕੇ ਕੋਈ ਪਦਵੀ ਪਾ ਲੈਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਂਗੇ, ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਇਤਨਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਤਾਕਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋਇਆ। ਸਭ ਕੁੱਝ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਕੇ ਆਪਣਾ

ਮਮਤਵ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਨਿਕਲੇ, ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਭੱਠੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ, ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਘਰ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸ਼ੂਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਮਾਸ਼ੂਕ ਹੈ। ਆਸ਼ਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣਿਆਂ ਹਾਂ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮਮਤਵ ਮਿਟਾਉਂਦੇ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਿਰੋਗੀ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਗੋਰੇ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਾਂਵਰੇ ਤੋਂ ਗੋਰਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਲਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਲਿੰਗ ਵੀ ਕਾਲਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਕਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਉਹ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਫੇਦ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਚਿੱਤਰ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣਾਓ ਜੇ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਕਰਸ਼ਕ ਕਰਨ, ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਅਕਲ ਤੋਂ ਅਕਲਮੰਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਅਕਲਮੰਦ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਬਾਪ ਨੇ ਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਇਵੇਂ ਬਣਾਇਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਹ ਫਲਾਉਣਾ ਹੈ, ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੌਰਮਿੰਟ ਕਿੰਨਾ ਪਬਲਿਕ ਦੇ ਲਈ ਖਰਚਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੇ ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਲੈਂਦਾ ਨਹੀਂ, ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋਇਆ, ਇਵੇਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁੱਝ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਕਰ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣ ਮਮਤਵ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਲਾਸ਼ੁ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਫਾਸਟ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਹਨ। ਯਾਦ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਰੂਪੀ ਅਸਿਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਵ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਆਮਤ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਲਝਣ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਰਹੇ ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਉੱਜਵਲ ਬਣਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਜਨਮ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਬਾਦ ਪੁਰਾਣੇ ਜਨਮ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਇਵੇਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ, ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰੋ। ਅਸਿਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਦਵੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਉਣ ਦੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਸਿੱਖ ਲਵੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਦਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਦੈਵ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਧਨ ਦਿੱਤੇ ਧਨ ਨਾ ਖੁਟੇ। ਉਹ ਸਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੌਣ-ਕੌਣ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨਰਜ਼ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਫੁੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੁਮਹੀ ਹੋ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਗੁੱਡਮਾਰਨਿੰਗ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਅੱਜ ਹੈ ਗੁਰੁਵਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਡੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਵਾਰ ਹੈ ਉੱਤਮ। ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਦਿਨ ਇਹ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬੇਹੱਦ ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਹੋਂਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਣਨਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ, ਜੇ ਗਾਈਡ ਅਤੇ ਲਿਬਰੇਟਰ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾਂ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੂਰੇ 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਿਆ- ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਹ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਨਰਕ ਮੁਰਦਾਬਾਦ, ਸ੍ਵਰਗ ਜਿੰਦਾਬਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਖਾਣੀਆਂ ਵੀ ਨਵੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜੇ ਕੁਝ ਉੱਥੇ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਉਹ ਸਤ (ਸਾਰ) ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ। ਤਾਂ ਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਏ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਾ, ਕੀ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਇਹ ਉੱਚ ਕੰਮ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਵਾਰਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲੇਗੀ ਜੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਜੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋਗਾ ਉੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਏਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਤਾਂ ਬਣ ਹੀ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਨਿਉ ਵਰਲਡ ਸੀ, ਹੁਣ ਹੈ ਓਲਡ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਬਲਾਇੰਡ ਫੇਬ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਬੁੱਧੀਹੀਣ ਸਨ, ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਨੇ ਦੀ ਔਲਾਦ ਅੰਨੀ। ਸਬ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਬਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਠੇਕਰਾਂ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਵੀ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਲੀ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਮਹਾਪ੍ਰਸਾਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਲਈ ਅਨਾਊਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਮਾਤਾ ਹੈ, ਦੁੱਧ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵੀ ਦੁੱਧ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਸੀ, ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਕੇ ਆਏ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਡਬਲ ਤਾਜਧਾਰੀ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਬਣਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਭਾਵੇਂ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਉੱਥੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੀਜ਼ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਰਗੇ ਬਣੋਗੇ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕੌ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ ਹੀ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਬਣਨ ਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨੰਬਰ ਹਨ। 16108 ਦੀ ਮਾਲਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ 108 ਥੋੜੀ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਉਹ ਘੱਟ ਹੋਣੇ ਹੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਜੇ ਗੁਰੂ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਲਈ ਭੁੱਖ ਹੜਤਾਲ ਆਦਿ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਹ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਹੁਣ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਚੱਲਣਗੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਹ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਾਲੇ ਆਏ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਵੀ ਲਗਦਾ

ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੀ. ਕੇ. ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਦਗੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ਪਰ ਚਲਣ ਵੀ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਚੰਗੇ ਜੇਵਰ, ਚੰਗੇ ਕਪੜੇ ਲੈਕੇ ਦਵੇ। ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਨਵਾਹ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ, ਇਹ ਕਪੜੇ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ, ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਕਾਲਮੂਰਤ। ਸੱਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਵੇ। ਅਕਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇ, ਜਿੱਥੇ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਅਥਾਹ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਦੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਬਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਕ ਟੀਚਰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਗੋਲਡਨ ਬਣੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ - ਛੀ - ਛੀ, ਆਇਰਨ ਏਜ ਹੈ। ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਛੀ - ਛੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵਾਹ - ਵਾਹ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਾਵਨ ਉੱਚ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਥੱਲੇ ਆਏ ਹੋ। ਨਾਟਕ ਹੀ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਹੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਆਉਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸ੍ਰਵਗ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣਾ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਬਰਥ ਕੰਟਰੋਲ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਬਾਦ ਬਾਕੀ 9 ਲੱਖ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਆ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਹੈ। ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਿਠਾਇਆ ਹੈ? ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿਠਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਿਠਾਇਆ ਹੈ! ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਧਾਰਨ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੱਪਲ ਹੈ। ਪਰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਸੀੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਆਕੇ ਫਾਲਤੂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨਗੇ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੇ ਵੀ ਸਭ ਤਾਂ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਪੁਜਯ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਗੋਲਾ, ਸੀੜੀ, ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਨ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਕਿੰਗਡਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੋਂ। ਸੰਗਮ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਉਹ ਹੀ ਆਉਣਗੇ ਜੋ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਆਏ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਜੋ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਜੋ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਉਹ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਸਭ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਗੀਆਂ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਧਨ ਦਿੱਤੇ ਧਨ ਨਾ ਖੁਟੇ...। ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕੌਣ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਕੌਣ - ਕੌਣ ਆਪਣਾ ਉੱਚ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੌਣ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਕੌਣ ਹਨ? ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਕੇ ਵੇਖੋ, ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨਰਸ ਵੀ ਚੰਗੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਫੰਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਛੂਈਮੁਈ ਦੀ ਬੂਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹੱਥ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬੂਟੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਹੈ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ, ਜੋ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਮਹਾਵੀਰ ਮਹਾਵੀਰਨੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਇਨਕਾਗਨੀਟੇ ਵਾਰੀਅਸ। ਵੱਡੀ ਤੇ ਵੱਡੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣਾ। ਦੂਜਾ ਨੰਬਰ ਹੈ, ਗੁੱਸਾ ਕਰਨਾ, ਕੜਵਾ ਬੋਲਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਤਪਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਾਮ

ਅੱਗੇ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ। ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਤਾਵਾਂ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਹਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਇਹ ਥੋੜੀ ਕਿ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਿਰਫ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੀ ਹੋਈਆਂ। ਕੁਮਾਰ ਵੀ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਜਦ ਦੋਨੇ ਗਿਆਨ ਲੈਣ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਠੀਕ ਚੱਲੇ। ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲਕਸ਼ਮੀ ਆਈ। ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਘਰ ਅਭਾਗਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ, ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਜਕਲ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਫਿਰ ਨਾਰਾਇਣ। ਅੱਜਕਲ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸੇਜ਼ ਅੱਖਰ ਕੱਢ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਮੱਤ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਾਇਸਟ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਦੀ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੋਂ ਆਕੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਇਵੇਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋਣ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਕੋਈ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਪਾਠ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰ੍ਵ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ। ਸੀੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਿਸ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਦੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ, ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਣੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਅੱਜਕਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਫਿਰ ਜਗਤ ਅੰਬਾ... ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪਸਾਰਾ (ਵਿਸਤਾਰ) ਹੈ ਝਾੜ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਬੀਜ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਨਵਾਹ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਕਪੜੇ, ਚੰਗੇ ਜੇਵਰ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਾਦਗੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਚਲਣ ਬਹੁਤ ਰਾਯਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।

2. ਛੂਈਮੁਈ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੜਵੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੇ ਹਨ। ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਨਾਲ ਮਾਇਆਜਿੱਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕਰਮ ਨੂੰ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਧਾਰਮੂਰਤ ਅਤੇ ਉੱਧਾਰਮੂਰਤ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਰ ਕਰਮ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਇਆ ਇਵੇਂ ਆਪ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਯਾਦਗਾਰ ਤਾਂ ਬਣੇਗਾ ਜਦ ਆਪ ਨੂੰ ਆਧਾਰਮੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਧਾਰਮੂਰਤ ਸਮਝਕੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਆਧਾਰਮੂਰਤ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਤੀ - ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਜਦ ਸਰਵ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਤਿਅਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੰਗਮਯੁਗ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਆਂਤਰਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ -ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਆਂਤਰਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ।
- ਗੀਤ:- ਨੈਣ ਹੀਣ ਕੇ ਰਾਹ ਦਿਖਾਓ ਪ੍ਰਭੂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਦੀ ਲਾਇਨ ਸੁਣੀ? ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਰਾਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਲੇਜ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਵੀ ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਕਲਰਕ, ਕੋਈ ਮਨਿਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕੋਈ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ ਉੱਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਕਲਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਉੱਤਮ ਪਦਵੀ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਉੱਤਮ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਤੇ ਉੱਤਮ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਵੀ ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਉੱਤਮ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ। ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਉੱਥੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਜਰੂਰ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਉੱਤਮ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੇਵਰ ਕੱਪੜੇ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ੈਭਨੀਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਬਨਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੈਭਨੀਕ ਆਕਰਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਈਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਭਕਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਤਮ ਤੇ ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਮ ਬਾਪ। ਤਾਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ। ਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ... ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਧੋਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਏ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇਗੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਰਾਜਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਰਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਤੇ ਹੈ ਰਾਵਣ ਨਾਲ ਯੁੱਧ, ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਵਣ ਸਾਡਾ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਤਾਂ ਦੱਸ ਸੀਸ਼ ਕੀ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁੰਬਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅੰਗ ਲੱਗੇਗੀ ਉਦੋਂ ਜਾਗਣਗੇ। ਦੇਖੋ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਨਿਕਲਦੇ ਕਿੰਨੇ ਹਨ, ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਬਹੁਤ ਵਿਧੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਦੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗੀ। ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪੁਰਾਣਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਮੀਟ ਸ਼ਰਾਬ ਸਭ ਕੁਝ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਗ ਤਾਰੇ ਕੁਸੰਗ ਬੋਰੇ ... ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਸੰਗ ਤਾਰੇਗਾ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਈਆ ਮੇਰੀ ਪਾਰ ਲਗਾਓ, ਖਵਈਆ। ਹੈ ਬਾਗਵਾਨ, ਕਡਿੰਆ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਓ। ਇਹਨਾਂ ਕਡਿੰਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਫੁੱਲ ਤੇ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਖਾਣ - ਪਾਉਣ ਵੀ ਸੁੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਤਮੇਗੁਣੀ ਹਨ ਉਹ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਗਰੀਬ ਹਨ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕ ਤਾਂ ਖੂਬ ਪੈਸਾ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਈਸਕੋਪ ਦੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫਿਲਮ ਦੇਖਣ ਜਾਣਾ ਗੋਇਆ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ। ਜਿੰਨੇ

ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗੰਦ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰਾ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ। ਪਿਓਰਿਟੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਸਪੈਰਿਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਯੁੱਧ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਯੋਗਾਫੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪੁੱਛੇ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਾਯੋਗਾਫੀ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉੱਤਮ, ਮੱਧਮ, ਕਨਿਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਰਾਜ ਯੋਗ ਹਾਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਉਤਮ, ਮੱਧਮ, ਕਨਿਸ਼ਟ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਿ ਯੋਗ ਅਗਣੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਇਸਲਈ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਹ ਅਵਸਥਾ, ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਸ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸ਼ੈਭਨੀਕ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਸਮਝ ਜਾਵੇ। ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਕੇ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਦੇਕੇ ਵੀ ਖਰੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਸਤੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਭਾਰਤ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਤੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮੁੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਬੁੱਧੀ ਥੋੜੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆੰਤਰਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਘੱਟ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਜਨਮ ਮਿਲਣਗੇ। ਜੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਰੂਰ ਚੰਗੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਬਾਬਾ ਹੀ ਆਕੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ ਹੋ। ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਤੇਜੋਮਯ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ੀਤਲ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਕੇ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਜਯੋਤੀ ਬਿੰਦੂ ਹਨ ਉਵੇਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਜਯੋਤੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਫਾਇਰਫਲਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਿਨਾ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣੀਆਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਨਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੀਤਾ ਦਾ ਰਾਮ ਕੋਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀ ਕੀ? ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਗਤੀਆਂ ਹੋ, ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਾਈਡਸ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬ੍ਰਾਈਡਗਰੂਮ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਾਉਣ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣ। ਇਹ ਹੈ ਚੰਗੇ ਤੇ ਚੰਗਾ ਦਾਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਝੋਲੀ ਭਰ ਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ, ਫਿਰ ਸ਼ਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼ ਸੂਦ੍ਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਹਮੇ ਸੇ, ਸੇ ਹਮ ਦਾ ਰਾਜ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸੇ ਪੁਜਯ, ਅਸੀਂ ਸੇ ਪੁਜਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਕੋਈ ਰਾਣੀ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਜਾਕੇ ਬਣਨਗੇ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ, ਉਹ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ।

ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇ। ਜੇਕਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਤਾਂ ਕਲਪ ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਫਿਰ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਓਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ

ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਆਇਆ? ਇਹ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ - ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣੇ ਹੀ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੋ ਗਏ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਗੋਇਆ ਮੌਤ ਮੰਗਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਕਾਲ ਤਖਤ। ਪਰ ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਜੋ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਥੱਲੇ ਵੀ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਰਾ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਕਹਿਣ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਹੀ ਕੀ। ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਨਾ ਦੇਣ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਓਰਗੇਜ਼ ਦਵਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਓਰਗੇਜ਼ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ। ਹੁਣ ਇੰਨੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।
2. ਆਪਣਾ ਖਾਣ - ਪਾਉਣ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਚੀਜ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਖਾਣੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤਿਆਗ, ਤਪੱਸਿਆ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਦੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਅਗਨੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਤਪੱਸਿਆ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੀ ਝਲਕ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਸਰਵ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਤਿਆਗੀ, ਤਪੱਸਵੀਮੂਰਤ ਬਣੋ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਤਿਆਗੀ ਮਤਲਬ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਣ। ਤਪੱਸਵੀ ਮਤਲਬ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਆਤਮਿਕ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਜੇ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਉੱਠਣ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸਰਵ ਦੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦੇਹ - ਭਾਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਚੇਤਨ ਅਤੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨੂੰ ਵੇਖੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦਵੇ, ਪੜ੍ਹੋਗੇ -ਲਿਖੋਗੇ ਤਾਂ ਬਣੋਗੇ ਨਵਾਬ ਮਤਲਬ ਦਿਲ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੇਗੀ। ਬੱਚੇ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਟੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਵਧਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਇਸਲਈ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ।
- ਗੀਤ:- ਹਮੇਂ ਉਨ ਰਾਹੋਂ ਪਰ ਚਲਣਾ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇੱਕ ਹੈ ਸਦਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ। ਉਸ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਕੰਬਾਈਨਡ ਰੂਪ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਐਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਚਹਿਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਇਸਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਰਟੇਨ ਵੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਕਿੰਨਾ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲੋਕ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਇਹ ਭਾਰੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਕਿ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਮਤਲਬ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ- ਇਹ ਕੋਈ ਕੰਬਖਤ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਤੇ ਕੁਲਹਾੜਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾਂ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਜੇ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ, ਮੁਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਗੋਡ - ਗੋਡਜ਼ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਭਗਵਤੀ ਸ਼੍ਰੀਲਕਸ਼ਮੀ, ਭਗਵਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਇਹ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ, ਨਾ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਵੱਖ ਰੂਪ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਜਾਨਣ ਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀਰੇ - ਹੀਰੇਇਨ ਇਹ ਹਨ। ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰਟੇਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਅਜਿਹਾ ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਗੋਡ - ਗੋਡਜ਼ ਬਣੋਗੇ। ਗੋਡ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਗੋਡ - ਗੋਡਜ਼ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਡ - ਗੋਡਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੁੱਖ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਗੋਡ - ਗੋਡਜ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਨੰਬਰਵਨ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸ੍ਵਰਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਦੀ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਹੀ ਦੈਵੀ ਘਰਾਣਾ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਸਭ

ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਮੰਗਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ। ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਫੈਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੈਵਿਨ ਵੱਖ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵੱਖ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੈਵਿਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਫਿਰ ਸੁਖਧਾਮ ਫਿਰ ਦੁਖਧਾਮ ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ... ਇਹ ਖੇਲੁ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ, ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਹੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕਿਵੇਂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਆਕੇ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਕਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਟਾਲ - ਟਾਲੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਪੱਤੇ ਹੋਣਗੇ? ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਫਿਰ ਹੋਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਝਾੜ ਦੀ ਉਮਰ ਵੀ ਐਕੁਰੇਟ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਬਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ, ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਵੀ ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਜੋ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਵਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਨਿਰਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ। ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਦਾ ਪਾਰਟ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਕੌਣ ਹੈ? ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਹੈ, ਏਵਰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਦਿਲ ਹਟਾਉਣੀ ਹੈ। ਗੀਤ ਹੈ ਨਾ - ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਹੋਰ ਟਾਲ ਟਾਲੀਆਂ ਵੀ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਟਾਲੀਆਂ ਨਿਕਲਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਉਥੇ ਆਉਣਾ ਬੰਦ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਥੋਂ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਫਿਰ ਕਿੰਨੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾਂ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਝਾੜ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਤੂਫਾਨ ਆਉਣ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇੱਕਦਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਜਦੋਂ ਧੰਦੇ - ਧੋਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਈਏ। ਬਾਪ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਬਾਕੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾਂ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੇਕਰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹੋ। ਸਰਵਿਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੁਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੇਠਾਂ ਉਪਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਇਮਤਿਹਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਫੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ

ਕਿ ਅਜੇ ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਟਿਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਸ਼ਾਵਾਂ ਤਾਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਉਤਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀ ਵੀ ਕਰਮਭੋਗ ਹੈ ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਭੁੱਲ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਣੇਗੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਦਾ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਏ ਤਾਂ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤ੍ਰ ਤੁਹਾਡਾ ਅਜਿਹਾ ਪਾਰ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕਦੇ - ਕਦੇ ਮਾਇਆ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਮਾਰ - ਮਾਰ ਕੇ ਮੁਰਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵੇਖ ਵੀ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗਾ ਅਤੇ ਵਾਹ - ਵਾਹ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਯੋਗ ਦੀ ਪਾਵਰ ਭਰਨੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੜ੍ਹੋਗੇ, ਲਿਖੋਗੇ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੇ ਨਵਾਬ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੋਗੇ। ਦੇਖੋ, ਸਭ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ? ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਗੁਲਗੁਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਤੇ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਫਲਾਣਾ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੂਦ੍ਰ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸੰਸ਼ੇ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੈਣਗੇ, ਪੜ੍ਹਨਗੇ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸੁੱਟ ਦੇਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਫਿਰ ਜਰਾ ਵੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਦਿਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਦਈਏ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ, ਮਨਮਨਾਭਵ। ਅੱਛਾ ਜੇਕਰ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਤੋਂ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੈਰਾਮ ਦਵੇ ਕਿ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਮੱਥਾ ਫਿਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਹੱਦ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਦਿਲ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤਪੱਸਿਆ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਕਰਮਾਂ ਅਤੇ ਤਮੋਗੁਣ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਪੱਸਵੀ ਮੂਰਤ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਕਰਤਵਿਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਪੱਸਿਆ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਕਰਮਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤਮੋਗੁਣੀ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਤਮੋਗੁਣ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਤਵਿਆ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਆਸਨ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਆਪਣੇ ਤਪੱਸਵੀ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਹਰ ਕਰਮਿੰਦਰਿਆ ਤੋਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਤਪੱਸਿਆ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੀ ਟੱਕਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਲਕ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਰੱਖੋ।

ਦਿਵਯ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਦੇ ਭਾਗ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ

ਅੱਜ ਵਿਸ਼ਵ ਰਚਿਯਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਰਵ ਮਨੁੱਖ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਰੂਪੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ ਸਰਵ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਹਨ ਪੁਕਾਰਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪਰਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਪਰ ਹਨ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਦੋਨੋਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਰਵ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਚਾਣਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਹਨ। ਪਹਿਚਾਣਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲੀਕ ਚਮਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਹੈ - ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਦਿਵਯ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ। ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਦੀ ਰੇਖਾ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਚਮਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਅਣਜਾਣ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਇਹ ਹੀ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰਚਿਆ ਹੈ ਪਰ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਸਾਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ - ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਰਚਿਆ, ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਰਚਤਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਪਾਲਣਹਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ, ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ, ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਰਚਿਆ ਮਤਲਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਰਚਤਾ ਨੂੰ, ਜਨਮ ਨੂੰ, ਜਨਮਪਤਰੀ ਨੂੰ, ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ - ਸਭਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਦਾ ਬਰੂ - ਡੇ ਯਾਦ ਹੈ ਨਾ? ਇਸ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਸਾਧਾਰਨ ਜਨਮਧਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣਾ ਬਰੂ - ਡੇ ਵੱਖ ਮਨਾਉਂਦੀਆਂ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਦਿਨ ਵੱਖ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹੋਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਤੁਹਾਡਾ ਬਰਥ - ਡੇ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਮੈਰਿਜ਼ - ਡੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਦਿਨ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਮਦਰ - ਡੇ ਕਹੋ, ਫਾਦਰ ਡੇ ਕਹੋ, ਇਨਗੇਜਮੈਂਟ - ਡੇ ਕਹੋ, ਸਭ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ? ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਫਿਰ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਰੂ - ਡੇ ਅਤੇ ਮੈਰਿਜ਼ - ਡੇ ਇੱਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਇਸ ਮਹਾਨ ਜਨਮ ਦੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਚਿਤ੍ਰਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਜੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਉਹ ਹੀ ਜਨਮਦਿਨ, ਉਹ ਹੀ ਮੈਰਿਜ਼ - ਦਿਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਇਹ ਹੀ ਵਾਇਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਹ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਮਹੀ ਸੇ ਖਾਊ, ਤੁਮਹੀ ਸੇ ਬੈਠੂ, ਤੁਮਹੀ ਸੇ ਸਰਵ ਸਬੰਧ ਨਿਭਾਉ - ਇਹ ਸਭ ਨੇ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸਭ ਨੇ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਪੱਕੇ ਹੋ ਨਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਥੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਸਾਥੀ - ਦਿਵਸ ਕਿਸਦਾ ਮਨਾਉਗੇ? ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਾਥੀ ਦਾ ਜਾਂ ਬਾਪ ਸਾਥੀ ਹੈ ਉਸਦਾ ਦਿਵਸ ਮਨਾਉਗੇ? ਭਾਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਪਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਇਨ੍ਹੇ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੇ ਜੇ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਝੁਕਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ! ਭਾਵੇਂ ਭਰਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਭੈਣ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਰੱਖੇਗਾ! ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬਣੇ ਪਰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਸਾਥੀ ਬਣੇ। ਸਾਖਸ਼ੀਪਨ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ੀ ਬਣ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ।

ਹਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਚਾਰ ਭਾਗ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹਨ (1) ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਦੀ ਰੇਖਾ, (2) ਪ੍ਰਮਾਤਮ - ਪਾਲਣਾ ਦੀ ਰੇਖਾ, (3) ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਰੇਖਾ ਅਤੇ (4) ਨਿਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾ ਦੀ ਰੇਖਾ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਭਾਗ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਚਮਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਦਾ ਇਕਰਸ ਫਿਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਚਮਕ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਰੇਖਾਵਾਂ ਸਦਾ ਅਸਲ ਰੂਪ ਨਾਲ ਚਲਦੀਆਂ ਰਹਿਣ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੰਡਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਚਮਕ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਨਾ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਖੰਡਿਤ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਇਕਰਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਲੀਤਾ ਪਰ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਦੀ ਰੇਖਾ ਖੰਡਿਤ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਅਖੰਡ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖੰਡਿਤ ਹੁੰਦੀ। ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ, ਕਰਮ ਕੀ ਹੈ - ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਸਮੂਹਿਤ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਪਰ ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਆਪਣਾ ਕਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਖਾਂਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਦਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਨਾ! ਭਾਵੇਂ ਕਮਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਪਰ ਕਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਧਨ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋ ਨਾ? ਟ੍ਰਸਟੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ

ਰਹਿੰਦਾ। ਗ੍ਰਹਿਸਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਟ੍ਰਸਟੀ ਮਤਲਬ ਸਭ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੋਜਨ ਖਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਭੋਗ ਕਿਸਨੂੰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦਾ ਖਾਣਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਹ ਵੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਸਮੁੱਚੇ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਾਈ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਤਨ - ਮਨ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਧਨ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਤਨ ਲਗਾਉਂਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਧਨ ਲਗਾਉਂਦੇ - ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਵੇ ਅਮਾਨਤ ਸਮਝ ਕੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਅਮਾਨਤ ਵਿੱਚ ਖਿਆਨਤ ਮਤਲਬ ਮਨਮਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ - ਪਾਲਣਾ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਮਾਤਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਬੱਚਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਵਾਰਾ ਸਾਰੇ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਰ ਕਈ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਕਈ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਮਤਲਬ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਇਸਲਈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਾਲਣਾ ਮਿਲਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਖੰਡਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਵੇਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਲਕੀਰ - ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਪਦਵੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਉਹ ਸਭਨੂੰ ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸਟੇਟਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਇਸਲਈ ਭਾਗ ਦੀ ਲਕੀਰ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਕੀਰ - ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਵਰਦਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਿਤੀ ਦਿਲਵਾਈ - ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤੀਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਸਦਾ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਉਹ ਵੀ ਸਦਾ ਸਮਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਦੂਸਰੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੂਦ੍ਰ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੰਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੁਹੱਬਤ ਦਾ ਫਲ ਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਫਲਸਵਰੂਪ ਬਣ ਝੁਕਣਾ। ਬਿਨਾਂ ਨਿਰਮਾਣ ਬਣੇ ਨਿਰਮਾਣ ਮਤਲਬ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ - ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਖੰਡ ਭਾਗ ਦੀ ਰੇਖਾ। ਹੁਣ ਚਾਹੋਂ ਹੀ ਭਾਗ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੈੱਕ ਕਰੋ ਕਿ ਅਖੰਡ ਹੈ ਜਾਂ ਖੰਡਿਤ ਹਨ, ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ? ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ। ਜੇ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਹੁਣ ਸਰਵ ਦਾ ਮਾਣਨੀਯ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਪੂਜਨੀਯ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਖੰਡ ਭਾਗ ਦੇ ਲਕੀਰਵਾਨ ਹਨ ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਸਰਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਣਨੀਯ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ੍ਵ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਦੀ ਲਕੀਰ ਨੂੰ ਚਮਕਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਮੈਂ ਕੌਣ? ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ, ਅੱਜ ਕੀ ਦੇਖਿਆ!

ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਲਣਹਾਰ ਹੈ, ਜਨਮਦਾਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਨਮਦਾਤਾ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਨਮਦਾਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਹਨ, ਪਾਲਣਹਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਹਨ! ਬ੍ਰਹਮਾ - ਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਤੇ ਯੋਗ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਗਏ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਹਨ ਨਾ! ਅੱਛਾ! ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਏ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਾਲੇ ਕੌਣ ਹੋਏ? ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ “ਹੇ ਅਰਜੁਨ” ਹਨ। “ਅਰਜੁਨ” ਸਮਝ ਕੇ ਗੀਤਾ - ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਜਾਂ “ਅਰਜੁਨ” ਦੂਸਰਾ ਹੈ। “ਮੈਂ ਅਰਜੁਨ ਹਾਂ” - ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਦਾ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਸੁਣੋ ਮੈਂ ਅਰਜੁਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਾਨ ਨਿਕਲ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸੁਣੋ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੇ। ਟੀਚਰਜ਼ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਬਿਜ਼ੀ ਵੀ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਧੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਘੱਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਮਦਦਗਾਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਇਸ ਲਈ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੀਆਂ ਜਗਾਵਾਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਵੀ ਵੱਡੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਪਿੰਡ ਵਾਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਹੋ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਖਿਆ ਕਿਥੋਂ ਦੀ ਹੈ? ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ।

ਸਾਰੇ ਟੀਚਰਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਨੈਂਟ ਅਡਰੈਸ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਮਧੁਬਨ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਦੁਕਾਨ ਹੈ, ਉਹ ਘਰ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਘਰ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੋਣਗੇ ਤਾਂ ਦੁਕਾਨ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੋ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਥਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੇਵਾਕੇਂਦ੍ਰ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ

ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਹੈ ਨਾ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿਚ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਹੈ ਟੀਚਰਜ਼ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਸਮੂਪਿਤ ਹੈ ਨਾ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮੂਪਿਤ ? ਸਮੂਪਿਤ ਬੁੱਧੀ ਮਤਲਬ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ, ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਉੱਥੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਏ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਸਹਿਤ ਸਮੂਪਿਤ - ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਨਾ ਜਾਂ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਅੱਧੇ ਸਮੂਪਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਹਨ?

ਕੋਈ - ਕੋਈ ਟੀਚਰਜ਼ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮ ਅਭਿਆਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸੇਵਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਸ਼ੂ ਸਮੇਂ ਜੇਕਰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੇਵਾ ਦਾ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਚੱਲਿਆ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਦੇ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ - ਹੋਰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਅੰਤਿਮ ਸਟੇਜ਼ ਇਹ ਹੀ ਬਣਾਈ ਨਾ - ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਾਕਾਰੀ। ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸਲਈ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ- ਜਿਸ ਵਕਤ ਜੋ ਚਾਹੇ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧੋਖਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ - ਸੇਵਾ ਦਾ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਆਇਆ, ਖਰਾਬ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਲੇਕਿਨ ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਨਾ। ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੂਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਫਿਰ ਰੁਲਰ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਹਲਕਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡੋ। ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ, ਟੀਚਰਜ਼ ਨੇ ਕੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਟੀਚਰਜ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵਰਦਾਨ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਫਾਲੋ ਫਾਦਰ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਵਰਦਾਨ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲਤਖ਼ਤ ਅਤੇ ਰਾਜ - ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣੇਗੇ। ਅੱਛਾ! ਸੂਰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਦਾ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਪਾਵਰਫੁਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਭਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਤ੍ਰਿ- ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ - ਅਜਿਹੇ ਅਖੰਡ ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਅਵਿਅਕਤ - ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਜ਼ੋਨ ਵਾਇਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ - ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਗੁਪ

ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਦੇ ਖਾਲੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਇਨੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਸੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਜਨਮ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਵੀ ਇਥੋਂ ਦੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਨਾਲ ਰਹੇਗੀ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਖਾਲੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੇ? ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਖਾਲੀ ਰਹੀ ਤਾਂ ਹਲਚਲ ਰਹੇਗੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜੇਕਰ ਫੁਲ ਭਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਮਾਰਜਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਹੀ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਮਾਯਾਜੀਤ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮਾਯਾਜੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ - ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹੋ। ਸੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ - ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਰਜ਼ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਕਮੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮਾਯਾ ਛੱਡੇਗੀ ਨਹੀਂ, ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹਿਲਾਏਗੀ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਮਾਰਜਿਨ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਆ ਗਈ, ਫਿਰ ਭਜਾਓ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਯਾਜੀਤ ਬਣੇ ਹੋ? ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ 2 ਵਰ੍ਹੇ ਜਾਂ 3 ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਲੋਗਨ ਹੈ- "ਪੋ9ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ"। ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕਤ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤਿਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਸਹਿਤ ਸੂਰ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੋਹਜੀਤ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਲ ਕਰ ਦਵੇ ਤਾਂ ਵਿਲ ਪਾਵਰ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਿਲ ਪਾਵਰ ਨਾਲ ਮੋਹ ਖੁਦ ਹੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੇ ਪੂਰਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਲ ਕੀਤਾ ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜੋ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਵਿਲ ਕਰੋ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਮੋਹਜੀਤ, ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਰਲਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।

ਸੂਚਨਾ:- ਅੱਜ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਤੀਜਾ ਇਤਵਾਰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਯੋਗ ਦਿਵਸ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮ 6.30 ਤੋਂ 7.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਦਾਤਾ ਸਵਰੂਪ, ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸੂਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ, ਸੁਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਅੰਚਲੀ ਦੇਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਟਪਕਦਾ ਰਹੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਥੋਂ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਹੁਨਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਵੇਗਾ?
- ਉੱਤਰ:- ਇਥੋਂ ਜੋ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਹੁਨਰ ਹੈ - ਜਿਸ ਨਾਲ ਐਰੋਪਲੇਨ, ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਉਥੋਂ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇਥੋਂ ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਨਾ ਲੈਣ ਪਰ ਉਥੋਂ ਇਹ ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਭ ਹੁਣੇ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਨੇ ਰਾਤ ਗਵਾਈ ਸੇ ਕੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੂਬਹੂ ਜਿਵੇਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ, ਉਵੇਂ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੀ - ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਕੀ - ਕੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ! ਕੀ - ਕੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ! ਯਗ, ਤਪ, ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣਾ ਮਕਾਨ ਤੋੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਾਰਬਲ ਪੱਥਰ ਆਦਿ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤੋੜ ਫੇੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਜੋ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਹੁਨਰ ਹੈ, ਉਹ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਇੰਸ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਧਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਏਰੋਪਲੇਨ, ਬਿਜਲੀ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਹੁਣ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ, ਪੁਲਾੜ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਇੰਸ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੁਣ ਇਤਨਾ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਨਰ ਵੀ ਉਥੋਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਵੀ ਅਰਥਕ੍ਰਵੇਕ ਜਿਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਥੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਮਾਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਚਲਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਜਰੂਰ ਅਤੇ ਆਕੇ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਵਾਰੀਅਰਸ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਵਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਥੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਤ੍ਵ ਵੀ ਜੋ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਉਹ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਵੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਹ ਸਿੱਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਫੁੱਲ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਓਪੀਏਅਨ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹਨ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਇੰਨੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖ ਦਈਏ। ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸੁਣਨ ਤੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖੀਏ, ਇਹ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਚੰਗਾ ਤੇ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਪਾਪ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੁਣੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਬਾਦ ਤ੍ਰੇਤਾ ਆਵੇਗਾ। ਉਥੋਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਲਾਬੰਧ ਭੇਗਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੇ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਹਨ ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਉਹ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਲਮਾਇਟੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਜੋ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਟਪਕਦਾ ਰਹੇ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਰਿਵਾਇਜ਼ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ- ਅੰਤ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ

ਬਾਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਰਿਵਾਇਤ ਕਰੇ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ, ਹੁਣ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਬਾ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਰਾਜ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ - ਝਗੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਰਾਜ, ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਵੇ। ਮਤਭੇਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ - ਝਗੜ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪੱਕੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸਭ ਦੀ ਦੇਵਤਾਈ ਮੱਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲੋਂ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਡਾ ਯੁਗ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਹੋ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਯੋਗ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ, ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨਾਲ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕੌਣ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ, ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਆਤਮਾਓਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਵਾਪਰ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਭੁੱਲ ਤਾਂ ਭਾਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਗੀਆਂ ਜੇ ਇੱਥੇ ਸਥਾਈ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਢੇਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੇਖੋ ਸੈਪਲਿੰਗ ਕਿਵੇਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹੋਣਗੇ। ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜੀਏ ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ... ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਤਨਾ ਜਿਆਦਾ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ 4-5 ਮਹੀਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨੇ ਜਿਆਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਮੇਲੇ ਆਦਿ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨੇ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਸਮਝਣਗੇ ਗਿਆਨ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਜਾਕੇ ਸਮਝੀਏ। ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਇੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਧੰਧੇਧੇਰੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਨਵੀਂ ਬਣੇਗੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਨਵੇਂ ਮਹਿਲ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਮਹਿਲ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਇਹ ਗੱਲ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਵੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਉਹ ਬੀਜ ਜੜ੍ਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਚੇਤਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੇ ਹੇਠਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਮੇਲੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਕਲਦੇ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਹਨ। 7-8 ਦਿਨ ਆਕੇ ਫਿਰ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਕਲ ਆਵੇਗਾ। ਸਮਾਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਲੱਗੀ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰ ਤੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਦਾ ਬੋਝਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਇਹ ਹੀ ਫਿਕਰਾਤ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਲਾਣੀ- ਫਲਾਣੀ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਸੀੜੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਦੀ ਸੀੜੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ, ਹੁਣ ਫਟ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ - ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਕੇ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ, ਵੈਸ਼ਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ ਚੋਟੀ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ੜੀ, ਤਿੰਨ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਕਿੰਨਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਭਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪ ਸਮਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਓਗੇ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਆਉਣਗੇ, ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗਤ ਮਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਆਰੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗਤ ਮਤ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਜਾ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਉਹ ਚੰਗੀ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਵੀ ਜੇਰ ਭਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ, ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨੂੰ ਫੈਲਣ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਤੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ

ਫਟ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਜੋ ਬੋਮਬਜ਼ ਆਦਿ ਦੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ ਫਿਰ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਦੁਖ ਅਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਖਿਰ ਇਹ ਦੁਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗੀ। ਟੋਟਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਾਇਨ ਹੈ ਭਾਰਤ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੂਬਹੂ ਆਬੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਯਾਦਗਾਰ। ਇੱਥੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ ਬੈਕੁੰਠ ਦੇ ਲਈ। ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨਾਂ ਚੰਗਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਰਾਜ ਲੈਕੇ ਹੀ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਹੇਗੀ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਖੁੱਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ- ਅਸੀਂ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹਨ 8 ਸੈਨੇ ਦੇ ਫਿਰ 108 ਚਾਂਦੀ ਦੇ, ਬਾਕੀ 16000 ਤਾਂਬੇ ਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਵੇਖੋ ਪੈਪ ਮੈਡਲਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੈਨੇ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਦੇਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੈਨੇ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਦਾ। ਮਾਲਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹੋ ਗੋਲਡਨ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਲਈਏ। ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਲੈਣ ਨਾਲ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ। ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੀ ਫੁਰਨਾ ਰੱਖੋ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦਾ। ਲੜਾਈ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਆਦਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਜੇਰ ਨਾਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਟਾਈਮ ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਗੈਲਪ ਕਰਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਤੇ ਖੂਬ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ਤੋਂ ਇਤਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵੇਖ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਖੁਦ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ। ਸੁਣਕੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਜੋ ਬੱਚੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਹਿਜ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀਪਨ ਦੀ ਸਟੇਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇਮਪਿਓਰਟੀ ਜਾਂ 5 ਤਤਵਾਂ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ - ਉਹ ਹੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਨਿਰਕਾਰੀ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਇਕਾਂਤਪ੍ਰਿਯ ਬਣੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਹਰਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਹੋਵੇ, ਬੇਲ ਵਿੱਚ ਹਿਮੰਤ ਅਤੇ ਸਪ੍ਰਿਟ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀ ਡਿਊਟੀ ਜਾਂ ਕਰਤਵਿਆ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ?
- ਉੱਤਰ:- ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਾ, ਇਹ ਡਿਊਟੀ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਪੀਸ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਾਨਫਰੰਸ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਪੀਸ ਸਥਾਪਨ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਪਿਓਰਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹੀਏ। ਪਿਓਰਟੀ ਨਾਲ ਹੀ ਪੀਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਸਪਰਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਅਜਿਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਪੀਸ ਹੋਵੇਗੀ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕਿਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ, ਸਰਸਵਤੀ ਦੀ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ? ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਫਿਰ ਕਿਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਸੁਣਨੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੁੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁਣ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਸੂਦ੍ਰ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇ! ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਵਰਸਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਮੈਡਲ ਦੇਣਗੇ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮੈਡਲ ਦੇਣਗੇ! ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ!

ਕੋਈ ਸੋਨੇ ਆਦਿ ਦਾ ਮੈਡਲ ਬਣਾਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਬੱਚੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ - ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਾ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ? ਜਿਵੇਂ ਜਨਕ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ ਅਨੁ ਜਨਕ ਬਣਿਆ। ਇਵੇਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਨਾਮ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਲਕਸ਼ਮੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਹ ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੱਚੀ ਲਕਸ਼ਮੀ, ਸੱਚੇ ਨਰਾਇਣ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਤਿਆਂ ਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਜਾਕੇ ਸਤਿਯੁਗੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼੍ਰੀਲਕਸ਼ਮੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਇਹ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਪਾਵਨ ਹਨ। ਹਨ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ। ਉਹ ਪਾਸਟ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਹੀ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸੂਦ੍ਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਪੂਜੀਏ ਪੂਜਾਰੀ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਪੂਜਾਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਪੂਜੀਏ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਬੈਠ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਹਨੂਮਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਜੀਏ ਬਣਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਚੋਟੀ ਵੀ ਜਰੂਰ ਦੇਣੀ ਪਵੇ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਰੂਪ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੋਟੀ ਵੀ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਦੱਸਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਚਿੱਤ੍ਰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਿਓਰਟੀ, ਪੀਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਸਪਰਟੀ ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਇਤਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਕੀ ਮਿਲੇਗੀ? ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿਓਰਟੀ, ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਸਪਰਟੀ 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਲਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਕਿਸਨੂੰ ਚੜ੍ਹੇਗਾ? ਕੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ? ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸੇ ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ

ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਇਹ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਦੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਕੀ ਦੇਵੋਗੇ? ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੀ ਇਹ ਡਿਊਟੀ ਲੈ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਜਕਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਾਏ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਪੀਸ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਸਕੋਗੇ ਕੀ? ਪੀਸ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਿਓਰਟੀ। ਪੀਸ ਤਾਂ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਇੰਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਪੀਸ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰੋ। ਇਹ ਕੌਣ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਲਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਲਵੇ। ਬਚੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਪੀਰੂ ਵਜ਼ੀਰ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ? ਹਨ ਤੋਂ ਦੇਵੇਂ ਇੱਕਠੇ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਗੁੜ ਜਾਨੇ ਗੁੜ ਦੀ ਗੋਬਰੀ ਜਾਨੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਕੌਣ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਚਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਜੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਦੇ ਵੀ ਲੁਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ, ਤੂਫ਼ਾਨ ਤੇ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਵੀ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਨਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਰਾਂਗ ਕੰਮ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਨੇ ਸਭਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਹੀ ਗਿਣਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਨੰਬਰਵਨ ਪਾਵਨ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਨ ਪਤਿਤ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇੱਕ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੇ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਤਿਸੰਗ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ, ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤੀ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਗੁਰੂ ਇਸ਼ਵਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਕਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ, ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਹੋ ਬ੍ਰਾਈਡਜ਼, ਇੱਕ ਹੀ ਬ੍ਰਾਈਡਜ਼ਗਰੂਮ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਉੱਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਲਕਸ਼ਮੀ, ਪਿੱਛੋਂ ਨਾਰਾਇਣ। ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੀ ਇੱਜਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋਣ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਕਿੰਨਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਈ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਸੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਧਾਰਨ ਹੋਣ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਰਹਿਣ। ਹਿਮੰਤ ਅਤੇ ਸਪ੍ਰਿਟ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੈਰਿਸਟਰ ਲੋਕ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਸਟਕਲਾਸ, ਸੈਕਿੰਡ ਕਲਾਸ, ਥਰਡ ਕਲਾਸ ਫੋਰਥ ਕਲਾਸ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿਠਾਸ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਧੁਰਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਪੀਸ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਕੀ ਦੇਵੋਗੇ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪੀਸ, ਪ੍ਰਾਸਪਰਟੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਰੀਅਲ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗੁਪਤ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੀ . ਕੇ. ਬਤੀ ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸੁਧਰਦੇ ਵੀ ਜਾਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਵੀ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਾਰਬਲ ਦੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿੱਖਦੇ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਸ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਤਾਲੁਕ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ, ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ -ਮਨਮਨਾਭਵ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਭਗਤੀ ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਹੈ ਰਾਤ। ਇਹ ਪਹੇਲੀ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ।

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਥੋੜੀ ਨਾ ਬੈਠ ਗੀਤਾ ਸੁਨਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਮਾਇਆ ਇਕਦਮ ਗਲੇ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਡਿੱਗੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਛਤਾਉਣਾ ਨਾ ਪਵੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਜੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਝੱਟ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸਗਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਗਰੰਟੀ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਾਂਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਲਿਖ ਦਵੇ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਉਹ ਮੰਨੇਗੀ। ਲਿਖਕੇ ਲਵੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਕੰਨਿਆ ਤਾਂ ਲਿਖਵਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਿਆ, ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਕੀ ਮੇਰਾ ਇਹ ਹੀ ਧੰਧਾ ਹੈ! ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੱਸੀਕੁੜੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਬਾ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ! ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣਗੇ। ਮੇਰੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਰਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਮੌਜ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਖਿਲਾਵੇ, ਪਿਲਾਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਬਿਠਾਵੇ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯਾਦ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਫਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਉੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਡਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਸਮਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁਖ ਅਤੇ ਨਾਲੇਜ ਵੀ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਇਸ ਡਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਚਲਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ, ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ? ਉਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੁਣਾਓ?
- ਉੱਤਰ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦੈਵ ਹੀ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਹੀ ਓਨਾ (ਖਿਆਲ) ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਹਾਵੀਰ ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਤੂਨੇ ਰਾਤ ਗਵਾਈ ਸੇਕੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਗੀਤ ਅਨਕੁਰੈਕਟ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਹੈ ਅਨਕੁਰੈਕਟ ਮਤਲਬ ਝੂਠ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚਿਓ, ਬੱਚੇ ਜੋ ਸਨਮੁੱਖ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤਰ, ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਪੁੰਛੇ, ਇਹ ਕੁੰਬ ਦਾ ਮੇਲਾ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਲੱਗਦਾ ਆਇਆ ਹੈ? ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ? ਇਹ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੀ ਆਯੁ ਹੀ ਉਲਟੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦਿਨ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਤ। ਜਰੂਰ ਇਕਵਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਦੋਂ ਬਣਿਆ? ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੈ - ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਧਾਕਲਪ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। 13-14 ਸੌ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਗਜਨਬੀ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਤਾਲੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਦੇ ਬਾਈਪਲਾਟ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅੰਤ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਫਿਰ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਹੋਏ, ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਵਰੇਇਟੀ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਿਨ, ਸੁੱਖ। ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਰਾਤ, ਦੁੱਖ। ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਮਿਲੇ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਕਦੋਂ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਕਦੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਚਲਦਾ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋੜਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਕੁੱਝ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਅੰਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਹੁਣ ਕਲਿਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਉਦੋਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿੱਚ ਦੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ? ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਜੇਕਰ ਕਿਸ਼ਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਉਣਗੇ - ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਫਿਰ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੌਣ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹੇ ਬੱਚੇ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਹਨ। ਪਰ ਗੀਤਾ ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਸੁਣਾਈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਜੜਜੜੀ ਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ, ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਉਂ ਬਣੀਏ। ਜਦੋਂਕਿ ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹਨ

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣੀਏ। ਮੰਮਾ ਤਾਂ ਜਵਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਬੁੱਢਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜਵਾਨ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਤਿੱਖੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਜਿਵੇਂ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਪਾਸੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਬੈਕੁੰਨ ਪੈਰਾਡਾਇਸ, ਹੇਵਿਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਕਦੀ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁਖ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ - ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆ ਨਾ ਸਕੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਉਹ ਰੂਪ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸੀ ਉਹ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਉਹ ਰੂਪ ਤਾਂ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਜਰੂਰ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਹੈ, ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਖੁਦ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਉੱਚ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕਦਮ ਤਵਾਈ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ। ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ਲੈਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਦ ਜਰੂਰ ਰਾਜਾ ਬਣਨਗੇ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਪਤੀ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਝਗੜਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਖੁਦ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਉਂ ਭੱਜਦੇ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਮਨਾ ਕਿਉਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਤਾਕਤ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਮੋਹ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇ। ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਕਟੁੰਮਬ ਦੇ ਵਲ ਜਾਂਦਾ ਰਹੇ, ਇਸ ਲਈ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਲਾਇਕ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਬਿਰੂਪਾਨ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਨੂੰ। ਉਹ ਪਰੀਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੱਡੇ ਠਹਿਰੇ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਵਰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਓਨਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ। ਉਹ ਠੁਕਰਾਉਣਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਬਾਬਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚੱਲਣ ਵੀ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਠੀਕ ਹੋਕੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਲਗ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਉੱਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ।

ਬਾਬਾ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰ ਜੀਵਨ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਓਨਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ, ਕਿਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਮਤਲਬ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨਗੇ। ਢੇਰ ਸਰਵਿਸ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੁਹਾਡਾ ਝਾੜ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਮਜਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਫਾਨ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਕੱਚੇ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਬੇਮੁੱਖ ਕਰਨਾ। ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਜਦੋਂ ਉਤਰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਮਾਇਆ ਗਫਲਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ। ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਵਾਲੇ ਰਾਮ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇ, ਬਾਬਾ ਤੇ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਗਫਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣਾ ਫਸਟ ਗ੍ਰੈਡ, ਫਲਾਣੇ ਸੈਕਿੰਡ ਗ੍ਰੈਡ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਫਰਕ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਸਹੀ ਨਾ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਥੱਪੜ ਵੀ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਨਾਲ

ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਗੀਤ ਹੈ ਨਾ - ਤੁਮ ਭੀ ਵਹੀ ਹਮ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੋ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇਣ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਾਸਟਰ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸਦਾ ਦੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਸੈਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਾਸਟਰ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੈਟ ਕਰ ਦਵੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਕਰਮ ਉਸੇ ਸੈਟਿੰਗ ਪ੍ਰਮਾਣ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਹੀ ਸੈਟਿੰਗ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮਯੋਗੀ, ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣਾ ਦਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮੈਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਫ਼ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਸੁਹਾਵਣਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕਿਹੜਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਨ, ਇਸਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਝਾੜ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮਹੇ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਣੀ ਬਾਪ ਦੀ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਨ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਖਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਹਨ? ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਰੂਰ 12 ਵੱਜਕੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਅਤੇ ਦਿਨ। ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਨ, ਨਰਕ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦਾ ਆਉਣਾ ਰਾਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਨ ਬਣਾਉਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਜਨਮਪਤੀ ਹੈ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜਯੰਤੀ ਦੀ ਵੀ ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ? ਸੰਵਤ ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਿਰਫ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਹੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਹੋਗੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਰਾਤੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰੰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜਨਮਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਮਰਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਰਾਗ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵੇਹਮ ਪਰ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕਣ, ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ? ਕੀ ਆਕੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਅਧਾਕਲਪ ਦੀ ਰਾਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਏਪੀਸੋਡ ਰਿਪੀਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਬਰੇਬਰ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਹੈ ਨੈਚੁਰਲ ਕੈਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਦਵਾਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਵੇਗਾ ਹੀ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਫਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਉਹ ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ 84 ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫੀਚਰਸ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਭਾਵੇਂ ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਗਾਇਨ ਪੂਜਨ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਕੁਰੇਟ ਫੀਚਰਸ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੋਟੋ ਵੀ ਨਿਕਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਏਕੁਰੇਟ ਫੀਚਰਜ਼ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਓ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਫੋਟੋ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੀਰਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਡਾਂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਭਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਸੀ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੀ ਸੀ, ਇਸਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕਣ। ਮੀਰਾ ਪਾਵਨ ਰਹੀ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਰਾਜ਼ ਬਾਬਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਲਪਕਾਲ ਸ਼ਨਭੰਗੁਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ, ਜੇ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਆਦਿ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਤਾਂ ਵੀ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਗੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਂਦੇ ਸੀ। ਸਮਝਦੇ ਸੀ ਸ਼ਿਵਪੁਰੀ ਮਤਲਬ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ ਪਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਲੈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਸੀ, ਜੀਵਨਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿੰਨੇ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਸਨ? ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ

ਅੰਤ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਅਜੁਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਚਲਣਾ ਹੈ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਹੀ ਭਗਵਾਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਅਰਜੁਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ - ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨਜਦੀਕ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਜਦ ਘਰ ਦੇ ਨਜਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਉਹ ਹਨ ਸੂਦ੍ਰ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਉਹ ਦੇਵਤੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਥੋੜੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਗਮ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੰਗਮਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਪਤਿਤ ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਸਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦ੍ਰ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇਗੇ। ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸ ਦੀ? ਸ੍ਰਵਰਗ ਦੀ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਅਲਾਓ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਲੈਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫਿਰ ਜੇ ਤੋੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਰਸਾਤਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਚੰਡਾਲ ਦਾ ਜਨਮ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਵੀ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵੀ ਬੜਾ ਦੇਸ਼ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਨੋ ਚੰਡਾਲ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਸਨਲ ਆਕੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਟ ਬਹੁਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੀਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਜਹਿਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੀ ਭੁੱਲ ਹੈ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਲ ਦੇਣ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੋਈ ਨਾ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਸੀ, ਹੁਣ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜ਼। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਰੋ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਪਤਿਤ ਹੋ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਦ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰਵਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਬੇਸਮਝ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੰਗਾਲ ਬਣੇ ਹਨ। ਜਦ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ੍ਰਵਰਗ ਸੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫਿਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਵੀ ਅਸੁਰ ਸਨ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਦ ਬਾਪ ਆਏ ਤਾਂ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰੇ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤਾਂ ਤੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਰਾਵਣਰਾਜ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਡਰਾਮਾ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਐਕਟਰ ਹੈ। ਪਰਮਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ 84 ਲੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪੱਥਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਗਲਾਨੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰ ਸ੍ਰਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਆਕੇ ਅਪਕਾਰ ਕਰ ਨਰਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਕੰਡਾ ਹੈ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਉਤੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹਨ। ਉਹ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ।

ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦ ਟਾਈਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਦੀ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਅਮਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਰਾਮਰਾਜ। ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਧਰਮਾਤਮਾਏ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ

ਲਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਵੀ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਤ - ਸਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਧਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹਨ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਲਾਇੰਡਫੇਥ, ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸਪ੍ਰਿਚੁਅਲ ਨਾਲੇਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਫਿਲਾਸਫੀ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਕੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਠਹਿਰੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਹੋ...ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਸਾਰਾ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਆਕੇ ਝੂਠਖੰਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੇ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਹੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯੋਗਬਲ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਹੁਬਲ ਤੋਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਸੇ ਹੁਣ ਕੰਗਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਵਿਚ ਬੋਰਡ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ... ਤਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਿਲੀ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਫੇਰ ਬੀ. ਕੇ. ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਹੈ। ਅਰੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਫੈਮਿਲੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੁਮਾਰ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ... ਇਹ ਤਾਂ ਘਰ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ। 7 ਦਿਨ ਦਾ ਜਦ ਕੋਰਸ ਲੈਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਕਿ ਬਾਪ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਦੇ ਲਈ ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਾਰਿਆਂ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਪਿਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਰਜੀਵਾ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਹੁੱਲਾਸ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਟੈਮਪ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪੰਨ ਭਵ: ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰ ਚਲਣ, ਨੈਣ ਚੈਨ ਤੋਂ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਹੁੱਲਾਸ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਟੈਮਪ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਾਸਟ ਦੇ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀ ਮਰਿਆਦਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਜੋ ਸੰਸਕਾਰ, ਸੂਭਾਵ, ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਰਜੀਵਾ ਬਣੇ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਰੂਪੀ ਸਵਿੱਚ ਨੂੰ ਸੈਟ ਕਰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਲਦੇ ਰਹੋ। ਹਿੰਮਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੱਲਾਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਝਲਕ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮੇਲੇ ਅਤੇ ਝਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਧਾਰਨਾਮੂਰਤ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੇਸਮਝ ਤੋਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛਕੇ ਕਿਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬੱਚੇ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਣਗਿਣਤ ਧਨ ਸੀ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਗੁਆਇਆ? ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਇਨਸਾਲਵੇਂਟ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਭਾਰਤ ਜੋ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਸੀ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਗਿਆ? ਹੁਣ ਬਾਪ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਆਪਣੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ... ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ... ਮਤਲਬ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਓ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਪਾਵਨ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ, ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਅਹੰਮ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪੁਤਲਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਸ ਦਵਾਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ, ਪਤਿਤ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਲਾਈ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ, ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋ। 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜੇ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਲਿਬੇਟਰ ਅਤੇ ਗਾਈਡ ਵੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਛੁਡਾਓ ਵੀ ਅਤੇ ਪੰਡਾ ਬਣਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਲੈ ਜਾਓ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਥਾਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ? ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤਾਂ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ। ਜਿੱਥੇ ਤੋਂ ਫਿਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੰਗੀ ਮਤਲਬ ਸ਼ਰੀਰ ਬਗੈਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੀੜੀ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸੀੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਇਹ 84 ਜਨਮ ਹਨ ਮੈਕਸੀਮਮ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤੋਂ 84 ਤੱਕ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਬੱਚੇ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਐਡਰੈਸ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਯਰ ਓਫ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਦਿ ਦੇਵ, ਐਡਮ, ਦਾਦਾ। ਦਾਦਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ - ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ - ਆਓ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨਾ! ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਮਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਨਾਮ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਸਤਿਯੁਗ, ਹੈਵਿਨ, ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਤੋਂ 3000 ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰਾਡਾਈਜ਼ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੁੰਤਾ ਵਿੱਚ ਰਾਮਰਾਜ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਵੀ ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਤਾਂ ਹੁਣ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਆਏਗਾ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ ਸੀ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸ੍ਰਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਗੈਰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਬੇਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਲਵਤਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਇਸਲਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਦੇਵਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਮਨੁੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ -

ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਸੀ, ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ। ਦੇਵਤਾ ਕਦੀ ਅਸੁੱਧ ਖਾਨ - ਪਾਨ ਬੀੜੀ ਆਦਿ ਪੀਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹਨ ਦੇਵਤੇ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਸਭ ਮਨੁੱਖ। ਉਹ ਪਾਵਨ, ਇਹ ਪਤਿਤ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਸ ਦਵਾਰਾ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਦੁੱਖ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਥਾਹ ਧਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਸਨ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ। ਪਰ ਰਾਜੇ ਤਾਂ ਸਭ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦੀ। ਸੋਮਨਾਥ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋਮਨਾਥ ਮਤਲਬ ਸੋਮਰਸ ਪਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਟੁੱਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਕੌਮ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾਂਵਰਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਇਹ ਜਨਮ ਹੈ ਨਾ! ਇਹ ਫਿਰ ਗੋਰਾ ਬਣੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਗੋਰਾ ਅਤੇ ਸਾਂਵਰਾ ਹੈ ਨਾ! ਮਯੂਜਿਯਮ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਦੇ ਅਸੀਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿੰਧ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਹਨ। ਅਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕਹਿਣਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਘੱਟ - ਘੱਟ ਦੇ ਵਾਸੀ ਹਨ, ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਘੱਟ - ਘੱਟ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਹ ਧੰਧਾ, ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਾਉਣ ਲਈ। ਸਾਨੂੰ ਛੀ - ਛੀ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸੁੱਧ ਬਣਾਓ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਨਿਮੰਤਰਣ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ, ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨਗਿਣਤ ਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਡਮ, ਆਦਿ ਦੇਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਆਕੇ ਸੁਣਕੇ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੁੰਨਆਤਮਾ ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ, ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਹੀ ਸਨ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਗਾਰਡਨ ਓਫ ਫਲਾਵਰਸ। ਮੁਗਲ ਗਾਰਡਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਕ ਦੇ ਵੀ ਫੁੱਲ ਮਿਲਣਗੇ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅੱਕ ਦਾ ਫੁੱਲ ਕਿਉਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਦ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਹਨ, ਕੋਈ ਮੋਤੀਏ ਦਾ, ਕੋਈ ਰਤਨਜੇਤ ਦਾ, ਕੋਈ ਅੱਕ ਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁਖਧਾਮ, ਮੂਤੂਲੇਕ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਅਮਰਲੇਕ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੇਤਨ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਠੀਕ ਹੈ। ਚੇਤਨ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁਗ... ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਚੌਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਜੋ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਾਜਯੋਗੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾਦਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਪ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਕਰਕੇ ਸਿਰਫ ਰੈਫਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੇ ਵੀ ਸਿਰਫ ਗੀਤਾ ਨੂੰ। ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗਾਈ ਹੈ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਡਿਫੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਇੰਸਲਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਕੈਣ

ਬਣਾਏ? ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਡਿਫੇਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ, ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਭ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬਾਦ ਵਿੱਚ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸ੍ਰਰਗ ਸੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਗੀਤਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਨੈਚਰਲ ਕੈਲੇਮਿਟੀਜ਼, ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਣਗੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੇਸਮਝ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਨਗਿਣਤ ਧਨ ਸੀ ਫਿਰ ਇੰਨਾ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਗੁਆਇਆ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਕਿੱਥੇ ਕੀਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਇੰਸਲਵੈਟ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਗਏ? ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਧਨ ਗਵਾਉਂਦੇ - ਗਵਾਉਂਦੇ ਤੁਸੀਂ ਇੰਸਲਵੈਟ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਜੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆਂ ਸੀ, ਸੋ ਹੁਣ ਕੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ! ਫਿਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹਠਯੋਗ, ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਪੁਰਸ਼ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਹੈ, ਲੜਾਈਆਂ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਬੰਬ ਸ਼ੁਰੂ ਉਦੋਂ ਕਰਨਗੇ ਜਦ ਤੁਹਾਡੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਲਾਇਕ ਬਣੋਗੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਖਾਨ - ਪਾਨ ਬੜਾ ਸੁੱਧ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਅਸੁਧੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦਵਾਰਾ ਸਿਮਰਨ ਯੋਗ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਯੋਗਯੁਕਤ, ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਭਵ:
ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਕਰਮ ਜਿੰਨਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਜੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਯੋਗ ਬਣਦੇ ਜਾਵੋਗੇ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਯੋਗਯੁਕਤ ਬਣੋ। ਯੋਗਯੁਕਤ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਕਰਮ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਯੁਕਤ ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ - ਇਹ ਵੀਬਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਮਿਤ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣਚਿਤ - ਇਹ ਹੀ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੇ ਲਕਸ਼ਨ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਥਾਹ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੁੱਖ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆਵੀ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਉਹ ਸੁੱਖ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਹੀ ਆਸ ਹੈ - ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਧੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕੌਣ ਕਿੰਨਾ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਬੂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕਰਮਿੰਦਰਿਆ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।
- ਗੀਤ:- ਬਦਲ ਜਾਏ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾ ਬਦਲੇਂਗੇ ਹਮ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਸ ਗੀਤ ਦਾ ਅਰਥ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਬਦਲ ਜਾਣਗੇ। ਉਵੇਂ ਬੱਚੇ ਕਦੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬਦਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋ, ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਬਣਦੀਆਂ ਹੋ ਉਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਕੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਬਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਮੁੱਖ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਅੱਗੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸੀ ਤੁਮ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ... ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਕੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਬਣਿਆਂ ਹਾਂ। ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਵੀ ਦੋ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਦੇ ਫੇਰ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਬਦਲਾਂਗੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮਾਇਆ ਬਦਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਾਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਇਦਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਫਿਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੜਾਈ। ਅੱਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਐਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸੁੱਖ, ਇੱਥੇ ਉਹ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੁੱਖ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈ ਗੁਪਤ ਸੁੱਖ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਲਵਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਗਈ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਇਆਵੀ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸੁੱਖ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ, ਉਹ ਸੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਬਣੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਂ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਂ ਦਵਾਰਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦੇਨੇ ਹੀ ਬਾਪ ਠਹਿਰੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਦਵਾਰਾ ਅਡੋਪਟ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਏ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਕਹੀਏ? ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਫ਼ਾਦਰ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਮ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ। ਹੁਣ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ। ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਮੇਲ ਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਇਸਲਈ ਮਾਤਾ ਐਡੋਪਟ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਹੈ ਸਰਸਵਤੀ ਬੇਟੀ। ਪਰ ਬੇਟੀ ਦਵਾਰਾ ਤਾਂ ਐਡੋਪਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਤਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡਾ ਬੱਚਾ ਵੀ ਹੋ, ਬੰਨੀ (ਪਤਨੀ) ਵੀ ਹੋ। ਬਰੇਬਰ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਐਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਤਾ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲਾਕੇਟ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵੀ ਸਭ ਕੁੱਝ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਜੋ ਵੀ ਸੰਬੰਧੀ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਟਾਇਮ ਵੇਸਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਨਾਫਰਮਾਨਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ। ਚਲਦੇ- ਫਿਰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ - ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਕੌਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ? ਕਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਹਾਂ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਸਿੱਖਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇ ਹੈ ਨਾ, ਰਾਧੇ ਵੀ ਨਾਲ ਹੈ। ਪਰ ਫਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ ਇਹ

ਹੈ। ਰਾਧੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਗੁਹੀਏ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੱਖ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਉਠਾਓ। ਗੀਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਨਹੀਂ ਗਾਈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿੱਤਣ ਦੀ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ ਇਹ ਤਿੰਨ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਡਿਟੀਜ਼ਮ, ਫਿਰ ਇਸਲਾਮੀਜ਼ਮ, ਬੁੱਧੀਜ਼ਮ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨਜ਼ਮ... ਬਸ ਹੋਰ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਧਰਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦਵਾਰਾ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਤਲਬ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਜੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਹੱਕ ਹੈ ਮੁਰਲੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਰਲੀ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਵਾਰੀ ਮੁਰਲੀ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਮੁਰਲੀ ਬਗੈਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਸੁਝਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੁਰਲੀ ਨੂੰ ਕੋਈ 5 - 8 ਵਾਰੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹੈ ਮੇਸੂ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ। ਕੋਈ ਦੀ ਚੰਗੇ ਖਾਨ - ਪਾਨ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਗਈ ਤਾਂ ਮਰਨ ਸਮੇਂ ਵੀ ਉਹ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਲੈਂਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਖਲਾਸ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਜਨਕ ਬੱਚੀ ਹੈ, ਕਦੀ ਕੋਈ ਤੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੇ। ਕਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾ ਮਿਲਣ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਆਦਾ ਨਵਾਬੀ ਚਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਰਵੈਂਟ ਬਣ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਰਵੈਂਟ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਘੋੜਾ ਗੱਡੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਵਾਨਪੁਸ਼ਥ ਦੇ ਬਾਦ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰਥ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਾਇਦੇ ਸਿਰ ਪੜ੍ਹਨਗੇ, ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬੇਕਾਇਦੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਐਕੁਰੇਟ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨਰਸ ਇੱਥੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ - ਮਹਾਰਾਜਕੁਮਾਰ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਿਆਦਾ ਹੈ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਕੋਈ ਇੰਨੇ ਮਾਕਰਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨੇ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਮਾਕਰਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਨਮ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਲੈਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲਿੱਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਚਿੱਟਚੈਟ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੀ ਔਲਾਦ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਜਲਟ ਵੀ ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ - ਇਹ (ਬ੍ਰਾਹਮਾ) ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸਲਈ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਹੀ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਹੀ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਅੰਮਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਵੀ ਹਲੁਆ ਖਾਣਾ ਹੈ...ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨੁੱਧ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਜੇ ਨੁੱਧ ਹੈ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ। ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸੈਂਟਰ ਦਾ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਗੈਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਵੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਖੋਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਧੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਮਰਤਬੇ ਦੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਬਦਬੂ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਮਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ, ਮਨੋਹਰ ਹੈ, ਦੀਦੀ ਹੈ...ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਭ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਦਾ ਤੇ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਦਿਰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾ, ਪ੍ਰਜਾ, ਗਰੀਬ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਸਭ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਹੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿੱਤਾ। ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਵੀ ਕਹੇਗਾ ਫਾਲੇ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਮਤਲਬ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕੁਝ ਸਮਝੋ ਹੋਏ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਹਿ ਸਕਣ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਦਘਾਟਨ ਅਜਿਹੇ ਤੋਂ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਸਮਝਾ ਵੀ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਵੱਡੇ ਵੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਝਣਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਉਸ ਡਰੈਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਮਝਣਗੇ। ਹੁਣ

ਬਾਬਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਬਣਿਆ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਧਰਮ ਮੈਂ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪਾਤਰ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੇ ਗੱਦੀ - ਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਥੋੜੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੱਚਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਤੋਂ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਓਬੀਡੀਐਂਟ (ਆਗਿਆਕਾਰੀ) ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
2. ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਸੀਨ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਸਮਝ ਇਸ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਵਦੇਸ਼ੀ ਭਵ।
ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਲੋਕ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਟੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰੀਏ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਵਿਦੇਸ਼ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਰਹੋ ਮਤਲਬ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਸ੍ਰਭਾਵ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਲ ਜਰਾ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਸਵਦੇਸ਼ੀ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉੱਚੇ ਦੇਸ਼ ਪਰਮਧਾਮ ਅਤੇ ਇਸ ਈਸ਼ਵਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਮਧੂਬਨ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਸਮਝ, ਇਸ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਝਮੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਿਲਣ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ।

ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ?

ਅੱਜ ਸਮਰੱਥ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਸਮਰੱਥ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੈ ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਹਨ ਕਦੀ ਸਮਰੱਥ, ਕਦੀ ਵਿਅਰਥ ਦੇ ਵੱਲ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਵੀ ਅਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸਮਰੱਥ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਵਿਅਰਥ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਫਰਿਆਦ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਯਾਦ ਨੂੰ ਫਰਿਆਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਚਾਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਲਪਾਂ ਦੀ ਸਟੇਜ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਜੇਰਿਟੀ ਨੇ ਮੈਜੇਰਿਟੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਪਰ ਵਿਅਰਥ ਦੇਖਣਾ, ਵਿਅਰਥ ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਸੋਚਣਾ, ਵਿਅਰਥ ਸਮਾਂ ਗਵਾਉਣਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸੈਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਇਸਲਈ ਅਪਸੈਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸਥੂਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਨੂੰ ਦਿਨਚਰਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੈਟ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਆਪਣੀ ਮਨਸਾ ਸਮਰੱਥ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸੈਟ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਕਦੀ ਅਪਸੈਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰੱਖਣਗੇ ਤਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਅਪਸੈਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਅੱਜਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਪੇਂਜੀਸ਼ਨ ਵਾਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਈ.ਪੀ ਜਾਂ ਵੀ. ਆਈ. ਪੀ. ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੈਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਵੀ. ਆਈ. ਪੀ. ਹਨ ਪਰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ, ਅੱਗੇ ਲੱਗਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਘੱਟ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਨਵੇਂ - ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਆਧਾਰਮੂਰਤ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਅੰਦਰ ਹੀਰੋ ਐਕਟਰ ਹੋ ਅਤੇ ਹੀਰੋ ਤੁਲਜ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਹੋਏ! ਇਹ ਸੁੱਧ ਨਸਾ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਨਸਾ ਥੱਲੇ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮਿਕ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਥੱਲੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਆਉਂਦਾ, ਸਦਾ ਉੱਚੀ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਤਰਫ਼ ਅਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ- ਆਪਣੇ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਸੈਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਨ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਯੂਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰਾਤ ਦੇ ਸੌਣ ਤੱਕ ਮਨਸਾ -ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ - ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਤਲਬ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ - ਉਹ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਨਸਾ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ, ਆਗਿਆ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ ਜਾਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ? ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਫੁੱਟ ਸਟੈਪ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਕਦਮ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ। ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਸਜਨੀਆਂ ਦੀ। ਤਾਂ ਸਜਨੀ ਵੀ ਕੀ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ? ਸਾਜਨ ਦੇ ਕਦਮ ਉੱਪਰ ਕਦਮ ਰੱਖ ਚੱਲੇ। ਤਾਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਮਤਲਬ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪੀ ਕਦਮ ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣਾ। ਇਹ ਸਹਿਜ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ? ਕਿੱਥੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣਾ - ਠੀਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਹੈ ਸਹਿਜ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਆਗਿਆ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੱਲਾਂ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਪਰ ਅਵਗਿਆ ਹੋਣ ਨਾਲ ਥੋੜਾ - ਥੋੜਾ ਬੋਲ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮ - ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਸਧਾਰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰਮਾਣ 'ਹਾਂ ਜੀ' ਕਹਿ ਕਰ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ, ਉਸਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦੇ ਮਨ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਦੁਆਵਾਂ ਹਨ! ਪਰਮਾਤਮ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਡਬਲ ਲਾਇਟ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਵਿਲ ਪਾਵਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਵਰਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਰੀ ਪਾਵਰ ਵਿਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਸਰਵ ਪਾਵਰ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਵਿੱਲ ਪਾਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਵਰਸਾ, ਵਰਦਾਨ ਅਤੇ ਦੁਆਵਾਂ - ਉਹ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ, "ਵਾਹ ਵਾਹ" ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਉੱਡਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਰ ਕਰਮ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਹੈ ਬੀਜ। ਜਦੋਂ ਬੀਜ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਉਵੇਂ ਦਾ ਮਿਲੇਗਾ ਨਾ। ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਬਿਨਾ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਖੁਦ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਫਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਆਧਾਰ ਹੈ - ਸਦਾ ਅਤੇ ਖੁਦ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਅਜਿਹੀ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਜਿਲ - "ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੀਪ ਸਥਿਤੀ" ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਵੱਲ ਅਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਅਵਗਿਆ। ਵੱਡੀਆਂ - ਵੱਡੀਆਂ ਅਵਗਿਆਵਾਂ

ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮੁਖ ਪਹਿਲੀ ਆਗਿਆ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ, ਕਾਮਜੀਤ ਬਣੇ। ਇਸ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੈਜੇਰਿਟੀ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭੋਲੀਆਂ - ਭੋਲੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਗੱਲ ਦੁਨੀਆਂ ਅਸੰਭਵ ਸਮਝਦੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਭਰਾ ਕ੍ਰੋਧ - ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਅੱਧਾ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਥੋੜਾ ਰੋਥ ਤਾਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਅਉਂਦਾ ਥੋੜਾ ਰੋਥ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਕਰ ਲਿਆ, ਇਹ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਗਿਆ ਕਹਾਂਗੇ ਜਾਂ ਅਵਗਿਆ?

ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਛੋਟੀ ਅਵਗਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦਾ ਨਿਯਮ ਅੱਧਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉੱਠ ਕਰਕੇ ਬੈਠ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਸਵੀਟ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਨੀਂਦ ਦੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵੀ ਮਿਕਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਜੇਕਰ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਪਤਾਹ ਦੀ ਟੀ. ਵੀ. ਦਿਖਾਉਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ! ਤਾਂ ਅੱਧੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਦੇ ਹੋ - ਨੇਮੀਨਾਥ ਬਣਦੇ ਹੋ ਪਰ ਸਿੱਧੀਸਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਇਵੇਂ ਦੀ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਅਗਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਆਗਿਆ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦਵੇ, ਨਾ ਦੁੱਖ ਲਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਰ ਲੈ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਚੱਲਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੀ ਇਹ ਹੈ - ਵਿਅਰਥ ਦੁੱਖ ਲਿਤਾ। ਸੁਣ ਲਿਆ ਤਾਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋਏ। ਸੁਣੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ...। ਵਿਅਰਥ ਸੁਣਨ, ਦੇਖਣ ਦੀ ਆਦਤ ਮਨ ਨੂੰ 63 ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਵੀ ਉਸ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਅਵਗਿਆਵਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵੱਲ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੁਹੀਏ ਗਤੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪਾਪ - ਕਰਮ ਬੋਝ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉੱਡਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਇਵੇਂ ਇਸ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਅਵਗਿਆਵਾਂ ਦਾ ਬੋਝ, ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਕਿਵੇਂ ਹੋ? ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣਗੇ - ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਾਂ, ਠੀਕ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੈ? ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਅਵਗਿਆਵਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਇਹ ਹੀ ਸਲੋਗਨ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ - ਨਾ ਵਿਅਰਥ ਸੋਚੋ ਨਾ ਦੇਖੋ, ਨਾ ਵਿਅਰਥ ਸੁਣੋ, ਨਾ ਵਿਅਰਥ ਬੋਲੋ, ਨਾ ਵਿਅਰਥ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਗਵਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਤਾਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਅਜਿਹੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਓ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾ। ਅੱਛਾ! ਸਾਰੇ ਟੀਚਰਸ ਆਰਟਿਸਟ ਹੋ। ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰ ਉਹ ਹੀ ਹਨ ਜੋ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਚਿਰਤਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਜੜ ਚਿੱਤਰ ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਟੀਚਰਸ ਮਤਲਬ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਚਿਤਰਕਾਰ। ਆਪਣਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿਤਰਕਾਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਚਰਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਟੀਚਰਜ਼ ਹੋ। ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਫੁਲ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਲੈਣਗੇ। ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ - ਇਹ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸਦਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ। ਕਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ? ਕੋਈ - ਨਾ - ਕੋਈ ਅਵਗਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਟੀਚਰਜ਼ ਮਤਲਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਰਾਤ ਤੱਕ ਹਰ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕਦਮ - ਤੇ - ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਟੀਚਰਜ਼ ਹੋ ਜਾਂ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਅਲਬੇਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ। ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਤਾਜਧਾਰੀ ਹੋ। ਕਦੀ ਤਾਜ ਭਾਰੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਤਾਰਨ ਵਾਲੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਦਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਮਾਨਾ ਸਦਾ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਤਾਜਧਾਰੀ ਟੀਚਰਸ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਟੀਚਰ, ਯੋਗੀ ਟੀਚਰ।

ਟੀਚਰਜ਼ ਕਦੀ ਕੰਪਲੈਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਪਲੀਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੋ, ਕੰਪਲੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੀ ਹੋ ਨਾ - ਕੀ ਕਰੀਏ, ਹੋ ਗਿਆ, ਹੋਣਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ - ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਜਰੂਰ, ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਜਰੂਰ ਭੇਜੋ ਪਰ “ਮੈਂ ਸਦਾ ਓ. ਕੇ. ਹਾਂ” - ਬਸ, ਇਹ ਦੇ ਲਾਇਨ ਲਿਖੋ। ਪੜ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਟਾਇਮ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਕੰਪਲੈਨ ਕਰਦੇ ਕਿ ਪੱਤਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖੋਗੇ ਓ. ਕੇ. ਅਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਓ. ਕੇ. ਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ - ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਰਿਸਪੌਂਡ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਸੇਵਾ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਰਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ। ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵੀ ਇਕਾਨਮੀ, ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਵੀ ਇਕਾਨਮੀ, ਪੇਸਟ ਦੀ ਵੀ ਇਕਾਨਮੀ। ਇਕਾਨਮੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪੱਤਰ ਤਿੰਨ ਪੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਲਿਖੇ ਪਰ ਦੇ ਲਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਛਿਪਾਓ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸ਼ਾਰਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ। ਕਿੰਨੇ ਪੱਤਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹੋ - ਮੇਰਾ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਦਵੇ, ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦਵੇ, ਮੇਰਾ ਧੰਧਾ ਠੀਕ ਕਰ ਦਵੇ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ

ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇ... ਇਵੇਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਹੀਂ 10 ਵਾਰ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਏਕਨਾਮੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਬਣੇ ਅਤੇ ਬਣਾਓ। ਅੱਛਾ!

ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਮੇਲਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਮੇਲਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ 4 ਦਿਨ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਨਾ ਇਹ ਮੇਲਾ। ਅੱਛਾ!

ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵ - ਪਰਿਵਰਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਚਿਤਰਕਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ

ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਜੋਨ ਵਾਇਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ, ਬੰਬੇ ਅਤੇ ਗੁਜਰਾਤ ਗੁਪ

ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਮਤਲਬ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਬਾਲਕ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਬਾਲਕ ਸੋ ਮਾਲਿਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ “ਮਾਲੇਕਮ ਸਲਾਮ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਖੁਦ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਤਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ - ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲ ਗਏ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਹਨ! ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਦਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਨਾ - ਨਾ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ, ਨਾ ਰੰਗ ਦੀ, ਦੇਸ਼ ਦੀ। ਇੱਥੇ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਹਨ! ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਹੱਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਅਤੇ ਹੱਦ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਦੇਹਭਾਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲੋ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲ ਜਾਵੇਗੇ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲੇ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਤੇ ਨਿਆਰੇ ਬਣੋ। ਪਹਿਲੇ ਦੇਹ ਫਿਰ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧੀ। ਤਾਂ ਇਸ ਦੇਹ ਦੇ ਭਾਨ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੋ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ ਦੀ ਹੱਦ ਕਦੀ ਵੀ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਦੇਹ ਮਿੱਟੀ ਹੈ, ਮਿੱਟੀ ਸਦਾ ਭਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਭਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਇਹ ਦੇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਮਿੱਟੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੰਸਨ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ! ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰੱਖੋ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਬਾਲਕ ਸੋ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਬਾਲਕ ਬਣਨਾ ਹੈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਜਦੋਂ ਰਾਏ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਪਲੈਨ ਸੋਚਣਾ ਹੈ, ਕੁੱਝ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਲਿਕ ਹੋਕੇ ਕਰੋ ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਜੇਰਿਟੀ ਦਵਾਰਾ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹੋਇਆ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਵਾਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਫਾਈਨਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਲਕ ਬਣ ਜਾਓ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਮੇਰਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਠੀਕ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਹੀ ਪਲੈਨ ਠੀਕ ਹੈ - ਨਹੀਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਰਾਏ ਬਹਾਦੁਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਰਾਏ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਦੀ ਥੱਲੇ - ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੇਲਡ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਝੁੱਕਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਝੁਕਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦੈਵ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੈ - ਬਾਲਕ ਸੋ ਮਾਲਿਕ, ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਾਲਕ ਬਣਨਾ, ਸਮੇਂ ਤੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ। ਇਹ ਵਿਧੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਛੋਟੀ - ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਾਲਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਕੇ ਸਿੱਧ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਫਲ ਘੱਟ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਉਸਦੀ ਮਿਹਨਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਫਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਦਾ ਮੁਸਕੁਰਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਖੁਦ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਹੈ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਬਣੋਗੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੇਲਡ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਅੱਛਾ !

ਵਰਦਾਨ:- ਸਥੂਲ ਅਤੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਦੋਨੋਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੁਦ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮਾਇਆਜੀਤ, ਵਿਜੇਈ ਭਵ।
ਖੁਦ ਨੂੰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਮਝ ਆਪਣੀ ਰੂਚੀ, ਉਮੰਗ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਚਾਂਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।
ਜਦੋਂ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ, ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਸਥੂਲ ਕਰਮਣਾ ਤੋਂ ਫ੍ਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਚਾਂਸ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਥੂਲ ਅਤੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਇਆ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਹਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ, ਇਸ ਲਈ ਖੁਦ ਹੀ ਟੀਚਰ ਬਣ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬੀਜੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਡੋਲੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਜੀਤ, ਵਿਜਯੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਤੇ ਫਲਕ ਨਾਲ ਕਰੋ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨੇੜੇ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦੀ ਜਨਮਭੂਮੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਖੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਲੰਬੀ ਕਹਾਣੀ ਕਿਹੜੀ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਕਾਮਨ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬੜੀ ਲੰਬੀ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਹੂਬਹੂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੀੜੀ ਫਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸ਼ਿਵਾਏ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਕਿਸਦੀ ਮਹਿਮਾ? ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਜਿਸਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਖੇਟ ਕਰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਬਾਪ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਕੌਣ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਿਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਜਰੂਰ ਆਏਗਾ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬੇਸਮਝ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਬਾਪ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਭਾਵੇਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜਯੰਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਸਾੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ? ਕਿਉਂ ਸਾੜਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਪਲੇਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਵੱਖਰਾ - ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਹਨ। ਜਾਨਵਰ ਤਾਂ ਬੇਸਮਝ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਹਨ? ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਸਭ ਭਗਤੀ - ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ ... ਬਸ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਜਰੂਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਦੁਰਗਤੀ ਤੋਂ ਬਚਾਓ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਉਤਰਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸੀੜੀ ਤੋਂ ਜਰੂਰ ਉਤਰਣਗੇ ਹੀ। ਭਾਵੇਂ ਬੁੱਧ ਆਦਿ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਓਗੇ ਵੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀੜੀ ਤੇ ਉਤਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦਿਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਦੀ ਠੇਕਰਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦਿੰਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੈਠੇਗਾ ਕਿ ਰਚਤਾ ਹੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਚਿੰਤਰ ਕਿੰਨੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੈਲੰਡਰਸ ਵੀ ਬਣਨਗੇ। ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਫੈਲਦੀ ਵੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਫੈਲੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਏਗਾ, ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਏਗਾ। ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਅਨੇਕ ਮਤ ਹਨ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੇਚਰ ਹੈ, ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ... ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਸੁਣਨਗੇ। ਸਮਝਣਗੇ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਵੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲ ਜਾਏਗਾ। ਹਾਲੇ ਤਾਲਾ ਬੰਦ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਧਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਡਰਾਮਾ ਪਲੇਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਇਆ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਕੋਈ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਆਏਗਾ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ

ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਝਾੜ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਸੀੜੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਝਾੜ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਣਾ - ਬਣਾਇਆ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਜਦੋਂ ਯੋਗਯੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਏਗਾ। ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਰਚਤਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਸਭ ਸਮਝਣਗੇ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਵੀ ਬੜਾ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਲੱਗਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਲੰਬੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ, ਮਗਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੌੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਤਕਲੀਫ਼ਾਂ ਲੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਸੁੱਖ ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਲ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨੀਚ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਝਾੜ ਦਾ ਸਾਰਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੜ੍ਹ ਦੇ ਝਾੜ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਪ੍ਰਾਯ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬੜ੍ਹ ਦਾ ਝਾੜ ਵੀ ਦੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਥੁਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਝਾੜ ਸਦੈਵ ਹਰਾ - ਭਰਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਝਾੜ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਬਿਗਰ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਥੁਰ ਬਿਗਰ ਪਾਈ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ। ਪਰ ਉਹ ਬੜ੍ਹ ਦਾ ਝਾੜ ਸਾਰਾ ਤਾਜ਼ਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਝ ਵੀ ਇਸ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਲਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਲ ਹਿੰਦੂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਜਾਕੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ; ਪਰ ਉੱਥੇ ਸਵਰਗ ਕਦੋਂ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਲੰਬੀ ਚੌੜੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਹੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੀ ਫੀਚਰਸ ਹੁਣ ਥੋੜੇ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਜਾਨੀ - ਜਾਣਨਹਾਰ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਬੈਠ ਥੋੜੀ ਜਾਣਾਗਾ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੈਠ ਕੇ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕੀ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਵਾਪਿਸ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਗੇ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ। ਪੁੱਛੋ ਗਿਆਨ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਚੱਲਦੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਗਤੀ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਬਾਪ ਖੁਦ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਹੀ ਪਹਿਚਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਾਸੀ, ਉਹ ਪਰਮਧਾਮ ਵਾਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ! ਉਹ ਨਿਰਾਕਰੀ, ਉਹ ਆਕਾਰੀ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ; ਸੰਕਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ- ਸੰਕਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵ - ਸੰਕਰ ਇੱਕ ਹੈ? ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਸੱਪ ਪਾ ਕੇ ਸ਼ਕਲ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੈਲ ਤੋਂ ਸਵਾਰੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਗੇ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਕਰ ਦੇ ਲਈ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਖ ਖੋਲੀ ਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਕੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੈਲ, ਸੱਪ ਆਦਿ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਇੱਥੇ ਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕੁੱਝ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਸਾਧੂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਜਾਂ ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿਲਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੰਨਿਆਸੀ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਸੰਨਿਆਸ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੇਰੂਏ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਵੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਉਹ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ- ਪਾਵਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵੇਸ਼ਧਾਰੀਆ ਦਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਦਗਤੀ

ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਾਈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁੱਖ ਜੋਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਗੀਤਾ ਤੇ। ਗੀਤਾ ਹੀ ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਿਸਨੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਰਚਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁੱਝ ਲਿਖਦੇ ਆਏ ਹੋ ਉਹ ਫਿਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਮਾੜਾ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਆਕੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੋਣਗੇ। 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਇਹ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਕ੍ਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਨਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ, ਨਾ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ - ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਖਿਡੌਣੇ ਬਣਾਕੇ ਖੇਡਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਬੇਸਮਝ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੋਲੋ- ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਗਏ ਖਲਾਸ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਰਾਵਣ ਦੇ ਮੁਰੀਦ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਣੋ ਹੋ ਰਾਮ ਦੇ ਮੁਰੀਦ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ। ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੀ ਵੀ ਰੂਹ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਧਾਕਲਪ ਦੁੱਖ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਦਵਾਰਾ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਮਪਲ ਅਤੇ ਸੈਮਪਲ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਿਮਪਲ ਚੀਜ਼ ਜੇਕਰ ਸਵੱਛ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਜਰੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਨਸਾ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ, ਰਹਿਣ - ਸਹਿਣ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਿਮਪਲ ਅਤੇ ਸਵੱਛ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੈਮਪਲ ਬਣ ਸਰਵ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਲ ਖੁਦ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿਮਪਲ ਮਤਲਬ ਸਧਾਰਣ। ਸਧਾਰਣਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਧਾਰਣ ਮਤਲਬ ਸਿਮਪਲ ਨਹੀਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਬਲਮ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਹੋ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੰਦ, ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣਗੀਆਂ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡ ਦਵੇ, ਬਸ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਵੇਲਯੂਏਬਲ ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਸਟ ਗ੍ਰੇਡ ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਜੋ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰੋ।
- ਗੀਤ:- ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚਿਤੱਰਾਂ ਤੇ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਵਿਚਾਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਚਿੱਤਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਉਛਾਲਾਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਮੂਲਵਤਨ ਵੀ ਉੱਪਰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਸੀੜੀ ਤਾਂ ਹੈ ਸਥੂਲ ਵਤਨ ਦੀ, 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਮੂਲਵਤਨ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੂਲਵਤਨ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ-ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਪੁਰੀਆਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਸਾਰੇ ਲਿਖਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਚਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜੇ ਪੂਜੀਏ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਹਨ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਆਪ ਮੁਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਸੂਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ - ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠ ਜਾਣ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ - ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜੇ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਰੂਰ ਘੱਟ ਜਨਮ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਟਪਕਦਾ ਰਹੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਪੂਜੀਏ ਸਨ ਫਿਰ ਵਿਕਾਰੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ। ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੇ ਹੀ ਬਦਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਕੇ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬੁੱਧੀ ਚਲਦੀ ਰਹੇ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣਰਾਜ, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਗਿਆਨ ਲੈਣ ਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਗਿਆਨ ਲੈਣਗੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸੰਖਿਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਬੱਚੀ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਗੜਬੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ - ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਦੇ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਪਿਓਰਟੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਾਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਸ਼ੌਂਕ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦਾ। ਪਰ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਵੀ ਬਾਬਾ ਭੇਜ ਦੇਣ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੀੜੀ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਜਾਣ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ। ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਦੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸੈਂ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਜਾਈ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੀ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਪਾਵਨ ਭਾਰਤ, ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਪਤਿਤ

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਸਭ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਬੁਰੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਿਲੀਜ਼ਸ ਆਦਮੀ ਇਤਨਾ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵੇਸ਼ਿਆਵਾਂ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਾ, ਉਸਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਲਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ... ਪਰ ਸਥਾਪਨਾ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸੀਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੀਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਸਾਰਾ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਸੁੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਣ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਜੇ ਮਿਲੇਗਾ, ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ... ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਤਾਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਕੈਲੇਮਟੀਜ਼ ਵੀ ਜੇਰ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਫਿਰ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਜਾਣਗੇ। ਅਰਥਕ੍ਰਵੇਕ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਡਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਈਏ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਧਨ ਦਿੱਤੇ ਧਨ ਨਾ ਖੁਟੇ... ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਹੁਣੇ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 21 ਜਨਮਾਂ ਲਈ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੀਤੀ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕੋਗੇ। 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹਨ? ਉੱਪਰ ਲਿਖਿਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਤਿਤ -ਪਾਵਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫਿਰ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਕਿ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਰੁਨ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਭਾਤੀ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖਿਟ-ਖਿਟ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਹੀ। ਇਹ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੂਜੀਏ ਤੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ। ਇਹ ਰਾਜ ਸਮਝਣ ਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪੂਜੀਏ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦਾਦੀਆਂ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਭੈਣ - ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲਫੁਲ ਸਮਾਨ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਜਿਆਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਮਦਦ ਤਾਂ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਚੰਗਾ ਸਰਵਿਸ ਛੱਡਕੇ ਫਲਾਈ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਵੇਖੋ ਨਿਮੰਤ੍ਰਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ - ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ਸੈਂ ਦੇ ਲਈ। 4- 5 ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਉੱਥੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਕੇ ਆਵੇ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਜੇ ਸ਼ੌਂਕੀਨ ਹੋਣਗੇ, ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਸੈਂਟਰ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਮੰਤ੍ਰਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਗਾਇਨ ਤਾਂ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਬਚਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਤੋਂ 3 ਕੋਰ ਦੁਰ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਮਦਦ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿੰਨਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ ਉਤਨੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇਗੀ, ਉੱਮਰ ਵੀ ਵਧੇਗੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਆਪਣੇ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਤਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚਲਣ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇ। ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਾਂ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤੇ ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਬੱਚੇ ਹੀ ਯਾਦ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਦਾ ਡਾਂਸ ਚੰਗਾ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੇ ਧੰਧਾ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਵੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੁਰਲੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਰਿਵਾਇਤ ਕਰਨ ਤਾਂ ਤੇ ਆਕੇ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਣ। ਪਹਿਲੇ ਬਾਬਾ ਰਾਤ ਨੂੰ 2 ਵਜੇ ਉੱਠਕੇ ਲਿਖਦੇ ਸਨ ਫਿਰ ਸਵੇਰੇ ਮੰਮਾ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੁਰਲੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਾ ਵੀ ਲੈਣ, ਤਾਂ ਵੀ ਚੰਗੀ ਚਲਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਤੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ, ਉਹ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪੈਣਗੇ। ਇਹ ਮੁਰਲੀ ਛਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਜੇਰ ਨਾਲ ਚੱਲੇਗਾ। ਟੋਪ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਵੱਧ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੁਰਲੀ ਵਿਲਾਇਤ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡਾ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਧੰਧਾ ਹੀ ਇਹ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਧੰਧਾ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵਪਾਰੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਕਰੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਸਾਰੀ ਅੰਦਰ ਦੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਓਹੋ! ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ, ਟੀਚਰ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਮੰਨਣਗੇ ਨਾ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਸ਼ੌਂਕਾਤ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਪਰ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਫਸਟਕਲਾਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਕਾਰਨ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ। ਕਮਾਲ ਹੈ ਨਾ!

ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ - ਸਰਵਿਸ ਤੇ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਥਰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਫਸਟ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕੇਗੇ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਰਥ ਸਮਾਂ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਦੁਰਗਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਪੁੱਛੋ ਤੁਸੀਂ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਪੰਡਿਤ ਵਿਧਵਾਨ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਬੜੇ ਘਮੰਡ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੰਪ ਹੈ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਅੰਤਿਮ ਪੰਪ। ਮਾਇਆ ਇਸ ਪਾਸੇ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਚੂਹੇ ਮਿਸਲ ਫੁੱਕ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਖੂਨ ਚੂਸ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਉਸਤੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੁਣੇ ਹੀ ਜਮਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਰਜਿਸਟਰ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੇਕਪ੍ਰਿਯ, ਪ੍ਰਭੂਪ੍ਰਿਯ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਸਾਇੰਸ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸਭ ਮਿੱਟ ਜਾਵੇ, ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ ਪਵੇ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਜਿਸਟਰ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਸਾਫ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂਪ੍ਰਿਯ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਲੇਕਪ੍ਰਿਯ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਚਾਈ ਸਫਾਈ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਕਰਮ ਦੀ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਲਕੀਰ ਵੀ ਨਾ ਰਹੇ, ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਬੀਤੀ ਕਰ ਫੁਲਸਟਾਪ ਲਗਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਰਜਿਸਟਰ ਸਾਫ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਵੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹਾਲੀ ਡੇ ਮਨਾਓਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਅਜਿਹੀ ਕਿਹੜੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ। ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਫਿਰ ਵੇਖਣਾ - ਇਸ ਦੀ ਏਵਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਗੋਲਡਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਧਨ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।
- ਗੀਤ:- ਆਖਿਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਅੱਜ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਵੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰਿਸਪਾਂਡ ਜਰੂਰ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੁਣ ਮਿਲਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਵੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਨਮੁੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਖਿਰ ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਭਾਰਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸੀ ਖੰਡ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਵਿਨਾਸੀ ਖੰਡ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਖੰਡ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਸਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ ਚਿੱਤਰ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਯਾਦਗਾਰ ਤਾਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ, ਈਸ਼ਵਰੀ ਰਾਜ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਹੈ ਦੈਵੀ ਸਥਾਪਨਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਚਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਆਸੂਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਵਨਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ। ਪਾਵਨ ਸੇ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ। ਸੀੜੀ ਉਤਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਦਰਮਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਵਾਣ ਦੀ ਜੇਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੋਗੇ ਤਾਂ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਹਨ ਕਈ ਮੱਤਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਇੱਕ ਮੱਤ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਦਵੈਤ ਮੱਤ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪੁਜਯ ਸੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੁਣ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੁਜਯ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ - ਲੈਂਦੇ ਲੈਂਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਪੁਜਯ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਸਾਰੀ ਲੀਲਾ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰੋ, ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰੋ ਨਾ ਕੋਈ। ਉਹ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਵੇਖੋ ਕੁੰਭ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਮੇਲਾ ਤੁਹਾਡਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ, ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਲੇ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਲੱਖਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਨਾਨ ਕਰਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਇਹ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਕੁੰਭ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਗੰਗਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਏਗੀ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਕੀ ਹੈ? ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਰਜੁਨ ਤਾਂ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਰਥ। ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਵੇਖਿਆ, ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੀ

ਵੇਖੀ ਤਾਂ ਛੱਡਿਆ। ਘਰ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਫੱਟ ਤੋਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਦਰਬਾਰ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਬੈਠਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕਦਮ ਰਸਾਤਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਨਾਲ, ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਇਹ ਬੜੀ ਗੰਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ 4 - 5 ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਉੱਥੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ। ਕੰਨਿਆ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੰਨਿਆ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕੀ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਬੀ. ਕੇ. ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਤੁੰਡਾ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਅਜਿਹੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਚਤਮ ਕੇਸਵਮ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਰਾਮ, ਕਿੱਥੇ ਨਾਰਾਇਣ। ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਟਸ਼ੇਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ - ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਸਭ 84 ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ ਜਾਂ ਕੋਈ 80 - 82 ਵੀ ਲੈਣਗੇ? ਕੀ ਸਭ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ? ਕੀ ਭਗਤੀ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਜਨਮ ਘੱਟ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ? ਅਵਸਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਅਸ਼ਚਰਿਆਵਤ ਭਗਤੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਥੋੜੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਸਤੂਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਤਿਓਹਾਰ ਵੀ ਜੋ ਮਨਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ, ਜੋ ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਮਨਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹਾਲੀ ਡੇ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ। ਹਾਲੀ ਡੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਮੁਰਦਾਬਾਦ... ਅਮਰਲੇਕ ਜਿੰਦਾਬਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ, ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ। ਰਾਮ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਰਾਵਣ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਗਵਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ 84 ਲੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਵੀ ਰਾਂਗ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ ਥੋੜਾ ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨੀ ਵੈਰਾਗ। ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਗਏ ਤਾਂ ਖਲਾਸ, ਜਾਕੇ ਮਾਸ ਮਦਿਰਾ ਖਰੀਦ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵੈਰਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ। ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਉਹ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦੇਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੋਨੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ - ਇਹ ਉਹ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗੀਤਾ ਉਹ ਸੁਣਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਮੰਨ ਲੈਣਗੇ ਬਰੋਬਰ ਗੀਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ। ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਕਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਭ ਫਾਲੋਰਸ ਭੱਜ ਜਾਣਗੇ। ਫੱਟ ਤੋਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੀ. ਕੇ. ਦਾ ਜਾਦੂ ਲੱਗਿਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਖਾਨ ਪਾਉਣ ਹੀ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਆਸੂਰੀ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੀਆਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹਨ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਪਾਵਨ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਪਤਿਤ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਮਰਾਜ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ, ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਰਚਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਫਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੋ ਬਾਪ। ਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੈਕਿਕ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈ ਤਿੰਨ ਬਾਪ। ਲੈਕਿਕ, ਪਾਰਲੈਕਿਕ, ਅਲੈਕਿਕ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ - ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ। ਦੋਨੋਂ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਫਿਰ

ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਸਾਕਾਰ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਹਾਈਐਸਟ ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਸਾਧਾਰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਰੋਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਰੋਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਥੇ ਹਨ ਹੀ ਮੋਹਜੀਤ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਬੈਜ ਅਤੇ ਮੈਡਲ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਵੋ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਪੋਕੇਟ ਤੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਵੇਖੋ। ਓਹੋ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਖਾਕੇ ਖੁਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਘਾਟਾ ਪਵੇ ਸੇ ਕੀ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਦਮਾਪਤੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਵੇਖੋ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਕਾਇਦੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜਾਂ ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਹਨ? ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਸਮੁੱਖ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਧਨ ਦੌਲਤ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਏਵਜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ! ਆਤਮਾ ਵੀ ਗੋਲਡਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤਨ ਵੀ ਸੁੰਦਰ, ਧਨ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮੈਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਦਮਾਪਤੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਅਦਵੈਤ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਰੂਹਾਬ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦੇ ਗੁਣ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਨਵ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਭਵ:
ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਦੋ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਜਰੂਰੀ ਹਨ ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰੀ ਰੂਹਾਬ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਰਹਿਮ। ਜੇਕਰ ਰੂਹਾਬ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦੋਨੋਂ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਦੀ ਸਟੇਜ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਕਰੂਵਜ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਰਹਿਮ ਅਤੇ ਰੂਹਾਬ ਦੋਨੋਂ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ? ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨੋਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨਵ - ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਨਿਓਛਾਵਰ ਕਰ ਦਵੇ - ਇਹ ਹੀ ਸੱਚੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੇ ਬਣੇ, ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਸਮੀਪ ਪਹੁੰਚੋਗੇ ਤਾਂ ਕਿਹੜੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰੋਗੇ?
- ਉੱਤਰ:- ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਸਾਰੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਘਣ ਤੋਂ ਘਬਰਾਓਗੇ ਨਹੀਂ। ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਨਿਡਰ ਰਹੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਦੂਰ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰੁਸਤਮ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਰੁਸਤਮ ਹੋਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚਾਈ - ਸਫ਼ਾਈ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ। ਕਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਛਿਪਾਉਣਾ ਨਹੀਂ।
- ਗੀਤ:- ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇੱਥੇ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਗੀਤ ਰੋਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਵੀ ਜੇ ਬੀ. ਕੇ. ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਤੇ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੀਤ ਤਾਂ ਅੰਨਯਯ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਗੀਤ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਯੁੱਗ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਯੁੱਗ ਮਤਲਬ ਸਤਿਯੁਗ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਿਯੁਗ। ਕਲਿਯੁਗ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਭਾਰਤ। ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਭਾਰਤ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਮਤਲਬ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜ਼, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਵੀ ਧਰਮ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਪਰ ਉਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋਣਾ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਉਦੋਂ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਗੀਤ ਆਦਿ ਵੀ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਪ੍ਰਾਯ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੁਣੋ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦੁਰਗਤੀ ਧਾਮ, ਸਦਗਤੀ ਧਾਮ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ, ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਜਾਂ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ, ਬੋਲੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਭ ਨੂੰ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਲਈਏ ਹੀ ਕਿਉਂ! ਜਦੋਂਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ..., ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮ... ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੇ ਹੈ ਘਰ। ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੀ ਜਾਏਗੀ ਫਿਰ ਆਏਗੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ। ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਇਹਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਹੈ, ਵਰਸਾ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਥਰੂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਡੇਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੀ. ਕੇ. ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕਣ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਫੱਟ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਦੇ ਮਤਲਬ ਪਾਸਟ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਜੋ ਪਾਪ ਹਨ, ਉਹ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੀ ਇੱਕ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਅਤਮਾਓ, ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਕੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਨੂੰ ਸਭਾਲਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੋ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਲਿਯੁਗ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਅਮਰਲੋਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਾਤ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੋ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇ 7 ਰੇਜ਼ ਆਕੇ ਸੁਣਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਤਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸਮਝਣ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸਭ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹੋ। ਫਿਰ ਸੀਤੀ ਤੋਂ ਝਾੜ ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ। ਸਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਿਓਰਟੀ, ਪੀਸ, ਪ੍ਰਾਸਪਰਟੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਹਨ, ਉਹ ਅੱਧੇ ਪਿਓਰਟੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਹ ਜਨਮ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ, ਵਿਕਾਰੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਫਿਰ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਐਪੀਸੋਡ ਹੁਣ ਰਪੀਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਕੇ ਸਿੱਖੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ - ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੈਠ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਅੱਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਾਸਟ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਹੋਈ ਸੀ, ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਇਆ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਚਲਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਕਠਿਨ ਹਨ, ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਾ ਆਵੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਮੈਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ ਹੋਰ ਜੋਰ ਨਾਲ ਤੂਫਾਨ ਲਿਆਵੇ। ਬਾਕਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਨਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗ ਜਾਈਏ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋਗੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਥੱਪੜ ਮਾਰੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਤੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਇਹ ਖਲਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਹੋਕੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਲਈ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਚੋਟ ਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਮਾਇਆ ਥੱਪੜ ਬਹੁਤ ਜੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਝਰਮੁਈ ਝਰਮੁਈ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਨਾ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੱਚ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਇਹ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ, ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ। ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਗੇ ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਕਦੇ ਸੱਚੇ ਬਣਨਗੇ ਨਹੀਂ। ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਹ - ਇਹ ਡਿਸ- ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਸੱਚ ਨਾ ਦੱਸਣ ਕਾਰਨ ਫਿਰ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਚਾਈ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੋਣ - ਕੋਣ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ। ਚਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬੰਬਈ ਦੀ ਹੈਡ, ਕਲਕੱਤੇ ਦੀ ਹੈਡ ਭੇਜੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਇਹ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਰਾਜਯੋਗ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾਉਣਾ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਲਕੱਤੇ ਚੱਲੋ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝੀਏ ਕਿ ਇਹ ਕੋਣ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕੋਣ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੱਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਘੰਟਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਦੇਖੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ - ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਸਮਾਚਾਰ ਕੋਈ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਫਲਾਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਸੀਂ ਜਵਾਬ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ

ਹਨ ਇਹ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖੋ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਅਜਿਹੀ ਮੱਤ ਦੇਣਗੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜ ਦਿਓ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕੁਰੈਕਟ ਕਰ ਦੇਣ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਣਗੇ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਲਿਖਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪੜ੍ਹਕੇ ਗਦਗਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਿੱਖਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ - ਟੀਚਰ - ਗੁਰੂ, ਭਾਈ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਫਿਰ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਚੱਲੇ ਨਾ। ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਕਿ ਕਿਤੇ ਲਾਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਖਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਚਾਹ ਨਹੀਂ। ਪੀਤੀ ਤਾਂ ਮਨਿਸਟਰ ਹੁੱਸ ਜਾਣਗੇ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿਧਰੇ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਰਾਦੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਜੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਰੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦਿਲਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਚਲਣਾ ਹੈ।
2. ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਤੋਂ, ਵਿਘਣਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਝਰਮੁਈ ਝਰਮੁਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਭਵ। ਜਦੋਂ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਦੀ ਆਦਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਸਵ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਕਰ ਸਕੇਗੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਆਦਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾ ਦੇਵੇਗੀ ਇਸਲਈ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਨੇਚੁਰਲ ਅਤੇ ਨੇਚਰ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਨੇਚੁਰਲ ਕੈਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਮਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਣਗੇ ਤਾਂ ਪਰਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਤੋਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਤੋਂ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵੈਰਾਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਖੂਦ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਕਰਨਹਾਰ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖੀ ਰਹੋ, ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਹ ਹੀ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹੜਾ ਸੁਭ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ?
- ਉੱਤਰ:- ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਨਾਉਣਾ - ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਭ ਕੰਮ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸੀ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲਵ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਅਜਿਹੀ ਯੁਕਤੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹੋ।
- ਗੀਤ:- ਕਿਸ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਖੇਡ ਰਚਾਇਆ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਲਿੰਗ ਦੇ ਸਮਾਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਅੱਖ, ਨੱਕ, ਕੰਨ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਛਿਪੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿਚ ਜਾਓ ਤਾਂ ਢੇਰ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ, ਦੂਜੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭੂਤ ਪੂਜਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। 5 ਤੁਵਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਬੁੱਤ (ਪੁਤਲਾ) ਹੈ। ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਧੁੱਪ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧੁੱਪ ਵੀ ਅੱਗ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਅੱਗ ਬਾਲਦੇ ਸਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਕਾਰ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ, ਇੱਥੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਭੂਤਾਂ (5 ਤੱਤਵਾਂ) ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਰਿਯਲਾਈਜ਼ ਯੋਰ ਸੇਲ੍ਫ਼। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਬਿੰਦੀ ਸਮਾਨ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਲਾਈਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਅੱਛਾ ਇਸ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਨਾਰਦ ਅਤੇ ਮੀਰਾ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੀੜੀ ਉਤਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਫਾਇਦਾ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਹਨ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਆਤਮਾ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਪੱਕਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁੱਧ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਸੁੱਧ ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੇ ਅਸੁੱਧ ਅਭਿਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਰੂਵਜ਼ ਵੀ ਸੁਭ ਅਤੇ ਅਸੁਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਭ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਸੁਭ ਕੰਮ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਲਵ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਕੌਣ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ? ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਆਰਗਨਸ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵਾਰਿਸ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਬਣਨ। ਅੱਛਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਬੱਚੇ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਸੁਖੀ ਬਣੋ। ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬੱਚੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖੀ ਹੋਣ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖੀ ਰਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ, ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਰਵੈਟ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਂ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖੜਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੋ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ - ਇਹ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਸਬਕ (ਪਾਠ) ਹੈ। ਬੱਚੇ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ

ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਅੱਖਰ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਯੋਗ ਅਤੇ ਨੇਸ਼ਠਾ ਆਦਿ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਬਾਬਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੈਤੰਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫਲਾਣਾ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਸਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਥਾਰਿਟੀ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਭ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ। ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਭਗਵਾਨ ਕਿੱਥੇ ਸੁਣਾਉਣਗੇ? ਸੁਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਕਿਵੇਂ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ 5 - 10 ਲੱਖ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਡਾ ਖਜਾਨਾ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੇ ਵਰਗਾ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਮੂਲਵਤਨ ਤੋਂ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਯੋਗ, ਤਪ - ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਰਸਤਿਆਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਕੀ ਜਰੂਰਤ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਂਦੇ ਨਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਮੱਤਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਭ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ, ਵਰੀਕ੍ਸ਼ਪਤੀ ਚੈਤੰਨ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਚੈਤੰਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਆਵਾਂਗੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਅਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਹੈ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ। ਜਦ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹਿੰਸਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈ - ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਦ ਕਈ ਧਰਮ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਕਈ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੁਣ ਅਦਵੈਤ ਧਰਮ ਤੁਹਾਡਾ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਦਵੈਤ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਸਪੇਸ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਸ ਨਾ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਲੜਨ - ਝਗੜਨ ਦਾ ਭੂਤ ਆ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੇਵਾਂਗੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ। ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਆਸ - ਪਾਸ ਹੀ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਹੇਵਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹਾਰੀ ਮੌਸਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦੈਵੀ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਹੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਿਰ ਕਾਮ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰ ਡੱਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਕਰੋੜਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱ - ਭੁੱ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਕਛੂਏ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮਕਾਜ ਆਦਿ ਕਰੋ, ਆਫਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ, ਵੇਖੋ ਕੋਈ ਗ੍ਰਾਹਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਨਾਲ ਚਿੰਤਰ ਰੱਖੋ ਹੋਣ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਹੈ ਫਿਰ ਵਚਿੰਤਰ ਦੀ ਯਾਦ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਖਰ ਹੀ ਇਵੇਂ ਗੁਪਤ ਹਨ ਜੇ ਕੋਈ ਕਾਪੀ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਅੱਜਕਲ ਕਾਪੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਫੇਦ ਪੇਸ਼ਧਾਰੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਰੀਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਪੀ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਰੋਜ਼ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ - ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ, ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬੋਝਾ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾਕਲਪ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਸਤੋ ਰਜੇ ਤਮੋ ਬਣਦੇ ਆਤਮਾ ਮੈਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਖਾਦ ਪੈਣ ਨਾਲ। ਉਹ ਖਾਦ ਜਰੂਰ ਨਿਕਾਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਆਤਮਾ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਸਭ ਦੇ ਪੰਖ ਕੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੋਕਸ਼ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਸ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੋਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਪਾਰ੍ਹ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰ੍ਹ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੁਣ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ 84 ਜਨਮ ਭੋਗਦੀ ਹੋ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੋ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਸੀੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਹਿਚਾਣ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਜੇ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਫਾਲਤੂ ਖਿਆਲਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਵੇਂ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸੁਭ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਕੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖੜਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਲਵ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਕਾਮ - ਕਾਜ ਕਰਦੇ, ਇੱਕ ਵਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਖਿਆਲਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਮਾਇਆਵੀ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਤੇ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ।
ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮਪਲੇਨ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ, ਸੰਗ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ, ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਬਣ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਚਲ ਬਣਾਓ। ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਵੇਖੋ। ਆਪਣੇ ਸਤੋਗੁਣੀ ਪਾਰ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤਮੋਗੁਣੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਰਮਯੋਗੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਕਰਮ ਦੇ ਕਲਪ ਵਰੀਕਸ਼ ਦੀ ਡਾਲੀ ਤੇ ਬੈਠ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਉਪਰਾਮ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ।
